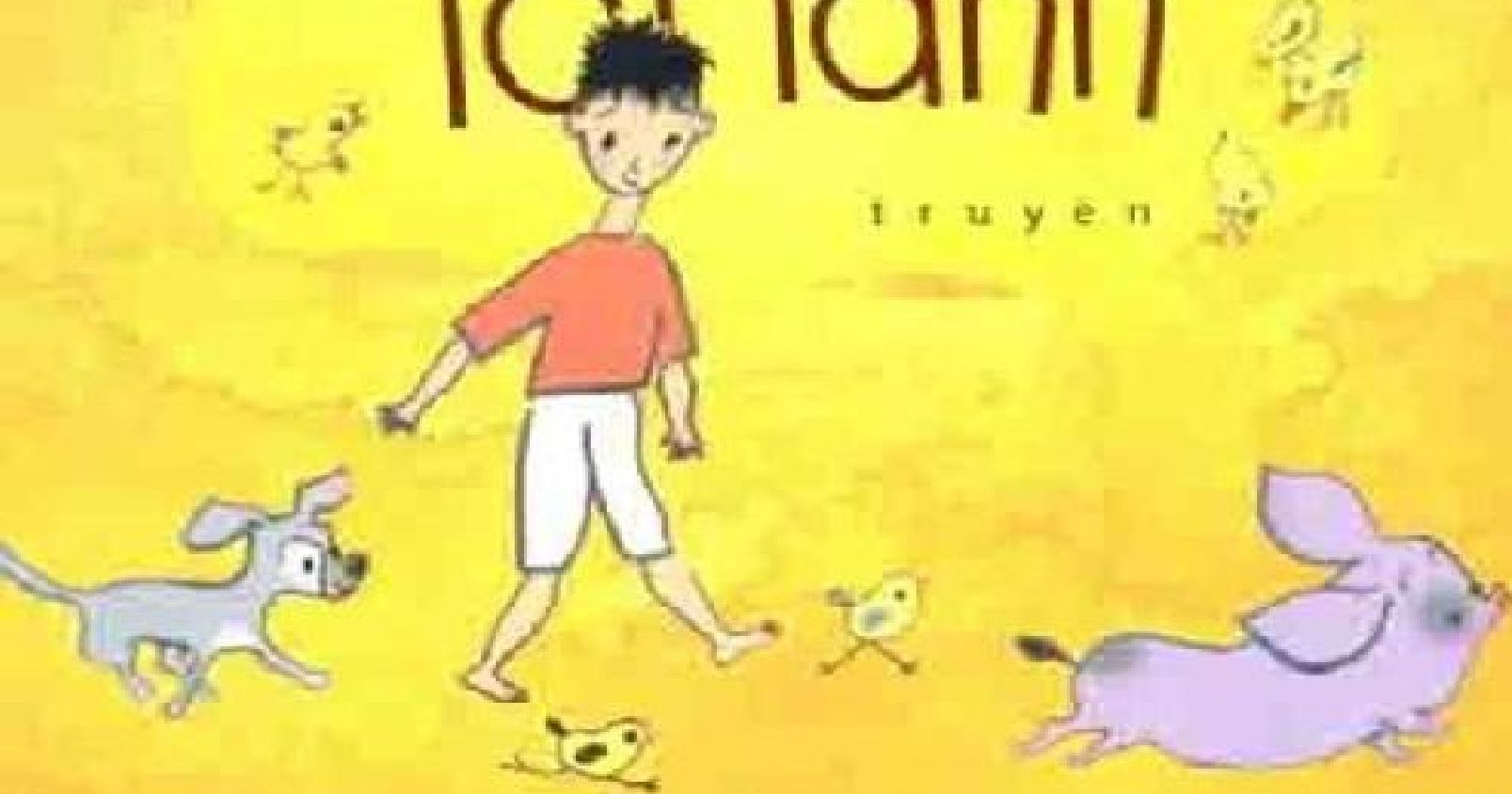

nguyễn nhật ánh

Làm sách: Duy Lê

chúc
một ngày
tốt lành

truyện

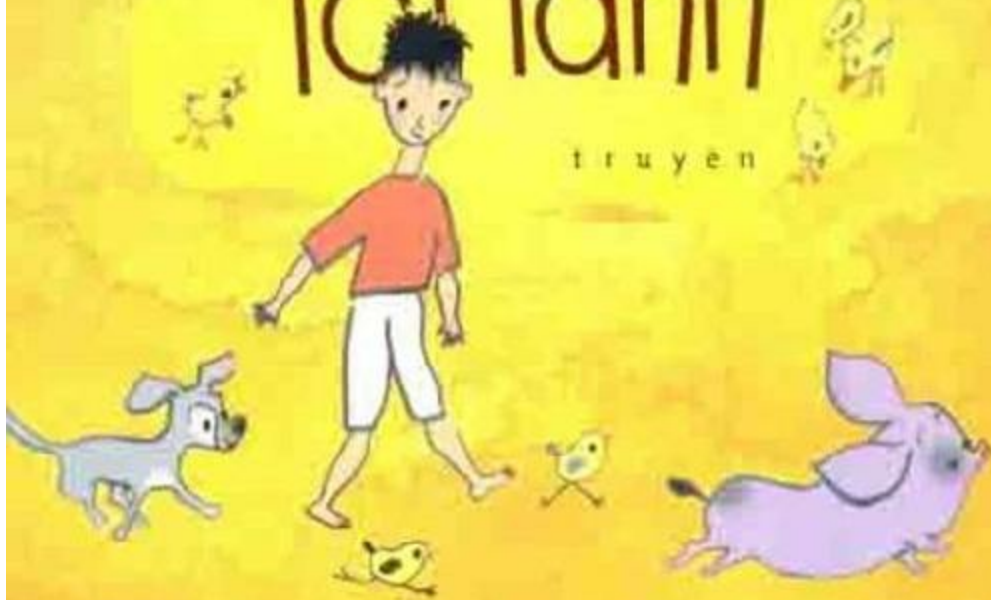
NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

Chúc một ngày tốt lành

nguyễn nhật ánh

chúc
một ngày
tốt lành

truyện

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

Chúc một ngày tốt lành

Tác giả: Nguyễn Nhật Ánh

Kích thước: 13 x 20 cm

Số trang: 290

Ngày xuất bản: 03/2014

Giá bìa: 99.000 đ

Công ty phát hành: NXB Trẻ

Nhà xuất bản: NXB Trẻ

Chụp pic: saoxet

Type

keosua3010: 1

windy_my17: 2

heomapu: 3

Beta: hoathanh

Làm ebook: Dâu Lê

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách : Fanpage <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google <http://bit.ly/downloadsach>

STENT
Sách - Truyện - Ebook Ngôn Tình

Giới thiệu

Bạn trẻ trước khi đi ngủ, vẫn có thể hào hứng chúc nhau một ngày tốt lành, dẫu ngày hôm đó chỉ còn có một mẫu. Ờ, một mẫu có khi chừng ba mươi phút thôi nhưng nếu đó là một mẫu tốt lành thì cuộc sống vẫn vô cùng tươi đẹp...

Độc tựa cuốn sách mới nhất của nhà văn Nguyễn Nhật Ánh là muốn mở ngay trang sách. Bạn sẽ thấy một thứ ngôn ngữ lạ của Hàn Quốc hay của nước nào tùy bạn đoán, Gô un un là Chào buổi sáng; Un gô gô là Chúc ngủ ngon, và nữa, Chiếp un un; Ắng gô gô; Chiếp chiếp gô...

Sau chó Bê Tô, rồi Hai con mèo ngồi bên cửa sổ, nhà văn viết về một cặp heo

Nhân vật chính là hai con heo con, Lọ Nồi thông minh và Đeo Nơ xinh đẹp, cùng bạn chó Mồm Ngắn con chị Vện, mẹ Nái Sề, anh Đuôi Xoăn, Cánh Cụt và bọn gà chíp nhà chị Mái Hoa, ... đã làm nên một câu chuyện vô cùng thú vị..

Và thế giới trở nên thay đổi!

Tác giả

Nguyễn Nhật Ánh là tên và cũng là bút danh của một nhà văn Việt Nam chuyên viết cho tuổi mới lớn.

Ông sinh ngày 7 tháng 5 năm 1955 tại huyện Thăng Bình, Quảng Nam. Năm 13 tuổi ông đăng báo bài thơ đầu tiên. Tác phẩm đầu tiên in thành sách là một tập thơ: Thành phố tháng tư (NXB Tác phẩm mới - 1984 - in chung với Lê Thị Kim). Truyện dài đầu tiên của ông là tác phẩm Trước vòng chung kết (NXB Măng Non, 1985). Hai mươi năm trở lại đây, ông tập trung viết văn xuôi, chuyên sáng tác về đề tài thanh thiếu niên.

Năm 2003, bộ truyện nhiều tập Kính vạn hoa được Trung ương Đoàn TNCS HCM trao huy chương Vì thế hệ trẻ và được Hội nhà văn Việt Nam trao tặng thưởng. Đến nay ông đã xuất bản gần 100 tác phẩm và từ lâu đã trở thành nhà văn thân thiết của các bạn đọc nhỏ tuổi ở Việt Nam. Năm 2008, Nguyễn Nhật Ánh xuất bản truyện có tên Cho tôi xin một vé đi tuổi thơ, tác phẩm này được báo Người Lao động bình chọn là tác phẩm hay nhất năm 2008. Đạt giải thưởng văn học ASEAN năm 2010

Thuở nhỏ ông theo học tại các trường Tiểu La, Trần Cao Vân và Phan Chu Trinh. Từ 1973 Nguyễn Nhật Ánh chuyển vào sống tại Sài Gòn, theo học ngành sư phạm. Ông đã từng đi Thanh niên xung phong, dạy học, làm công tác Đoàn Thanh niên Cộng sản Hồ Chí Minh. Từ 1986 đến nay ông là phóng viên nhật báo Sài Gòn Giải Phóng, lần lượt viết về sân khấu, phụ trách mục tiểu phẩm, phụ trách trang thiếu nhi và hiện nay là bình luận viên thể thao trên báo Sài Gòn Giải Phóng Chủ nhật với bút danh Chu Đình Ngạn. Ngoài ra, Nguyễn Nhật Ánh còn có những bút danh khác như Anh

Mục lục

[Chương 1: Khởi đầu là lời](#)

[Chương 2: Cú gõ, cửa sẽ mở](#)

[Chương 3: Vì thiên đường thuộc về trẻ con](#)

@ h u o n g

1

Khởi đầu là lời

Chương 1: Khởi đầu là lời

1

Vào lúc mười giờ sáng một ngày mùa hè, bà Hai Nhàn băng qua con đường đất men theo lũy tre làng xanh mướt để tới nhà bà Đồ theo lời hẹn. Mặt trời lúc này đã lên ngang ngọn tre, những tia nắng đã nhảy múa trong không trung nhưng gấu quần bà Hai Nhàn vẫn ướt đầm vì quẹt không ngừng vào các ngọn cỏ chưa tan hết sương đêm mai phục dọc đường làng. Trông bà giống như người vừa lội suối.

Hai tháng trước, cô gà Mái Hoa ấp nở mười chú gà con, nay đã sắp thành gà choai, và bà Đồ đồng ý bán cho bà Hai Nhàn toàn bộ lứa gà. Đó là lý do bà Hai Nhàn có mặt ở đây - nơi câu chuyện này sắp sửa diễn ra.

Lúc mười giờ mười lăm phút, khi bà Đồ dẫn bà Hai Nhàn ra vườn thì chiếc chuồng tre cạnh chái bếp cửa đã mở toang và bên trong không còn một con gà nào.

Thế là hai bà đi lùng sục trong vườn cải, lội qua vườn cà, chui dưới giàn su su và giàn đậu que. Hai bà đi lòng vòng, đầu vầng mắt hoa do tai ngập trong tiếng ong bay và do cứ phải dán mắt vào những chiếc lá nhấp nháy nắng sáng ở khắp nơi.

Đến khi cả hai bắt đầu nản thì bà Hai Nhàn reo lên:

- Tôi nghe tiếng cục cục ở đằng mấy cây đậu bắp.

Bà Đồ gật đầu sung sướng:

- Ồ, tôi cũng nghe tiếng liệp chớp.

Như được tiếp thêm sức mạnh, hai bà khua chân gấp gấp về phía tiếng gà. Bà Hai Nhàn tay kéo ống quần vẫn còn ướt ở gấu do nãy giờ lặn lội trong vườn, tin rằng làm như thế mình sẽ bước nhanh hơn.

Bà bước nhanh hơn thật, có thể thấy mặt bà nở ra theo từng bước chân. Nhưng rồi bà nhanh chóng xụi mặt xuống khi bà đuổi kịp tiếng kêu.

Đang ục ịch luồn lách giữa mấy cây đậu bắp là hai chú heo con. Chẳng có con gà nào. Gà mẹ cũng không mà gà con cũng không.

Bà Đỏ cũng ngạc nhiên y như bà Hai Nhanh. Bà nhìn hai chú heo con vừa đi vừa dũi mõm vào các gốc cây, ngơ ngác:

- Rõ ràng tôi nghe những tiếng liếp chiếp vọng lại từ phía này.

- Ồ, tôi nghe tiếng con gà mái nhà chị nữa.

Hai chú heo con màu hồng sáng, trông chúng như hai con heo đất vừa chui ra từ lò nung. Trong khi bà Đỏ và bà Hai Nhanh đảo mắt nhìn quanh, vẫn không thấy bóng dáng con gà nào thì hai chú heo nhấc mắt lên khỏi gốc đậu bắp và nhìn hai bà.

Một con kêu:

- Cục cục...

Con kia kêu:

- Chiếp chiếp chiếp...

Bà Hai Nhanh nhảy lui một bước, suýt ngã, và ré lên:

- Ối giời ơi! Heo nhà chị kêu đấy ư?

Bà Đỏ sững sốt không kém. Bà thở hắt ra, như có một con dê chấn ngang ngực:

- Không thể nào! Không thể nào!

Nhưng để chứng minh bà Đỏ nhận xét như vậy là quá hấp tấp, hai chú heo đu đưa thân mình trên bốn cẳng chân ra chiều phản đối, rồi lại ngoác miệng:

- Cục cục cục...

- Chiếp chiếp...

Lần này thì bà Hai Nhanh ngã bệt xuống cỏ, vì vậy chiếc quần bà mặc lại ướt thêm nơi mông.

Bà Đỏ lẽ ra không ngã, vì bà kịp vịn tay vào cây đậu bắp. Nhưng cây đậu bắp không chịu nổi sức nặng của bà, đột ngột gãy ngang khiến bà té nhúi lên vòng đất để trong tích tắc ngồi bên cạnh bà Hai

Nhành.

Giờ thì hai bà đang ngồi đối diện với hai chú heo con. Tay chống xuống đất, cả hai nhìn sững hai chú heo, cái cách nhìn như thể họ mới thấy cái giống bốn chân này lần đầu tiên trong đời, lòng cổ trấn an rằng do tuổi tác nên thính lực của mình có vấn đề.

Nhưng khi hai chú heo con cứ dán mắt chăm chặp vào bà, hớn hờ lặp lại điệp khúc “cục cục” và “chiếp chiếp” thì bà Hai Nhành cảm thấy mặt đất dưới mông mình đang nghiêng đi.

Không đủ bình tĩnh để bình luận thêm nữa, bà vét hết sức lực kêu lên ba tiếng “Ồi mẹ ơi” rồi đứng bật dậy, động tác nhanh nhẹn một cách khó tin - như của một thiếu nữ. Cũng không kịp phủi quần, bà nhảy phóc một cái, đã ở bên kia vòng đầu bếp - lần này thì như một chàng trai, rồi ba chân bốn cẳng phóng vù ra cổng, bỏ quên cả chiếc nón lá đang nằm lẫn lóc trên bãi cỏ.

2

Trưa đó bà Đỏ gần như không nuốt nổi cơm. Bà chống đũa nhìn thẳng Cu ăn, phân vân không biết có nên kể lại chuyện mình đã chứng kiến sáng nay cho thằng bé biết hay không.

Đến khi thằng con bà xới tới chén cơm thứ ba thì bà quyết định không im lặng nữa:

- Có một chuyện kỳ quái vừa xảy ra trong nhà ta, con à!

Thằng Cu chan một muỗng canh, gác chiếc muỗng lên mép tô rồi nhướn mắt nhìn mẹ:

- Con biết rồi.

- Con biết?

- Dạ.

- Con biết gì? Chuyện kỳ quái cơ mà!

Thằng Cu nghiêng về phía bà Đỏ, níu tay mẹ nó, nhe răng cười:

- Con ăn tới chén cơm thứ ba trong khi mẹ vẫn chưa ăn hột cơm nào, con nghĩ đó là một trong những chuyện kỳ quái nhất trên đời!

- Cái thằng này! - Bà Đỏ lườm con, rồi bà hạ giọng thì thầm mặc dù chung quanh không có ai - Sáng nay mẹ nghe hai con heo con nhà mình kêu “chiếp chiêm” và “cục cục”.

- Kêu tiếng gà hả mẹ?

- Ờ.

Thằng Cu chẳng tỏ vẻ gì ngạc nhiên. Nó bấm đốt ngón tay, lăm nhăm một lát rồi gật gù:

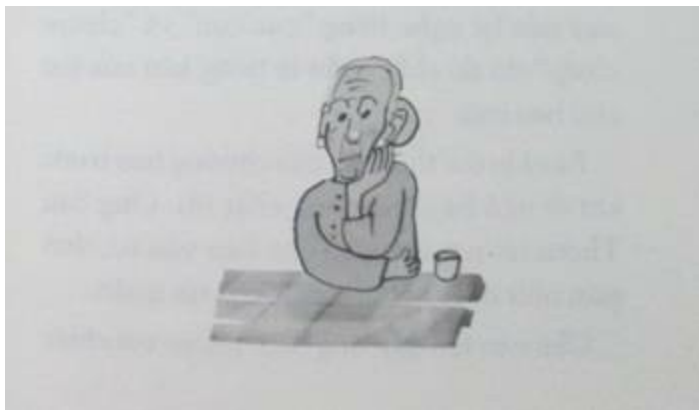
- Hai con heo này sinh cuối tháng năm, thuộc cung Song Tử. Ai thuộc cung này đều thích làm mới

mình, thích tạo ra những âm thanh khiến người khác giật mình và xem đó là trò vui.

Nó bung chén cơm lên, thản nhiên:

- Cho nên thỉnh thoảng chúng có kêu như gà cũng là chuyện bình thường.

Bà Đỗ không biết thằng bé đang đùa giỡn hay nó nghĩ như thế thật. Trông mặt thì có vẻ nó nói rất nghiêm túc. Nhưng bà Đỗ không có nhiều thì giờ để băn khoăn về con mình. Lòng bà đang mở ngỏ cho nỗi lo lắng tràn vào khi bán hạt lúa gà con cho bà Hai Nhàn.

Hay là bán quách hai con heo quái gở kia đi? Lúa heo có mười hai con, bà đã bán được mười con ngay khi chúng được một tháng tuổi. Chỉ hai con này là bị chê. Một con quá gầy, người mua sợ tốn công vỗ béo. Một con tự dung sinh ra với cái bớt đen trên mặt, ai cũng bảo xấu tướng, mang lại điềm xui cho người nuôi.

Ba ngày sau khi bà Đỗ quyết định bán hai chú heo con, ông Sáu Thơm chạy xe đạp đến nhà bà Đỗ, chiếc rọ to tướng được ràng vào yên sau bằng sợi cao su.

Lần này thì bà Đỗ đã liệu trước. Tối hôm qua khi gà vào chuồng, bà cẩn thận cột chặt cửa chuồng bằng gọng kềm để yên chí sáng nay nếu lại nghe tiếng “cục cục” và “chiêm chiêm” thì đó chắc chắn là tiếng kêu của hai chú heo con.

Bà cả lo thế thôi chứ cửa chuồng heo trước khi đi ngủ bà cũng đóng chặt rồi. Ông Sáu Thơm tới nơi chỉ việc cho heo vào rọ, đơn giản như nhét hai bắp ngô vào túi quần.

Cho nên khi dẫn ông Sáu Thơm với chiếc rọ lủng lẳng trên tay ra vườn, bà Đỗ vô cùng yên tâm.

Nhưng khi đi gần tới chuồng heo, bà bắt gặp mình chợt dạ khi thấy cửa chuồng mở toang. Bà dụi mắt một cái, thấy thanh gỗ cài lăm then cửa nằm chổng chơ dưới đất từ bao giờ.

Đúng như nỗi phấp phỏng của bà, khi cả hai thò đầu vào quan sát, trong chuồng chỉ còn mỗi con

heo mẹ nằm ườn cạnh máng cám.

- Tụi nó sống ra ngoài rồi!

3

Bà Đỏ dắt ông Sáu Thơm đi loanh quanh trong vườn, lại lội qua vườn cải, vườn cà, chui dưới giàn su su và giàn đậu que. Nhưng lần này cả hai lò dò tới vòng đậu bắp rồi mà chẳng thấy hai chú heo con đâu. Cũng chẳng nghe tiếng gà nào.

Ông Sáu Thơm bắt đầu thấy mỏi chân. Ông ngồi bệt xuống đất, tựa lưng vào gốc mít, vứt chiếc rọ lẫn lóc một bên, tặc lưỡi:

- Chắc heo nhà chị có phép tàng hình!

Bà Đỏ quệt mồ hôi trán, đánh mắt về phía hàng rào:

- Chắc tụi nó chui qua vườn nhà hàng xóm. Để tui kêu thằng Cu nhà tôi đi kiếm.

Nhưng đến cả thằng Cu cũng chẳng thấy đâu.

Trong khi bà Đỏ quay đầu nhìn bốn phía để tìm trong vô vọng bóng dáng thằng con lêu lổng của bà, thỉnh thoảng lại gân cổ gào to “Cu ơi, Cu!” để nghe tiếng gọi lan đi trong gió như một câu hỏi không lời đáp thì ông Sáu Thơm thỉnh linh bật dậy khỏi chỗ ngồi.

- Đằng kia kìa! - Ông reo lên bằng giọng cố nén, như sợ hét lớn hai chú heo sẽ chạy mất, quên phắt rằng không âm thanh nào có thể sánh với tiếng bà Đỏ vừa gọi thằng Cu.

- Hai con heo của chị ở đằng kia. Chỗ mấy bụi chuối! - Ông Sáu Thơm nhắc lại lần nữa, lần này ông chỉ đích danh địa điểm khi thấy bà Đỏ đang ngoảnh đầu nhìn đảo dác.

Bây giờ bà Đỏ mới nghe thấy tiếng ủa ủa. Lạ trời! Bà thở phào, nhủ bụng. Hóa ra chúng vẫn còn ở trong vườn, lại kêu tiếng heo! Chúng mà cứ “cục cục” với “chiêm chiêm” có khi ông Sáu Thơm bỏ chạy mất dép!

Hai người rón rén đi luồn giữa những hàng đậu bắp, trông bộ tịch cứ tưởng họ đang rình bắt trộm chứ không phải bắt heo.

Những tiếng ủa ủa vẫn còn quẩn quít quanh bụi chuối.

Nhưng khi bà Đỏ và ông Sáu Thơm đến nơi thì chẳng thấy heo đâu. Chỉ có chú cún đang chơi đùa một mình. Chú lăn vào đánh nhau hùng hục với gốc chuối, chồm trên hai chân như đồ vật vào xới, mồm háng hái ngoạm lấy bẹ chuối day qua vặc lại, vừa ngúc ngoắc đầu vừa kêu ủa ủa.

Cũng như bà Hai Nhanh ba ngày trước, ông Sáu Thơm dựng mắt lên, lắp ba lắp bắp:

- Ồ... ơ... con cún nhà chị... nó...

Dù găng hết sức, ông cũng không nói được hết câu, cứ thấy cái gì đó chèn ngang cổ.

Bà Đỏ xanh mặt, đã thấy thất bại của thương vụ ở rất gần. Cho nên bà lập tức lây tạt cà lăm của người khách:

- À... ừ...

- Thế... thế... những con heo nhà chị... chúng cũng kêu thứ tiếng gì... gì... gì... gì... à?

Nguồn ebooks: <http://www.luv-ebook.com>

Ông Sáu Thơm vẫn chưa ra khỏi chứng nói lắp. Ông nói tới bốn tiếng “gì” khiến bà Đỏ lại hiểu ông cố ý nhấn mạnh sự kỳ quái đó để trách móc bà.

- À... ừ... - Bà Đỏ khổ sở chống chế bằng những từ vô nghĩa và khi sức nhớ những gì thằng nhóc nhà bà nói với bà hôm nọ thì miệng bà trở nên trơn tru - Anh biết không, các con vật nhà tôi sinh cuối tháng năm, thuộc cung Song Tử. Ai thuộc cung này đều thích làm mới mình, thích tạo ra những âm thanh khiến người khác giật mình và xem đó là trò vui.

Bà lim dim mắt, cố tránh ánh mắt ông Sáu Thơm đang nhìn chòng chọc vào bà:

- Cho nên thỉnh thoảng con này có kêu tiếng con kia cũng là chuyện bình thường.

Ông Sáu Thơm không nhìn bà Đỏ nữa. Ông hất chiếc rọ lên vai, quảy quả đi ra cổng sau khi buông thõng một câu:

- Chỉ có chị thấy bình thường thôi. Tôi thì tôi không dám nuôi những con quái này trong nhà.

4

Nói cho đúng ra, không chỉ có bà Đỏ nhức đầu với sự giở chứng của bọn nhóc trong vườn.

Con heo mẹ, giống Yorkshire, được thằng Cu đặt tên là Nái Sề vì thân hình béo núc của nó và vì nó đã đẻ đến lứa thứ tư, than thở với chị gà Mái Hoa đậu trên thanh chắn chỗ cửa chuồng vào một buổi trưa đứng gió:

- Thế giới đảo lộn hết rồi, chị à.

Giọng chị Nái Sề ra chiều ngán ngẩm. Chị nằm nghiêng một bên trên nền xi măng, đệm một tiếng thở dài sau câu ta thán làm dây vú rung rinh như những trái đào trong mưa.

- Thế giới đảo lộn?

Chị Mái Hoa uể oải hỏi lại, gương đôi mắt nhỏ và tròn, trông chị có vẻ chưa ra khỏi cơn buồn ngủ dưới cái nóng hầm hập.

- Bọn trẻ hóa rồ hết cả lũ rồi!

Chị Mái Hoa vẫn chưa hiểu chị Nái Sề nói gì cho đến khi nghe câu tiếp theo:

- Loài này kêu tiếng của loài kia! Đó là cái quái gì chứ!

- Á... à... - Chị Mái Hoa tỉnh hẳn cơn ngái ngủ, cứ như có một vật nhọn vừa đâm vào chị. Chị vỗ cánh một cách phấn khích làm bay một mớ rơm trên đồng rơm kế đó và thú nhận bằng giọng rầu rĩ:

- Tôi cũng đang bối rối về chuyện này.

- Không phải bối rối, mà là “hết sức bối rối”! - Chị Nái Sề thở phì phì, kêu ụt ịt, rồi lại thở phì phì, trông rất tức giận - Ai đời tôi đi kiếm thằng Đuôi Xoăn và thằng Lọ Nồi cả buổi, rốt cuộc lại bắt gặp thằng Mõm Ngắn con nhà chị Vện.

- Ồ, cái thằng cún ranh ấy, thỉnh thoảng lại “ụt ụt” với “ịt ịt”, tôi đã chán ngấy rồi!

Chị Nái Sề lúc lắc hai chiếc tai to ra chiều chán chường:

- Thì lũ nhóc nhà chị cũng thế thôi. Cũng “ủn ỉn”, hứng lên thì “gâu gâu”, chẳng biết đường nào mà lần!

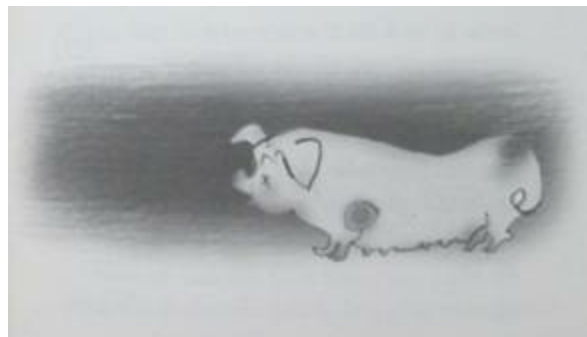
Quả thực là không chỉ bà Đồ mà các bậc phụ huynh của đám heo con, chó con, gà con cũng phát khở với lũ nhóc.

- Chắc tại thời tiết dạo này nóng bức quá! - Chị Vện, mẹ của chú cún Mõm Ngắn nằm bên ngoài cửa chuồng ngếch đầu nói vọng vào. Nói xong, như sợ chị Nái Sề và chị Mai Hoa không tin, chị thè chiếc lưỡi đỏ thở hồng hộc như để minh họa cho lý lẽ của mình.

Chị Nái Sề cựa quậy cái bụng to bè, động tác nếu không vì ngứa ngứa thì chắc chắn chỉ là vì bức xúc, và kéo dài giọng:

- Chẳng lẽ trời nóng bức là cả thế giới âm đầu hết sao!

Giọng chị Nái Sề nhảm nhãng, căn cứ vào ý tứ và ngữ điệu của chị từ đầu đến giờ có vẻ như chị đang trút hết trách nhiệm lên đầu các bà mẹ khác, ý là chị Mái Hoa và chị Vện không biết dạy con, mặc dù hai thằng nhóc của chị cũng chẳng buồn giữ gìn sự trong sáng của tiếng heo một chút xíu nào.

Chị Vện đứng hẳn lên bốn chân, đã bực bội lắm, nhưng chị chưa kịp gân cổ, chị Mái Hoa đã vỗ cánh phành phạch theo cái kiểu người ta xua tay, cất giọng giảng hòa:

- Thôi đi nào!

Chị chép chép mỏ:

- Chuyện này chắc cũng không kéo dài lắm đâu! Đua đòi “mốt miếc” ấy mà, rồi cũng qua nhanh thôi!

5

Chị Nái Sề hẳn nhiên là rất bực lũ nhóc trong vườn. Từ khi đẻ đến lứa con thứ tư, người chị xô xè hẳn ra, nặng nề và chóng mệt. Thân hình ngày càng đồ sộ, lưng và bụng không còn săn chắc như thời con gái, mỡ đùn dưới lớp da hàng lớp, trong khi chân căng thì chẳng béo lên được mấy.

Gánh cả quả núi trên bốn cẳng chân đó trong khi di chuyển quả không phải chuyện nhẹ nhàng. Chị đi đứng ục ịch, ngón từng mét vườn một cách nặng nhọc, trong khi thằng Lọ Nồi và thằng Đuôi Xoăn hờ ra là phóng như gió, đã thế lại mê chơi, chẳng lúc nào có mặt tại chuồng vào đúng giờ ăn.

Bao giờ đi tìm hai thằng nhóc chị cũng phải dừng lại nhiều lần, chui vào một bụi cây đứng thở hổn hển rồi mới chậm chạp bước tiếp. Nhưng khi lần theo tiếng ủa ủa, lúc thì chị vớ phải thằng cún nhà chị Vện lúc lại bắt gặp lũ chíp hôi nhà chị Mái Hoa, thật là tức muốn chết.

Thời trẻ, gặp những tình huống đó, chị chỉ cười xòa, coi như trò nghịch tinh của con nít. Bây giờ đã có tuổi, sức khỏe kém, chị hay bần gắt, gặp chuyện nghịch mắt nghịch tai là chị cảm thấy khó chịu.

Chị bực thằng nhãi ranh nhà chị Vện, cái đám nhóc nhà chị Mái Hoa, rồi giận lây mẹ chúng. Giận ời là giận!

Và vì giận quá, chị quên rằng hai thằng con của chị cũng y như thế thôi, cũng khiến chị Vện và chị Mái Hoa nhàm lẫn hết ngày này sang ngày khác.

Giả như không quên thì chị lại cho rằng hai thằng Lọ Nồi và Đuôi Xoăn ngoan ngoãn đáng yêu của chị sở dĩ khoái cái trò phát ra tiếng chó, tiếng gà là do nhiệm phải thói hư tật xấu của lũ nhóc đồ đồn nhà hàng xóm.

Chị Nái Sề nhớ tới câu nói bà Đỏ hay dùng để mắng con và cảm thấy đem câu đó áp dụng vào mối quan hệ bạn bè của hai thằng cu nhà chị là trúng phóc.

Chị lăm bằm: “Con người ta nói cấm có sai! Đúng là gần mực thì đen!”.

Cũng may đứa con chị Vện không phải tên Mực - như hàng đồng cún trên cũi đời vẫn mang tên đó. Nếu không chị Nái Sề lại có dịp hả hê, và chắc chắn sẽ tự thưởng cho mình điểm mười vì đã nhớ được câu tục ngữ tuyệt vời đó.

Nói tóm lại là chị Nái Sề buồn bực, giận dữ, trách móc, oán thán. Và khi trải qua tất cả những cung bậc không vui đó, chị không biết mọi thứ rắc rối đều do thằng Lọ Nồi bảo bối của chị đầu têu ra.

6

Nếu chị Nái Sề có mặt ở giàn đậu que cuối vườn cách đây nửa tháng, trong một buổi sáng đẹp và oi bức, chị sẽ thấy hai đứa con của chị bày những trò gì.

Thằng Lọ Nồi và thằng Đuôi Xoăn lúc đó đang nằm dán bụng trên nền đất ẩm dưới bóng lá, đưa mắt sâu vào nhìn nhau, cảm thấy rảnh rỗi là một gánh nặng quá sức đối với tuổi trẻ của loài heo.

Chúng đã nghịch chán, đã tranh nhau dũi mõm vào vòng cải, làm bật tung mọi thứ, nhai qua quít vài chiếc lá, nuốt thờ ơ vị ngọt của rễ cây, rồi thi nhau lăn trên đất xem đứa nào lăn được nhiều vòng hơn, tiếp theo giúi toàn thân vào đất cát để được là đứa lấm lem nhất trong buổi sáng đầy nắng đó. Nói chung, những màn siêu quậy nào có thể nghĩ ra chúng đã nghĩ cả rồi, những trò phá phách nào có thể làm được chúng cũng đã làm tất tần tật rồi.

Cuối cùng, hai đứa nằm thở dốc và nhìn đời bằng ánh mắt phiền muộn, đau khổ nhận ra cuộc đời của hai con heo con cũng có những lúc trống trải lạ lùng.

Đúng lúc đó thì chúng nghe có tiếng chiêm chiếp của lũ con chị Mái Hoa đang đi rong chỗ bờ rào.

- Tao nghĩ ra rồi! - Thằng Lọ Nồi bật dậy khỏi chỗ nằm.

- Nghĩ gì thế anh? - Thằng Đuôi Xoăn, là em, cũng đứng lên theo, đưa mắt ngơ ngác nhìn anh nó.

Lọ Nồi giơ chân trước lên gãi tai, vẻ phấn khích:

- Trò này tuyệt lắm! Mình sẽ giả tiếng cô Mái Hoa...

- Giả tiếng á? - Đuôi Xoăn cũng gãi tai, nhưng là vì bối rối - Để làm gì hả anh?

- Để đánh lừa lũ chíp hôi! Chúng sẽ tưởng mẹ chúng gọi, thế là chúng đổ xô lại đây.

- Thế thì mình được gì?

- Mà ý ngốc quá! - Lọ Nồi khịt khịt chiếc mũi màu hồng, nom rất giống một chiếc mũi bằng nhựa dẻo - Mình sẽ được một trận cười!

Đuôi Xoăn ngệt mặt, cố nhớ hằng ngày cô Mái Hoa vẫn kêu như thế nào. Nó chưa kịp nhớ được điều gì, Lọ Nồi đã nghech mõm lên trời.

- Ục... ục... - Nó gân cổ rặn, vừa rặn vừa ém giọng để cho giống tiếng gà mái.

- Chả giống tí nào anh à. - Thằng Đuôi Xoăn nhìn anh nó đang phồng má trợn mắt rụt rè nhận xét.

Lọ Nồi phớt lờ, lại đỏ mặt tía tai:

- Ục... ục...

Đuôi Xoăn ngúc ngoắc đầu và chớp chớp hàng mi ngắn:

- Cũng chưa giống! Vẫn là “ụt ịt” như heo thôi!

Tới đây thì thằng Lọ Nồi nổi cáu. Nó không thèm “ục ục” nữa mà quay phắt sang thằng Đuôi Xoăn, gầm ghè:

- Nói gì nói lắm thế! Mày lo giả tiếng gà đi, cứ đứng đó mà phán với chả xét!

Đuôi Xoăn biết anh giận. Nó lập tức nhắm tịt mắt, dài mõm ra, lấy hơi rống thật to:

- Ục... ục... ịt... ịt...

Nó càng giả tiếng gà thì càng nghe ra tiếng heo. Tóm lại là chả giống tí ti ông cụ nào.

Trên đầu nó, những chiếc lá lấp lánh sáng đang che nắng cho những trái đậu thôn dài không ngừng đong đưa trong gió mai và dưới chân nó đất đang nóng dần lên.

Trong khi thằng Đuôi Xoăn đang ụt ịt một cách tuyệt vọng, ở bên cạnh thằng Lọ Nồi đã phát ra được những tiếng “cục cục” đầu tiên.

Đuôi Xoăn quay phắt sang anh nó, vẻ ngưỡng mộ:

- Ôi, anh làm sao hay thế?

- Dồn sức vào cái lưỡi, giữ cho nó thật cứng thì mày sẽ phát ra được âm “cò”.

Lọ Nồi chỉ dẫn cho em, giọng uyên bác, mặc dù nó cũng chỉ mới phát hiện ra bí quyết đó không tới một phút trước.

Đuôi Xoăn nghe lời giáo sư ngôn ngữ Lọ Nồi, lại ngoác mõm:

- Ừc... ừc...

- Cố lên! - Lọ Nồi động viên em.

- Ừc... ừc...

- Đừng lười biếng với cái lưỡi!

- Cờ... cờ... ừc...

- Sắp được rồi đấy! Nữa đi nào!

Lần này Lọ Nồi vừa cổ vũ vừa chạy vòng quanh thằng Đuôi Xoăn khiến thằng nhóc phấn khích tột.

Nó lại căng cổ họng:

- Cục... cục...

Thằng Lọ Nồi rất muốn vỗ tay như cách bà Đỏ và thằng Cu hay làm nhưng nó biết nếu cố bắt chước kiểu cách đó nó sẽ té chổng gọng. Nó đành chọn cách loài heo thường làm là nhảy tung tung trên bốn cẳng chân, nhảy như thế vài lần, vừa nhảy vừa bóc thằng em lên mây:

- Tuyệt lắm, Đuôi Xoăn! Mày giỏi gần bằng tao rồi đấy!

Mặt thằng Đuôi Xoăn nóng ran, sung sướng và ngượng nghịu, không chú tâm đến giọng điệu huênh hoang của thằng anh.

Nó lúng túng cào chân xuống mặt đất, bẽn lẽn:

- Được rồi hả anh?

- Ừ, tốt lắm rồi! Bây giờ tao và mày cùng làm cô Mái Hoa nhé!

Đuôi Xoăn chưa kịp đáp đã thấy Lọ Nồi thò đầu vào giữa luống cải, hướng mõm về phía bờ rào:

- Cục cục...

Đuôi Xoăn khoái quá. Nó cũng chui đầu vào đám lá xanh, cũng “cục cục” ầm ĩ.

Đúng như thằng Lọ Nồi phỏng đoán, lũ gà con trốn chuồng đi chơi, tưởng mẹ gọi, lú lú xô nhau chạy lại. Trông chúng như những nắm bông màu vàng bị gió thổi dạt từ bờ rào tới vườn cải.

Mười chú gà con đã men tới luống cải ngoài cùng, mười chiếc mỏ xinh xinh nhỏ xíu quay ngang quay dọc, đảo dác tìm kiếm.

Lọ Nồi huých vai vào thằng Đuôi Xoăn, và lần này thì Đuôi Xoăn hiểu ngay. Cả hai đưa lập tức đồng thanh:

- Cục cục...

Lũ gà con luôn trong đám cải, cuống quýt ủa lại chỗ phát ra tiếng kêu.

- O, anh Lọ Nồi, anh Đuôi Xoăn. - Cánh Cụt, con gà liền thoảng và dạn dĩ nhất trong bầy, giương đôi mắt đen láy như hai hạt nhãn nhìn hai chú heo - Hai anh thấy mẹ em đâu không?

Lọ Nồi làm bộ ngờ ngác:

- Không... không thấy! Có thấy gì đâu!

- Em vừa nghe tiếng mẹ em ở chỗ này mà.

Nén cười một cách vát vả, thằng Đuôi Xoăn khịt khịt mũi:

- Có phải mẹ em kêu như thế này không?

Nói xong, nó khoái trá làm một tràng:

- Cục cục cục...

Thằng Lọ Nồi hào hứng phụ họa một tràng “cục cục” khác, cả hai giống như đang trình diễn một bản hòa tấu tiếng gà.

Lũ gà con không tin vào cả mắt lẫn tai mình. Một vài con ngã lăn ra đất. Một vài con khác giơ đôi cánh ngắn ngủn bụm lấy tai. Những con còn lại lảo đảo trên hai chân. Cứ như hai chú heo vừa liệng ra một quả mìn.

Con gà Cánh Cụt tròn xoe đôi mắt vốn đã rất tròn, há chiếc mỏ nhọn và mềm, lấp bắp:

- Ổ... ơ...

Nó bàng hoàng đến mức có vẻ nó sẽ không bao giờ khép mỏ lại được nữa.

Hai chú heo con lúc này đã lăn ra trên đất cười lăn lộn, cười khản cả giọng.

Đuôi Xoăn bây giờ mới thấy phục anh mình. Từ khi lọt lòng đến giờ, chưa lần nào nó được cười thỏa thích đến thế.

7

Lũ gà yếu bóng vía lúc này đã đứng được trên đôi chân bé như que tăm của mình. Nhưng nhìn những cái mỏ há ra như đang chờ mẹ đút mồi kia có thể tin cả bọn vẫn chưa ra được ngoài rìa của sự sững sốt.

- Thế... thế...

Vẫn con Cánh Cụt lên tiếng. Đầu nó nẩy giờ rơi vào một chỗ nào đó rất tối tăm và nó muốn đánh lên một que diêm bằng cách đặt câu hỏi cho hai chú heo con, nhưng nó khổ sở nhận ra mình vẫn đang cà lăm.

Tất nhiên Lọ Nồi biết tổng con gà con muốn hỏi gì. Nó gật gù, không giấu vẻ đắc ý:

- Trò chơi thôi mà! Mai mốt tụi anh sẽ học kêu tiếng chó, tiếng vịt, tiếng bò câu...

- Các anh làm được á? - Một con gà khác, đã trấn tĩnh, đập khế đôi cánh ngắn dè dặt hỏi.

- Được tất! - Lọ Nồi nheo mắt, rung rung hàng lông mi trắng như tơ. - Tụi em cũng có thể kêu tiếng heo nếu tụi em biết cách.

- Thế anh dạy tụi em đi!

Lũ gà con lập tức nhao nhao. Chúng chen nhau dồn tới trước, nếu chúng có thể thò tay ra xin được bắt tay với hai chú heo như con người ta thường làm thì y hệt cảnh đám đông hâm mộ đang vây lấy ca sĩ ngôi sao.

Thằng Đuôi Xoăn nhìn lũ nhóc lao xao, ruột nở từng khúc. Nó ngứa mồm quá, ngẩng đầu lên giàn lá xanh, ra vẻ hiểu biết:

- Dồn sức vào cái lưỡi, giữ cho nó thật cứng...

Đuôi Xoăn ba hoa chưa hết câu đã ngừng bật. Vì thằng Lọ Nồi vừa lấy móng huých nó một cú như trời giáng làm nó suýt té.

Đuôi Xoăn cố giữ thăng bằng, vừa quay sang thằng anh. Nhưng chưa kịp gây gổ, nó chợt nhận ra sai lầm của mình.

- Tụi em phải giữ cái lưỡi thật mềm. - Lọ Nồi giảng giải cho lũ nhóc, cố tình đệm những cái vẩy tai điệu dàng khi ngừng lại lấy hơi, như kiểu các diễn giả vắn khoa tay khi diễn thuyết - Thả lỏng cái lưỡi ra khi kêu “ụt ịt”!

Thoạt đầu lũ gà con có gặp đôi chút khó khăn và thằng Lọ Nồi không kèm được câu mắng thăm trong bụng “Đúng là ngu như gà!”. Nhưng rồi lũ trẻ nhanh chóng vượt qua được những trục trặc ban đầu.

Chẳng mấy chốc, dưới cặp mắt tán thưởng của Lọ Nồi và Đuôi Xoăn, lũ gà con vừa túa ra khắp nẻo vừa ỉn ỉn âm ỉ. Có cảm giác cả một binh đoàn heo đang chuẩn bị cày nát khu vườn.

Đó là lý do khiến chị Nái Sè đang nằm bên chiếc máng mớ mành ôn lại thời thiếu nữ kiêu sa giật mình choàng tỉnh, bật khỏi chỗ và nặng nề lê chiếc bụng to quá khổ qua các vòng rau, lật bà lật bết, vừa đi vừa thở.

Vừa đi vừa thở tức là đã quá mệt, nhưng đến khi phát hiện những tiếng ửn ửn kia phát ra không phải từ hai thằng bé nhà chị mà từ bọn chíp hôi con chị Mái Hoa thì chị gần như không nhớ cách thở nữa.

Chị định chạy lại dạy cho lũ nhãi ranh kia một bài học nhưng cơn giận xông lên đầu ngùn ngụt khiến chị giúi xuống cạnh gốc chuối, đầu vầng mắt hoa, phôi và phèo dường như liên tục đổi chỗ cho nhau.

Chị nằm đó, khò khè hàng buổi, cảm thấy nếu trên đời có thứ gì đáng ghét nhất thì đó chính là... bọn con nít.

Đám heo con và gà con đã làm những chuyện trái khoáy thì không có lý gì chú chó con lại cam tâm đứng ngoài cuộc.

Một hôm, thằng nhóc Mỗ Ngấn đứng nghiêm bốn chân trước mặt Lọ Nồi và Đuôi Xoăn.

- Hai anh ơi... - Mỗ Ngấn cất giọng tha thiết.

- Gì? - Thằng Đuôi Xoăn giành là đưa lên tiếng trước. Nó hát hàm hỏi cụt ngủn, nhưng vì hàm của nó gần như liền với cổ nên động tác của nó gọi là hát đầu thì chính xác hơn.

Mỗ Ngấn rụt rè:

- Bọn nhóc nhà cô Mái Hoa khoe với em...

Lần này tới lượt Lọ Nồi cắt ngang lời thằng cún:

- Tụi tao hiểu rồi. Mà muốn học ngoại ngữ chứ gì?

- Dạ.

Lọ Nồi đã định “Ừ”, chợt một ý tưởng vỗ cánh trong đầu khiến nó nghiêm mặt lại:

- Muốn theo học, mà phải kêu hai đứa tao bằng “thầy”.

Mỗ Ngấn nhanh nhẩu:

- Dạ, thưa thầy.

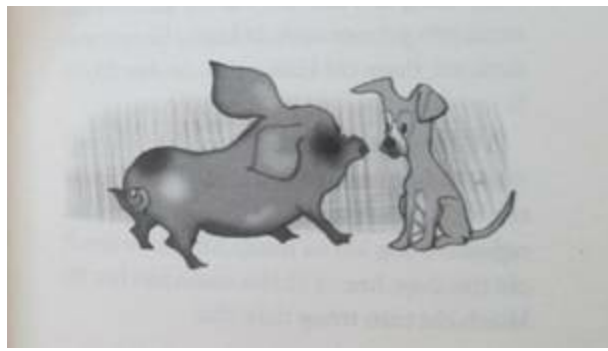
Ở bên cạnh, thằng Đuôi Xoăn thích chí quá. Nó đưa chân trước vỗ nhẹ lên trán thằng cún trước mặt, cười híp mắt:

- Trò ngoan quá!

Nó quay sang Lọ Nồi, hào phóng:

- Dạy cho nó đi anh!

Bữa đó, chú cún học tiếng heo rồi tiếng gà, lưỡi thè ra ngoài gần cả tắc vì nóng và vì phải uốn lưỡi nhiều quá. Nhưng mặt mày thằng nhóc vô cùng rạng rỡ khi cuối cùng tuy vẫn còn ngọng nghịu, những tiếng chiêm chiếp của nó đã dụ được cô Mái Hoa cuống cuồng chạy tới.

Kể từ giây phút đó, thế giới bắt đầu hỗn loạn: Các bà mẹ bất hạnh - bà mẹ heo, bà mẹ chó và bà mẹ gà - ngày nào cũng đắm mình trong tâm trạng tuyệt vọng ít nhất một tiếng đồng hồ khi hỗn hển truy lùng lũ con.

Và không nói thì ai cũng biết, sau những cuộc trường chinh thất bại cả ba tụ lại một chỗ thi nhau kể khổ, tất nhiên là chị Nái Sề xét về mặt thái độ, là kẻ khổ nhất vì luôn luôn tự coi mình là nạn nhân của sự dạy con không đến nơi đến chốn của các bà hàng xóm.

Thực ra so với bà Đỏ, các bà mẹ này còn sung sướng chán. Bà Đỏ cũng hoài công truy lùng thằng Cu dẫu yêu của bà gần như hai mươi bốn giờ một ngày để không bao giờ tóm được nó, thậm chí không thấy nó đâu dù chỉ là một mẩu tóc.

Và tất nhiên bà cũng chẳng khi nào biết được lũ heo con, gà con chơi đùa ở đâu và tệ nhất là nền kinh tế gia đình bị ảnh hưởng nghiêm trọng khi bà muốn bán gà thì khách chỉ tìm được heo và khi bà muốn bán heo thì khách chỉ toàn trông thấy chó.

Đã vậy, nỗi khổ tâm đang làm tổ trong lòng kia bà chẳng chia sẻ được với ai. Người duy nhất bà có thể tâm sự là thằng Cu thì mỗi lần như vậy thằng con bà lại tán mông mỗi quan tâm của bà bằng cách tỉnh bơ bầm đốt ngón tay, miệng ra rả hết Song Tử đến Kim Ngưu, hết Bảo Bình đến Xử Nữ...

Bị sự lo lắng cầm tù (và chắc là có cả tra tấn), có năm mơ bà Đỏ cũng không nghĩ đến một ngày tảng đá nghìn cân mà số phận vô cớ gieo lên cuộc đời bà được dỡ đi, cũng bất ngờ như khi nó rơi xuống...

9

Đó là ngày bà Đỏ phát hiện một số người lạ mặt lảng vảng quanh khu vườn của bà. Trông hình dong thì nửa giống trộm nửa giống cướp. Vài người trong số đó mặc áo hai lớp, mũ kêpi sụp xuống trán, có người đeo kính râm máy móc quanh người.

Bà nấp sau cửa sổ, thì thào với thằng Cu:

- Bọn người nào thậm thụt quanh nhà mình thế con?

- Để con ra hỏi.

Thằng Cu nói và trong khi mẹ nó còn đang loay hoay nhắc lên đặt xuống các khả năng, nó đã ở bên ngoài hàng rào.

Năm phút sau, nó đứng trước mặt bà, với một đám người lao xao sau lưng.

- Họ là nhà báo mẹ à.

Thằng Cu giải thích bằng giọng hãnh diện, ngực phồng lên sau lớp áo.

- Nhà báo à? - Bà Đỏ chột dạ, cố giữ giọng đừng run - Thế họ đến đây để điều tra...

- Tụi tôi nghe đồn bây giờ nhà bác có khả năng đặc biệt...

Một nhà báo trẻ, ria mép lún phún và có vẻ mặt rất tươi đứng ngay sau lưng thằng Cu vọt miệng.

- Ờ... ờ... không... không... - Bà Đỏ luống cuống, cứ như đang có một khẩu súng chĩa vào người bà - Ờ... mà có...

Các nhà báo khác nhao nhao:

- Có phải heo nhà bác kêu được tiếng gà?

- Có đúng là chó nhà bác kêu ủa ủa?

- Thế còn gà nhà bác kêu như thế nào?

- Bác còn nuôi những con gì nữa?

Bà Đỏ có cảm giác cả đồng gạch đang trút xuống người mình. Bà hít vào một hơi và đưa tay sờ rầm sau gáy, cố nhớ nếu bây giờ heo không chịu kêu tiếng heo thì người chủ sẽ bị kết tội bởi điều khoản nào của luật pháp.

Bà ấp úng, nói bằng giọng của người đứng trước tòa:

- Tôi không biết gì hết... Một sáng ngủ dậy... đã là như thế rồi...

Trái với người mẹ, thằng con nhìn vấn đề dưới một thứ ánh sáng khác. Nó hét lên khi các nhà báo kéo nhau ra vườn:

- Các con vật nhà mình sẽ nổi tiếng. Mẹ và con sẽ được cả thế giới biết đến.

Bà Đỏ thở dài:

- Nhưng hũ gạo nhà mình sắp cạn rồi con à.

Thằng Cu chưa đủ lớn để đón nhận thông điệp quan trọng của mẹ nó. Nó chạy ù ra cửa:

- Để con ra xem họ làm gì!

Thế các nhà báo làm gì?

Họ ghi chép, chụp hình, bật nút máy thu âm và quay phim bằng đủ mọi phương tiện, kể cả điện thoại di động. Trong khi tác nghiệp thì mắt họ trố, mồm họ méo, cơ mặt họ giật giật. Vì họ không tin vào những gì họ chứng kiến. Họ nhận ra trí tưởng tượng của họ quá ngắn trong khi hiện thực cuộc sống thì

dài rộng bao la.

Thoạt tiên, bọn nhãi con sợ sệt rúc đầu vào các đám lá khi bọn người tò mò túa ra vườn, nhưng đến khi biết được đó là các nhà báo tới để quay phim chụp hình, thủ lĩnh Lọ Nồi nhanh chóng trấn an đồng bọn:

- Này! Chả có gì phải sợ! Họ là nhà báo. Họ muốn viết bài ca ngợi chúng ta đó.

- Sao thầy biết? - Thằng Mỡm Ngắn thò mõm ra dưới túm lá cải, rụt rè hỏi.

- Sao trò hỏi ngu thế! - Thằng Đuôi Xoăn quắc mắt - Nếu không biết làm sao tại tao làm thầy được.

- Nghe họ nói chuyện với nhau là biết liền à! - Lọ Nồi từ tốn.

Chú chó con, và cả đám gà con nữa, liền yên lặng nghiêng tai sang một bên và ngay lập tức nhận ra có thứ gì đó rất giống mật ong đang rót vào tai tụi nó:

- Chó mà kêu tiếng heo à? Kỳ diệu nhỉ?

- Heo kêu “cục cục” thì đúng là phi thường!

- Gà ủa ủa như heo? Nếu vậy thì đây là những con gà đi ra từ truyện cổ tích!

- Ủa, sao mình chẳng thấy tụi nó đâu?

Tất trong những tiếng trầm trồ mới mát mẻ làm sao! Thằng Mỡm Ngắn sung sướng nhủ bụng và trong tâm trạng lâng lâng đó nó muốn chứng minh cho bọn người kia những lời khen đó không có gì là quá đáng bằng cách rón rén bước ra khỏi chỗ nấp, uốn chiếc lưỡi đỏ và dài để phát ra những âm thanh của loài có cánh:

- Cục... cục... cục...

Gần như cùng lúc, tất cả các quai hàm đều trề xuống, tất cả các ống kính đều chĩa vào thằng cún. Hàng loạt ánh đèn *flash* nhá lên kèm theo một cơn bão những tiếng lách cắc khi vô số ngón tay hồi hã đề lên nút bấm.

Nhìn thằng Mỡm Ngắn sợ hãi quay đầu dáo dác như muốn vọt chạy, Lọ Nồi hét lên từ bên dưới tàu lá chuối đang che kín người nó:

- Đừng sợ. Họ chụp hình đó.

Như để trấn an thằng Mồm Ngắn, Lọ Nồi đứng đỉnh đi ra từ chỗ nấp, thoát trông như một cái bắp chuối bị bầm nở ra từ nách lá.

- Ôi, cái gì kia?

- Một chú heo con.

- Nó dán cái gì trên mặt.

- Một cái bột đen.

- Trông xấu xí quá nhỉ!

©STENT: <http://www.luv-ebook.com>

Lọ Nồi rất câu câu nhận xét cuối cùng. Nhưng là đứa thông minh, nó biết dẹp bỏ mọi ưu tư về nhan sắc qua một bên (mặc dù sau này, khi đã biết yêu, nó không ngừng soi mặt xuống dòng suối cạnh nhà để âm thầm nức nở). Chuyện duy nhất nó nghĩ nó cần làm lúc này là quay mồm về phía các ống kính để cố phát âm chuẩn xác những tiếng “gâu gâu”.

Lại một cơn mưa ánh sáng và âm thanh trút xuống. Có cảm giác các nhà báo đang bắn pháo hoa để chào mừng. Nỗi nghi ngại lập tức được rũ bỏ trong lòng lũ trẻ.

Thằng Đuôi Xoăn sung sướng nổi gót. Lũ chíp hôi nhà chị Mái Hoa tươi tỉnh kéo ra. Như trong một cuộc thi tìm kiếm tài năng âm nhạc, dàn âm thanh “cục cục”, “chiếp chiếp”, “ăng ăng”, “gâu gâu”, “ụt ịt” thi nhau tấu lên, ồn ào và vui nhộn, hiển nhiên con này kêu tiếng con kia.

Đèn lại chớp. Máy ảnh, điện thoại di động và máy quay phim hoạt động hết công suất. Ngòi bút lia nhoay nhoáy, cào roàn roạt muốn rách sở tay. Vài nhà báo lính quýnh đánh rơi túi xách xuống cỏ.

Chị Nái Sề, chị Mái Hoa và chị Vện nghe huyền não, cuống cuống chạy tới.

Tiếng đập cánh, tiếng rửa sả, tiếng gừ gừ của các bậc phụ huynh chó, heo, gà càng làm khung cảnh thêm hỗn loạn.

Bà Đỏ thò nửa người ra cửa sổ, nghe ngóng và hoang mang, mặt liên tục đổi màu.

Cách bà hai mươi hai mét, ngay chỗ đồng rơm trước chuồng heo, thằng Cu đang đứng cười hì hì.

11

Cơn lốc phiêu lưu rồi cũng đến lúc dừng. Chỉ trong hai tiếng đồng hồ buổi sáng, bức màn hoài nghi trong đầu các nhà báo đã bị nó thổi bay đến mẩu vải cuối cùng.

Gió ngừng, mặt trời trườn lên đỉnh những đám mây cao. Ở dưới đất sự hiếu kỳ được thỏa mãn, các nhà báo hơn hớn kéo nhau ra về, giẫm nát không ít cỏ cây trong vườn.

Chỉ để trở lại ba ngày sau với một cuộc đổ bộ rầm rộ hơn. Lần này ngoài các nhà báo và hai nhân chứng tại địa phương là bà Hai Nhanh và ông Sáu Thơm, còn có nhiều người lạ mặt khác, hầu hết làm những chức vụ rất to, toàn các bậc quan chức trên tỉnh, chỉ nghe giới thiệu thôi bà Đỏ đã cảm thấy trái đất dưới chân mình quay một cách cụ thể.

Ông an ninh nói, rung rung hàng rìa mép như đang chỉnh cần ăng ten:

- Thế này thì loạn mất. Không thể quản lý nổi nếu không kịp thời chấn chỉnh. Có vẻ như đây là một âm mưu.

Bà y tế nhún vai:

- Khâu kiểm dịch thú y sẽ gặp rắc rối to!

Ông thuế vụ phơi bộ mặt hớt hải dưới nắng hè:

- Cơ quan tôi sẽ lẫn lộn lung tung gia súc với gia cầm. Bán buôn, bán lẻ, giết mổ, vận chuyển... Ồ

là là, chắc chắn thuế sẽ thất thu nghiêm trọng.

Rất may cho bà Đỏ, cuộc sống bao giờ cũng có ít nhất là hai phe. Bên cạnh những kẻ phê phán vẫn còn đó những người ủng hộ.

Ông động vật hoang dã đâm tay vô không khí đầy phấn khích:

- Tuyệt vời! Đây là những động vật quý hiếm cần bảo vệ. Cần đưa những chú heo chú cún chú gà này vào sách Đỏ. (Khi nói từ “sách Đỏ”, ông chưa biết chủ nhân khu vườn là bà Đỏ - nên không thể nói là ông cố tình chơi chữ).

Ông du lịch giang rộng hai tay, trông ông hoan hỉ như muốn ôm chầm tất cả những người có mặt:

- Cần quảng bá hiện tượng thú vị này ra thế giới. Bảo đảm doanh thu ngành du lịch sẽ tăng chóng mặt.

Bà kế hoạch đầu tư ủng hộ ông động vật hoang dã và ông du lịch.

- Tôi sẽ chi tiền để duy trì và nâng cấp khu du lịch đặc biệt này. - Bà nói, rút khăn ra khỏi túi chầm chầm lên cánh mũi để ngăn xúc động.

Mỗi phe ba người và sáu đôi mắt gườm gườm nhìn nhau như thể họ đang so gườm bằng mắt.

Ông an ninh ngoắt bà Hai Nhàn và ông Sáu Thơm lại gần.

- Các ông bà nghĩ gì về những con vật nổi loạn trong khu vườn này?

Ông hất hàm hỏi, nhấn mạnh từ “nổi loạn” một cách có chủ ý.

- Ờ... ờ... đúng là... là... không bình thường... Thú thật là... là... tôi thấy sợ... - Ông Sáu Thơm ấp úng, tồn gấp đôi thời gian bình thường để nói hết câu.

- Còn bà, bà thấy thế nào?

- Tôi cũng thế.

Bà Hai Nhàn nói, đảo mắt tìm các con vật nhưng bọn nhóc đã lủi đi đâu cả rồi. Bà chỉ bắt gặp ánh mắt lo lắng và khuôn mặt sắp khóc của thằng Cu lấp ló sau lưng ông Sáu Thơm, và lòng bà chùng xuống. Bà quay nhìn ông an ninh:

- Ờ... ờ... Nhưng tôi nghĩ chuyện con này kêu tiếng con kia dẫu sao cũng chẳng có hại gì... Còn thấy hay hay...

Đang nói, ánh mắt bà đột ngột chạm phải khẩu súng chĩa thẳng lưng ông an ninh. Lưỡi bà lú lại:

- Nhưng đó là tôi trộm nghĩ thế thôi... Chứ dĩ nhiên là nó không hay chút nào...

- Không hay! Hoàn toàn không hay! - Ông an ninh ngo ngoáy mấy ngón tay chĩa súng dù không chạm vào nó - Người này nói giọng người kia, con này kêu tiếng con nọ, có mà loạn!

Ông chủ tịch tỉnh hết sức bối rối trước ý kiến chối nhau chan chát giữa các cán bộ tham mưu. Ba chọi ba, họ đang chờ tảng đá của ông, xem nó được thả lên đĩa cân bên nào.

Trong thâm tâm ông nghĩ ông cần một quyết định dù để lại tật nguyên cho nền kinh tế nhưng bù lại nền an ninh sẽ không phải đối diện với sự bất trắc.

Tối đó, ông đem chiếc đĩa ghi hình lũ súc vật nhóc trong vườn nhà bà Đỏ về nhà, bật lên xem lần thứ mười tám, tay lăm lăm cây bút đỏ.

Trong khi ông gạch đầu dòng những tác hại mà hiện tượng bất thường này có thể đem lại thì thằng con năm tuổi của ông bất thành lình reo lên từ phía sau:

- Ngộ quá ba!

Ông quay nhìn thẳng con, chả biết nó đứng sau lưng ông từ lúc nào:

- Con nói gì?

Thằng bé không nhìn ba nó, mắt vẫn hút chặt vào màn hình:

- Ba xem kìa! Con heo kêu “cục cục”, con gà sữa “gâu gâu”... Ôi, con thích các con vật này quá!

Chìa khóa giải quyết vấn đề nan giải này, rốt cuộc ông chủ tịch bất ngờ tìm thấy ở thằng con chưa biết cách tự mặc quần.

Ông ném cây bút lên đóng giấy tờ ngổn ngang trước mặt, thở hắt ra và tự cho phép mình xem các hình ảnh trên màn hình trước mặt bằng một thái độ hồn nhiên, thoát đầu hồn nhiên một cách rón rén

nhưng khoảng năm phút sau ông bị các con vật lý thú kia quấy rầy đến mức reo ầm như một đứa trẻ, không nhận ra mình đang lặp lại thằng con:

- Con xem kia! Con heo kêu “cục cục”, con gà sủa “gâu gâu”... Ôi, ba thích các con vật này quá!

Sau khi biết được ý kiến của ông chủ tịch, ông động vật hoang dã múa tay múa chân rất ư là... hoang dã, ông du lịch bốn người lên không khoảng ba mét, tự nghĩ mình là nắp chai sâm banh, còn bà kế hoạch đầu tư gương mặt nở ra đến mười lăm phân vuông y như bà mới mua lại được năm mươi một phần trăm cổ phiếu của hãng Apple.

Ở chiều ngược lại, ông thuê vạ và bà y tế quạu quọ soi mắt vào nhau để đau khổ nhận ra nỗi bất bình của người này đôi khi nhảy múa điên cuồng trên mặt người kia.

Ông an ninh buồn đến mức bỏ quên súng ở cơ quan khi về nhà vào cuối ngày và bắt đầu học cách đổi mới lý luận về trật tự trị an bằng cách vui đầu xem phim Walt Disney.

Ở trong khu vườn của mình, bà Đỗ phải tự công nhận mình rất... đỏ.

Trong vòng bảy ngày, xe chở vật tư và thực phẩm nườm nượp kéo tới, biến khu vườn của bà thành nơi thêm muốn của người nghèo lẫn người không nghèo.

Các nẻo đường dẫn đến nhà bà đều được đổ bê tông.

Cây cối được trồng thêm trong vườn, nhiều loại bà chưa từng thấy, thân cây uốn lượn, các tán lá được tĩa thành hình cầu, giăng mắc đủ loại dây nhợ lung lẳng các bóng đèn be bé đủ màu, buổi tối ánh sáng chớp nháy không ngừng như cả thế giới đang chìm trong hội hoa đăng.

Các con vật dĩ nhiên dư dả thức ăn. Hũ gạo nhà bà Đỗ cũng đầy lên mà không cần bán các lúa gà con, heo con.

Du khách đến từ khắp nơi thi nhau trút tiền vào ngân sách tỉnh, huyện, xã và dĩ nhiên bà Đỗ được chia lợi nhuận hằng tháng.

Thằng Cu bây giờ suốt ngày ở nhà, chơi với các con vật vừa chăm sóc cây cối và thay các máng ăn.

Lý do tu tỉnh: Mẹ nó trả lương cho nó đảng hoàng.

Từ nhà ra vườn, không khí đã như ướp mật. Chị Nái Sè đã thôi than vãn, trừ những lúc chị than vãn

vì quá béo do dạo này ăn ngon và ăn nhiều.

Chị Vện tiêu thời gian vào việc ngồi gặm chiếc đuôi của mình từ sáng đến tối - tự coi đó là một thú giải trí lành mạnh.

Chị Mái Hoa nhàn rỗi trên nóc chuồng heo, thỉnh thoảng vỗ cánh chỉ để làm dáng, tiếc hùi hụi đã quên làm thế khi các nhà báo giương ống kính cách đây mấy ngày.

Chả bà mẹ nào mất công truy lùng lũ con hoang đàn ông nữa. Thực phẩm ăm ắp, lũ trẻ không nhất thiết về đúng giờ ăn như trước đây. Dường như không ai có khả năng mô tả được cái đói trong thời điểm này. Chị Mái Hoa khi mổ được một con giun, không buồn kêu bọn trẻ đã đành, ngay cả chị cũng ngậm miếng mỗi một cách thờ ơ. Rồi buồn chán quá, chị há mỏ để con giun rớt xuống, ngạc nhiên bỏ đi.

Tất nhiên trong không khí thần tiên đó, chị Nái Sẻ cũng hóa thành một bà tiên. Chị đâm ra dễ tính, thân thiện, cởi mở và nếu thỉnh thoảng dấy vụ chị rung rinh là vì vui vẻ chứ không phải do bức bối

- Cũng hay chứ nhỉ? - Một buổi trưa đứng gió, chị dò mắt lên nóc chuồng tìm chị Mái Hoa, giọng chia sẻ.

- Hay gì hả chị? - Chị Mái Hoa vẫn đậu trên thanh gỗ ưa thích, dè dặt hỏi lại.

- Bọn trẻ ấy mà! - Chị Nái Sẻ kéo dài giọng ngân nga như hát - Chúng kêu loạn cả lên làm mình phát bức. Không ngờ nhờ vậy mà chúng ta dư ăn dư để. Thật là một kết thúc có hậu.

- Cái trò ầm đầu này còn hơn cả có hậu ấy chứ! - Chị Mái Hoa chưa kịp đáp, chị Vện nằm cạnh đồng rơm trước cửa chuồng đã vọt miệng - Nếu hai thằng cu nhà chị Nái Sẻ và lứa con của chị Mái Hoa bị bán đi, thế nào chúng cũng sẽ bị giết thịt không sớm thì muộn thôi.

Chị Vện nói như xô âm ức, giọng ra chiều hả dạ. Có vẻ chị chưa quên lần chị heo đồ vấy trách nhiệm cho mình và chị Mái Hoa về trò tinh nghịch của lũ trẻ.

Mặc dù biết chị Vện nói đúng, nếu đó không phải là chân lý thì cũng chẳng cách xa chân lý là bao, chị Mái Hoa vẫn phấp phồng xếp cánh, nơm nớp chờ chị Nái Sẻ bùng nổ. Chị biết chị Vện nhắc lại từ “ầm đầu” không hoàn toàn do ngẫu nhiên.

Chị Mái Hoa không biết rằng khi một con người (hay một con heo) đột ngột trở nên no đủ, đồ ăn thức uống thừa mứa, không còn phải lo lắng cho cuộc sống, tinh thần họ thư thái hơn, tính tình cũng hiền lành hơn và dĩ nhiên không phải những gì gắn với họ đều mang vẻ chanh chua, đánh đá.

- Chị nói đúng, chị Vện à. Tôi đã trách oan lũ trẻ, và cũng hơi nóng nảy với chị và chị Máí Hoa. - Chị Nái Sề tự phê bình bằng giọng từ tốn, hòa nhã, theo cung cách của một bà tiên đội lốt heo.

Thái độ phục thiện của chị heo khiến chị gà suýt rớt khỏi chỗ đậu. Cũng may chị kịp giương cánh vỗ phành phạch để giữ thăng bằng khiến con thần lẩn đang rình mồi trên thanh gỗ sợ hãi chạy quần đuôi.

Buổi trưa hôm đó tự nhiên trở thành buổi trưa lịch sử.

Ba bà mẹ khen lẫn con của nhau, ru nhau qua cái nóng hầm hập bằng cách nghĩ ra những lời có cánh để tôn vinh con nhà hàng xóm cốt được nghe hàng xóm nức nở tôn vinh con mình.

Cho đến hai giờ chiều thì lũ heo con được phong danh hiệu “thiên tài ngôn ngữ”, lũ gà con được khoác chiếc áo mỹ miều “ca sĩ ngôi sao”.

Còn chú cún Mỡm Ngẩn, sau một hồi lục tung kho từ vựa vốn chẳng giàu có gì đã thế lại quanh năm khóa cửa im ỉm, các bà mẹ đánh bằng lòng với cụm từ “nhà ảo thuật phi thường”. Và chú cún ngây thơ, học trò nhút nhát của hai con heo con, bỗng chốc trở thành David Copperfield bốn chân trong vườn nhà bà Đỏ.

Nhưng, như vẫn thường xảy ra trong cuộc sống, lũ nhóc tì (là người hay chó heo gà thì cũng thế) không bao giờ có cách nhìn đời giống các đảng sinh thành.

Lũ heo con gà con chó con trong vườn chẳng xem các từ ngữ diêm dúa như “thiên tài”, “ngôi sao” hay “phi thường” ra cái củ cà rốt gì.

Thực ra thì thoát đầu nghe các bà mẹ hơn hớn khen ngợi, lại được các nhà báo ra rả tụng ca, chúng cũng hơi khoai khoái. Nhưng chỉ khoái được một ngày thôi. Rồi chúng đâm ra bực mình.

- Chán thật! - Thằng Lọ Nồi sau một tuần bấm bụng chịu đựng cảnh giàu sang phú quý đã bắt đầu thở ra - Hết đám người này đến bọn người nọ lũ lượt kéo tới, tụi mình chẳng có lấy một ngày yên!

Bọn chíp hôi nhà chị Mái Hoa ỉn ỉn hùa theo bằng giọng bất mãn:

- Đèn chớp nháy từ tối đến sáng, tụi em không sao chớp mắt được!

Chú cún con cục cục tổ cáo:

- Mấy bác gà trống ở khu vườn trại kế bên thấy ánh đèn ngõ trời sáng, thế là thi nhau gáy điếc cả tai. Em cũng có ngủ được chút nào đâu, thầy!

- Trò không ngủ được là chuyện nhỏ như lông con thỏ. - Thằng Đuôi Xoăn nhún vai sửa gâu gâu, nhưng vì vai nó liền với đầu và lưng nên bộ tịch của nó trông rất buồn cười - Ta đây vừa mất ngủ vừa ngứa ngứa vừa mắc tè suốt đêm, thế mới khốn khổ khốn nạn!

- Tại sao cuộc sống chúng ta đột ngột đen tối như vậy hở trò Mỡ Ngán? - Lọ Nồi lừ mắt nhìn tên cún đệ tử, nghiêm nghị hỏi.

- Dạ... dạ... thưa thầy... tại vì... - Thằng cún đảo tròn mắt mười lăm vòng, thè lưỡi liếm mép hai mươi sáu vòng vẫn không biết câu trả lời nằm ở đâu dưới lớp vỏ não đang chuẩn bị kêu răng rắc vì vận động quá mức kia.

Thằng Đuôi Xoăn xoáy mắt vào mặt chú cún, ra oai:

- Tại vì sao? Hả?

Đệ tử cún giơ chân trước lên gãi tai:

- Thừa thầy... tại vì... vì...

Mồm Ngẩn lấp ba lấp bắp, sắp xỉu lăn quay ra đất vì lần đầu tiên trong đời nó tự ép mình suy nghĩ nhiều đến thế.

Đã vậy, thằng Đuôi Xoăn cứ quát nặng:

- Vì sao? Vì sao? Vì sao chứ?

Nó cào tung vạt cỏ trước mặt, thở phì phì:

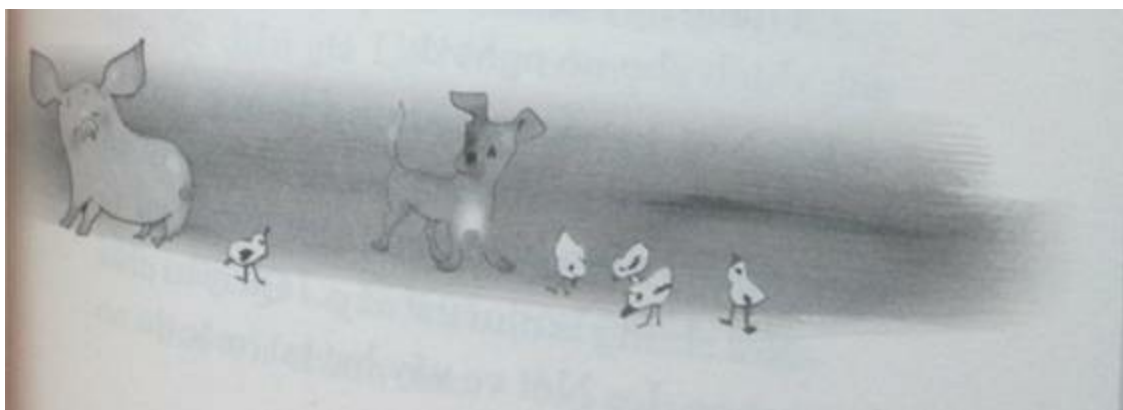
- Trò làm ta phát cáu rồi đây nè!

Mồm Ngẩn cụp đuôi giữa hai chân, lấm lét:

- Thừa thầy, thực tình thì em cũng... không biết tại vì sao ạ?

- Trò đúng là đồ ngốc!

- Thừa thầy, - thằng cún rúm người lại nhưng vẫn tò mò giương mắt hỏi, giọng rụt rè - thế cuộc sống chúng ta đột ngột đen tối như thế là tại vì sao hả thầy?

- Tại vì sao hả? - Tới lượt thằng Đuôi Xoăn lúng túng - tại vì... tại vì...

Sư phụ Đuôi Xoăn rơi thẳng vào vũng lầy cách đây năm phút đệ tử của nó còn lóp ngóp trong đó.

Nó bắt đầu lên giọng mắng mỏ, chủ yếu để kéo dài thời gian:

- Ta thực chưa thấy ai đàn độn như trò. Hừm, ta muốn lấy tên trò đặt tên cho một giống chó quá!

Sức nhớ mình đang quất mắng một con chó con, Đuôi Xoăn đâm tên tò (nếu da của một con heo không quá dày chắc chắn chúng ta sẽ thấy nó đỏ bừng mặt). Nó chữa thẹn bằng cách quay sang thẳng Lộ Nồi, hùng hồn:

- Thằng này nó chậm hiểu quá anh à! Anh giải thích cho nó nghe đi!

Lộ Nồi lườm em, nhưng không muốn Đuôi Xoăn bẽ mặt trước đệ tử cún và lũ gà con, nó chỉ khinh khịt chiếc mũi hồng.

- Nói chung là như thế này. - Quay lại phía bọn nhóc, Lộ Nồi ve vẩy hai tai (mặc dù nó muốn giơ cao hai chân trước hơn, theo kiểu các diễn giả vẫn giang rộng hai tay trước đám đông nhưng lại sợ té) - Sở dĩ tình trạng sống của chúng ta ngày càng tồi tệ là vì loài người muốn chăm sóc chúng ta theo cách của họ.

- Đúng rồi đó, thầy. - Thằng Mồm Ngẩn nhanh nhẩu tán thành.

- Sở dĩ họ chăm sóc chúng ta theo cách của họ là vì họ xem chúng ta là những động vật quý hiếm. - Lộ Nồi tiếp tục diễn thuyết.

- Anh nói đúng quá! - Đến lượt bọn gà con hớn hờ reo lên.

- Sở dĩ họ xem chúng ta là những động vật quý hiếm là vì chúng ta loài này có thể kêu tiếng của loài kia.

- Sở dĩ loài này có thể kêu tiếng của loài kia là do anh bày ra. - Cánh Cụt hồn nhiên tiếp lời diễn giả Lộ Nồi, trông nó rất sung sướng vì phát hiện của mình.

Trong khi thằng Đuôi Xoăn giận tím gan vì lời nhận xét không đúng chỗ của con gà bẻm mép thì Lộ Nồi vẫn tỏ ra bình tĩnh.

- Em nói chính xác. - Nó thản nhiên - Nhưng vấn đề nằm ở chỗ, bọn người kia lúc nào cũng xem là quan trọng điều chúng ta chỉ xem là trò chơi nhí nhí. Rốt cuộc họ làm cuộc đời chúng ta rối tung cả lên.

- Nhưng họ cung cấp cho chúng ta thức ăn. - Con Cánh Cụt được khen đang bẽn lễn chùi mỏ vào mớ lông cánh, nghe Lộ Nồi nói vậy bèn vươn cổ cãi - Trước đây khẩu phần của chúng ta vẫn thiếu trước hụt sau. Tội em phải ra vườn bới giun, nhặt sâu...

- Nghe đây nè, Cánh Cụt. Tự mình bươn chải kiếm ăn, chính điều đó đem lại giá trị cho cuộc sống. Đó là cách tốt nhất dạy cho em bài học làm người, à quên, bài học làm gà. Là loại bài học mà các em

không thể học bằng cách nào khác. Nếu sống mà chỉ ườn ra cho người khác lo liệu thì gần như là không sống, em có hiểu không?

- Em hiểu rồi, thưa anh. - Cánh Cụt gật đầu, nhìn nhà thông thái Lọ Nồi bằng ánh mắt ngưỡng mộ.

Mồm Ngẩn chớp mắt:

- Nhưng bây giờ chúng ta làm cách nào để thoát ra khỏi tình cảnh này hả thầy?

Lọ Nồi nghiêm giọng:

- Từ nay trở đi, chúng ta loài nào kêu tiếng loài nấy.

- Trở lại như cũ hả thầy?

- Đúng vậy. - Lần này Đuôi Xoăn giành là người trả lời, vì nó biết anh nó thế nào cũng nói như vậy

- Trở lại y xì như cũ.

@ hương

2

Chú gỏi,
Chú dĩa sồi
mở

Trước đây, chuyện con này kêu tiếng con kia làm bà Đỏ chột dạ bao nhiêu thì bây giờ chuyện con gà kêu chiêm chiêm, con heo kêu ừ ừ, con chó sủa gâu gâu hay kêu ăng ăng lại khiến bà lo lắng bấy nhiêu.

- Nguy to rồi con à. - Bà trút nỗi niềm lên thằng Cu - Đã ba ngày nay, bầy gà lại kêu tiếng gà, lũ chó sủa tiếng chó...

Thằng Cu tặc lưỡi:

- Có lẽ chúng thèm kêu tiếng mẹ đẻ. Giống như người Việt đi xa, suốt ngày nói tiếng Anh, đến một lúc thèm nói tiếng Việt vậy mà.

- Thế... thế bao giờ chúng mới... nói tiếng Anh trở lại?

Bà Đỏ nhìn thằng con bằng ánh mắt kỳ vọng như nhìn chiếc phao cứu sinh, vì quá thấp thỏm bà không nhận ra sự hoạt kê trong thắc mắc của mình.

Vẫn với phong cách xưa nay, thằng Cu trả lời tỉnh bơ như thể nó biết hết mọi thứ:

- Nửa tháng nữa.

Bà Đỏ không biết thằng con bà căn cứ vào đâu để đưa ra thời hạn nửa tháng, nhưng nếu không tin nó bà cũng chẳng biết tin ai và tin vào điều gì trong thời khắc nước sôi lửa bỏng này.

Khách tham quan đã bắt đầu phản ứng khi bỏ tiền mua vé chỉ để vào xem gà kêu như gà, chó sủa như chó, heo ụt ịt như heo.

- Lũ gà này kêu như mấy con gà nhà tôi chứ khác gì đâu!

- Con cún nào mà chẳng sữa gâu gâu!

- Ủn ỉn như lũ heo nhà này thì ngay cả con bé giúp việc nhà tôi cũng làm được!

Các nhà báo lại ùn ùn kéo tới để một lần nữa ngạc nhiên, lần này theo hướng ngược lại, rồi tiu nghỉu ra về.

Bà Đỏ ngày nào lo ngay ngáy vì sự khác thường của các con vật nuôi, bây giờ lại nôm nớp khi heo trở lại là heo, chó tìm về tiếng chó, gà hiện nguyên hình là gà.

Những tấm panô tràn ngập hình ảnh kèm theo những câu quảng cáo đầy thu hút cầm chi chít dọc lối đi từ đường liên tỉnh vào nhà bà Đỗ đã được hấp tấp tháo xuống.

Đường làng vắng người đi, cỏ bắt đầu um tùm, thậm chí vài nách lá chúm chím ra hoa.

Kho bạc xã, huyện, tỉnh thừa dần tiếng đóng mở.

[©STENT](#)

Ông thuế vụ bữa trước hăng hái lên án sự lộn xộn của lũ súc vật hôm nay chỉ cầu cho gia súc và gia cầm ê a lộn lộn để ngành thuế có thể ngược mặt nhìn đời.

Ông động vật hoang dã tập hợp các nhà động vật học, sinh học, các bác sĩ thú y, vào phút chót có thêm sự hiện diện của các nhà ngôn ngữ học và tâm lý học, tất cả các bậc trí thức lồi lạc đó ở lì trong vườn nhà bà Đỗ suốt ba ngày liền để quan sát, nghiên cứu, khám xét, đo đạc, chuẩn đoán, mân mê, vầy vò các con vật, nói chung là quay cuồng các con vật theo đủ kiểu, chỉ thiếu mỗi chuyện lộn trái từng con, nhằm tìm hiểu xem tại sao những con vật tâm thường vào một ngày thành linh trở nên phi thường rồi vào một ngày khác lại đột ngột trở lại tâm thường.

Và tất nhiên, điều duy nhất mà họ gặt hái được là sự bất lực của con người trước lẽ huyền diệu của tự nhiên - một nỗi đau mang màu sắc triết học đã có từ thời Aristote.

Ông du lịch và bà kế hoạch đầu tư dĩ nhiên bám sát ông động vật hoang dã từng phút một để rút cuộc, cùng chia sẻ với ông này vẻ mặt mà người ta chỉ đeo vào ngày người yêu đi lấy chồng (hoặc lấy vợ).

Chỉ có bà y tế và ông an ninh kín đáo thở phào, cảm giác của người vừa bị được cái lỗ khóa qua đó người khác có thể nhòm thấy sự bất an ngổn ngang trong lòng mình.

Ông chủ tịch tỉnh, bị tình thương con điều khiển, đã bồi rồi theo cách của một người cha. Ông viện đủ thứ lý do công vụ lẫn cá nhân để trì hoãn việc thăng con đến ngắm nhìn các con vật “ngộ quá” mà trước đây ông vẫn đưa thằng bé đi thăm ba lần một tuần.

Ông sợ thằng bé sẽ thất vọng, sau đó là buồn bã nhớ nhung, trước khi sợ các cán bộ tham mưu của ông đòi ông phải đứng về một phía trong hai phía - như xưa nay vẫn thế, trong bất cứ hoàn cảnh nào hay trước bất cứ sự kiện gì.

Trong những ngày đó, ngập trong lo lắng, ông ăn ít đi, ngủ ít đi, tối đi ngủ thường quên cởi vớ, đặc biệt thường quên cài nút áo khi ra khỏi nhà và cái đầu hói và nhọn của ông dần dần hói hơn và nhọn hơn, đã rất giống đỉnh núi Phú Sĩ bên xứ Phù Tang.

Ở nhà bà Đỏ, hũ gạo trong góc bếp chập chờn đi qua thời hoàng kim, đã bắt đầu vơi dần.

Cũng như ông chủ tịch, bà ăn ít và ngủ ít. Thời gian còn lại, bà dành cho cầu nguyện.

Thằng Cu không còn nhận lương của bà nhưng rất may vẫn chí thú chăm sóc các con vật và cây cối trong vườn - lúc này vẫn toồng teng những dây nhợ xanh xanh đỏ đỏ nhưng điện đóm đã thôi chớp nháy vì kinh phí bị cắt giảm thẳng tay.

Giống như bà mẹ người, các bà mẹ heo bà mẹ chó bà mẹ gà thất vọng cùng cực trước tình trạng thực phẩm teo tóp dần trong các máng ăn.

Chị Nái Sề, chị Mái Hoa và chị Vện lần đầu tiên trong đời làm cái chuyện mà họ không nghĩ có lúc họ sẽ làm là hợp sức lại để rửa xả con cái, chỉ vì chúng không làm cái chuyện mà mới đây họ cảm thấy hết sức bức mình là phát ra những âm thanh bát nháo khiến bà mẹ này cứ tóm nhăm con của bà mẹ kia.

Chỉ có lũ nhóc là khoái tí.

Lũ chíp hôi hơn hờ:

- Đạo này tụi em đánh một giấc thẳng cánh từ đêm tới sáng, không mộng mị lôi thôi. Thật là tuyệt vời!

Con gà Cánh Cụt nức nở trả bài, đầu nghiêng một bên, nghênh nghênh theo kiểu học trò giỏi:

- Em suốt ngày lọ mọ bắt giun để học cách làm một con gà tử tế!

Thằng Mỡm Ngẩn đang ghéch một chân lên gốc chuối đài tồ tồ, sợ mất phần liền quay ngoắt mình lại khiến nước đài bắn cả vào đuôi, láu táu gâu gâu:

- Các bác gà trống hàng xóm gần đây đã thôi gáy loạn...

Lọ Nồi sung sướng triết lý:

- Chúng ta đã đổi thực phẩm lấy hòa bình...

Đuôi Xoăn không chịu kém anh mình, nó thuổng một câu châm ngôn từng nghe loáng thoáng đâu đó:

- Con người ta, ở cả tội mình nữa, ăn để sống chứ không phải sống để ăn...

Tiếng ve kêu râm ran trên các tầng cây như phụ họa với sự tung bừng của bọn nhóc. Mùa hè vẫn đang vắt qua khu vườn nhưng những ngày này thời tiết đã dịu hơn.

Thằng Cu suốt ngày lang thang ngoài vườn, quét tước chuồng trại và chăm chỉ tưới cây tĩa lá vừa mong ngóng lũ nhóc cung Song Tử chán tiếng mẹ đẻ.

Nhiều buổi trưa, nó ngồi dựa lưng vào vách chuồng heo, đưa mắt ngắm các con vật nuôi đùa giỡn trong không gian yên tĩnh, lòng nhớ tiếc những ngày khách khứa nhộn nhịp, nhớ nhất những tờ giấy bạc mẹ nó nhét vào túi nó một cách hào phóng.

Trưa nay cũng thế, nó ngồi nhìn các con vật tụ tập quanh gốc chuối, chiêm chiếp, ụt ịt, gâu gâu ầm ĩ, không rõ lũ nhóc nói gì nhưng cái cảnh con nào kêu tiếng con nấy gieo vào lòng nó một nỗi buồn sâu thẳm.

- Than ôi, thời oanh liệt nay còn đâu!

Nó buông một câu rất giống câu thơ của thi sĩ Thế Lữ trong bài *Nhớ rừng* mặc dù có thể đoán chắc nó chưa từng gặp Thế Lữ, thậm chí không biết Thế Lữ là ai - nhà thơ, bác sĩ nha khoa hay thợ lái máy kéo.

Thằng Cu buồn. Bà Đỏ buồn.

Chị Nái Sề, chị Mái Hoa và chị Vện buồn.

Ông thuế vụ, ông động vật hoang dã, ông du lịch và bà kế hoạch đầu tư cũng buồn.

Ông chủ tịch tỉnh tất nhiên cũng buồn vì thằng con ông đang buồn.

Bọn heo con chó con gà con không biết chúng gieo buồn cho cả thế giới.

Rất may là cuối cùng, thằng Lọ Nồi, con heo thông minh nhất trong những con heo thông minh, nghịch ngợm nhất trong những con heo nghịch ngợm, nhận ra chính nó cũng buồn nẫu ruột.

Từ ngày loài nào quay trở lại tiếng kêu của loài nấy, cuộc sống đã thôi xáo trộn nhưng lại chẳng có gì vui.

Khi sự bình yên mọc lên trong khu vườn trại, nỗi chán chường cũng réo rắt đâm chồi trong lòng chú heo tinh nghịch.

Suốt ngày Lọ Nồi đi tới đi lui giữa vạt đậu bắp và vòng cải xanh, chui rúc dưới giàn su su và giàn đậu que chỉ để thở vắn than dài và cuối cùng rúc mình vào gốc chuối nằm sào muộn nhìn đời qua kẽ lá.

Đuôi Xoăn tò tò đi theo anh, ngạc nhiên thấy anh buồn nhưng không dám hỏi. Sau lưng thằng Đuôi Xoăn, ngoài cái đuôi ngắn và xoăn tít của nó là tên đệ tử tò mò Mồm Ngẩn.

Thằng cún con bám theo hai sư phụ để xem ra có học được trò quậy phá gì mới chẳng, vì ngay cả nó cũng bắt đầu thấy lòng bỗng dưng trống trải.

Đó là nói các vật nuôi.

Về phía con người, bà Đỏ và thằng Cu cũng không rời mắt khỏi bọn nhóc lấy một phút.

Bà Đỏ cắp rổ vào nách vờ hái đậu que ở cạnh hàng rào, thằng Cu lui cui ra vẻ đang nhổ cỏ chỗ vạt đậu bắp, thực ra chỉ để kín đáo quan sát bọn chó con heo con gà con, chờ mong đến thắt ruột ngày chó quên tiếng chó, gà quên tiếng gà...

Điều kỳ diệu xảy ra vào sáng ngày thứ mười bốn, sớm một ngày so với dự đoán của thằng Cu.

Thằng Lọ Nồi lúc đó đang nằm chỗ gốc chuối khuất nắng quen thuộc, vạt đất ẩm ướt với nhiều lá mục và cỏ héo dưới lưng giúp nó cảm thấy dễ chịu lại vừa nhún chìm nó vào sự êm ái tịch mịch và buồn chán. Nó cảm thấy cuộc sống dường như không trôi nữa, giống như một cuốn sách đang đọc nửa chừng bỗng không lật trang được nữa và cuộc đời nó đang bị mắc kẹt ở trang bốn mươi sáu hay bốn mươi tám nào đó - là cái trang tẻ nhạt vô bờ bến, không có lấy một tình tiết gì hấp dẫn, giống như một trang dọn của các nhà văn lấu cá.

Đuôi Xoăn lặng lẽ theo dõi anh mình mấy hôm nay, tự nhiên cảm thấy ngứa miệng:

- Làm gì buồn thiú vậy anh?

Lọ Nồi đột ngột phát câu trước thắc mắc của thằng Đuôi Xoăn. Em nó chỉ hỏi thôi, nhưng đang ở trong tâm trạng buồn bực, nó cảm thấy câu hỏi như một chiếc dùi nhọn đâm vào lòng nó - lại đâm ngay vào chỗ dễ tổn thương nhất.

Lọ Nồi bật dậy trên bốn chân, gầm lên:

- *Un un gô - gô un un...*

Thằng Lọ Nồi giận quá, nó xả một tràng tiếng heo lẫn tiếng chó, hoàn toàn không kiểm soát được mình, cứ như thể súng liên thanh bị cướp cò. Và vì cơn giận đã làm nó cóng lưỡi nên chuỗi âm thanh gắt gỏng của nó rớt cuộc chẳng ra thứ tiếng gì hết. Giống như nó đang báo động với ngôn ngữ và xem đó là một cách trút bực bội.

Thằng Đuôi Xoăn nhảy lùi một bước, tròn mắt nhìn sững anh nó, giọng phân vân:

- Anh kêu tiếng gì vậy? Trò chơi mới à?

Lọ Nồi không ngờ thằng Đuôi Xoăn lại hỏi như vậy. Có một cái gì đó đâm chồi trong đầu nó sau câu hỏi hồn nhiên của thằng em. Nó ngập ngừng một thoáng rồi gật đầu, cơn giận vô cớ bay biến đâu mất:

- Ờ... ờ... tao vừa nghĩ ra trò mới...

Từ sau lưng Đuôi Xoăn, thằng Mồm Ngẩn lật đật thò đầu ra, mặt mày hí hửng:

- Trò này hay quá, thầy chỉ em đi! “*Un un*” gì hả thầy?

- *Un un gô*. - Đuôi Xoăn nhanh nhẩu đáp lời tên đệ tử.

- *Un un gô*. - Mồm Ngẩn sung sướng nhắc lại, nhưng rồi nó nghệt ra, giơ chân trước lên gãi tai - Rồi tiếp theo là gì ạ?

- Là gì à? Đuôi Xoăn khụt khịt chiếc mũi màu hồng, bối rối quay sang thằng Lọ Nồi - Gì nữa hở anh?

Lọ Nồi nhìn lên tàu lá chuối, đôi mắt nheo nheo cho biết nó đang nhớ lại vất vả như thế nào:

- Ờ... ờ...

Nó liếm mép:

- Tao nhớ rồi. Nó là thế này... *Un un gô - gô un un...*

Thằng Đuôi Xoăn cười tíu mắt:

- Đúng rồi. *Un un gô - gô un un...*

Tới lượt thằng Mồm Ngẩn lặp lại tràng âm thanh đó một cách phấn khích. Bất chợt, nó vênh tai tròn mắt nhìn sư phụ nó:

- Câu đó có nghĩa gì vậy, thầy?

Dĩ nhiên thằng Lọ Nồi có xới tung các nếp nhăn trong vỏ não cũng chẳng tìm ra ý nghĩa của tràng tiếng kêu ngẫu hứng đó.

Trong khi nó đang loay hoay, bà Đổ đã tiến đến bên thằng con, ngạc nhiên hỏi:

- Tụi nó mắc chứng gì mà kêu lung tung thế con? “*Un un gô - gô un un*”... là gì thế?

Thằng Cu tỉnh bơ:

- Mẹ ơi, câu đó có nghĩa là “Chào buổi sáng”.

- Tiếng Anh à?

- Không. Đây là một thứ ngôn ngữ mới...

Lọ Nồi hát đầu về phía Đuôi Xoăn và Mồm Ngẩn, hãnh diện:

- Tụi mày nghe cậu chủ nói gì chưa?

- Dạ nghe, thưa thầy. - Mồm Ngẩn lại giơ chân trước gãi tai, lần này là vì hạnh phúc - “*Un un gô - gô un un*” là “Chào buổi sáng”.

Kể từ hôm đó, mỗi ngày thằng Lọ Nồi sáng tạo ra một tràng tiếng kêu mới, pha trộn giữa tiếng chó, tiếng heo, tiếng gà, tất cả được nhào nặn, chế biến và quây tưng để thành một thứ âm thanh chưa từng có trên đời, nói tóm lại là nghe rất giống một thứ lẫu thập cẩm ăn bằng tai.

Thằng Cu bám sát tụi nhóc để đón bắt từng phát minh mới của Lọ Nồi, trong khi bà Đỏ bám sát thằng con để nghe nó dịch thứ ngôn ngữ quái chiêu đó ra lời ăn tiếng nói hằng ngày - tất nhiên là theo cách mà nó chọt nghĩ ra.

Lọ Nồi là một con heo tinh khôn, các bạn cũng biết rồi đó. Từ lúc mớ hổ lớn “*Un un gô - gô un un*” tình cờ trở thành “Chào buổi sáng” cực kỳ lịch sự, Lọ Nồi hiểu rằng điều nó cần nhất trong lúc này là sự đồng lõa của cậu chủ tinh nghịch. Nó cần một người nhiệt tình bơm ý nghĩa cho những âm thanh vô nghĩa phát ra từ cổ họng của mình. Đó là lý do chỉ khi nào có thằng Cu lảng vảng gần đó, Lọ Nồi mới khoe tài.

Chỉ trong vòng một tuần, khu vườn trại nhà bà Đỏ đã rất giống một trung tâm thực hành ngoại ngữ.

Thằng Cu, thiên tài trẻ con loài người, đã phiên dịch thứ ngôn ngữ bí hiểm của các thiên tài trẻ con loài vật thành những mẫu câu thông dụng mà bây giờ bà Đỏ đã thuộc lòng:

- *Un un gô - gô un un.* = Chào buổi sáng.
- *Chiếp un un?* = Anh có khỏe không?
- *Un un - chiếp un un?* = Tôi khỏe. Còn anh?
- *Un un.* = Khỏe ạ.
- *Un gô gô.* = Chúc ngủ ngon.
- *Ăng gô gô.* = Chúc một ngày tốt lành.
- *Chiếp chiếp gô.* = Cảm ơn.
-
-

•

Bọn heo con chó con gà con, do thủ lĩnh Lọ Nồi dẫn dắt, sung sướng ứng dụng những mẫu câu đó vào sinh hoạt hằng ngày để thấy cuộc sống một lần nữa được tắm trong những niềm vui thơ trẻ.

Bây giờ, cứ sáng ra gặp nhau là bọn nhóc “*Un un gô - gô un un*” “*Chiếp un un?*” ... loạn cả lên.

Chị Nái Sề, chị Mái Hoa và chị Vện sau một thời gian nhìn bọn trẻ bằng ánh mắt cảnh giác cũng đã bắt đầu rụt rè chúc nhau “*Un gô gô*” khi màn đêm lững lờ buông xuống.

Một buổi sáng nọ, bà Đỏ bước ra vườn vào lúc trời tinh mơ để hít thở không khí trong lành sau một đêm thao thức vì tình trạng bấp bênh của hũ gạo trong góc bếp, đã bắt gặp thằng Lọ Nồi đang chí thú dũi mồm trong vườn cải.

Bà nhìn con heo con, dò xét, và ngập ngừng cất tiếng chào:

- *Un un gô - gô un un.*

Cái cây ngôn ngữ mà cả tuần nay bà vẫn sống trong bóng râm của nó chột rụng lá trong trí nhớ khiến bà buột miệng như một đứa trẻ nghịch ngợm.

Bà chào con heo con như thể bà đang thử bay lên mặt trăng, không trông mong điều kỳ diệu sẽ xảy ra.

Nhưng khi thằng Lọ Nồi ngược nhìn bà, phập phồng chiếc mũi ướt và ứng tiếng đáp “*Un un gô - gô un un*” thì bà phải chống tay vào gốc mít cho khỏi ngã.

Bà ngẩn ngơ nhìn bộ mặt ngẩn ngơ của mình phản chiếu trong mắt con heo con, thấy ruột gan bỗng chốc trôi tuột đi.

Sau khi choàng tỉnh, bà thận trọng đảo mắt ra chung quanh và khi biết chắc không có ai lảng vảng gần đó, bà quay lại nhìn con heo con, hồi hộp mấp máy môi:

- *Chiếp un un?*

Trông bộ tịch của bà, có cảm tưởng bà đang đọc thần chú, người giàu tưởng tượng hoàn toàn có thể liên tưởng đến vẻ thấp thòm của Ali Baba khi lầm rầm “Vùng ơi, mở ra” trước cửa hang bí mật.

Và mặc dù đã chuẩn bị tinh thần, bà vẫn phải áp tay vào ngực khi nghe con heo con thản nhiên đáp:

- *Un un - chiếp un un?*

Bà ngây ngô đáp lại, như người mộng du:

- *Un... un...*

19

Bà Đỏ chạy vụt vào nhà.

Không thấy thằng con đâu, bà lại phóng ngược ra vườn.

So với tuổi của bà, không ai nghĩ bà có thể chạy nhanh đến vậy. Chân gần như không chạm đất, bà bay quanh vạt đậu bắp bốn vòng, lượn ngang vườn cải sáu vòng, cuối cùng chiếc hỏa tiễn trong hình dáng bà Đỏ đáp xuống chỗ gốc mít, nơi thằng con bà đang ngồi chơi với đám gà con.

- Con... con... nè... - Bà Đỏ nói, như hụt hơi.

Thằng Cu giương mắt nhìn mẹ thay cho câu hỏi.

Bà Đỏ lay vai thằng con, mặt vẫn còn tái mét:

- Con... con biết gì không? Mẹ vừa... vừa... nói chuyện với thằng Lọ Nồi.

Bà đưa tay vuốt ngực, vẫn còn phập phồng dưới lớp áo:

- Mẹ hỏi, và nó trả lời. Rồi nó hỏi, và mẹ trả lời...

Sau khi chấp nối câu chuyện đứt khúc của mẹ nó (vì những tiếng thở hắt hắt xen ngang bất tận), thằng Cu toét miệng cười:

- Mẹ ơi! Con đã trò chuyện với tụi nó mấy hôm nay rồi.

Trước vẻ mặt ngẩn ra của mẹ nó, thằng Cu quay về phía lũ chíp hôi, vui vẻ “*Ăng gô gô*”:

- Chúc một ngày tốt lành!

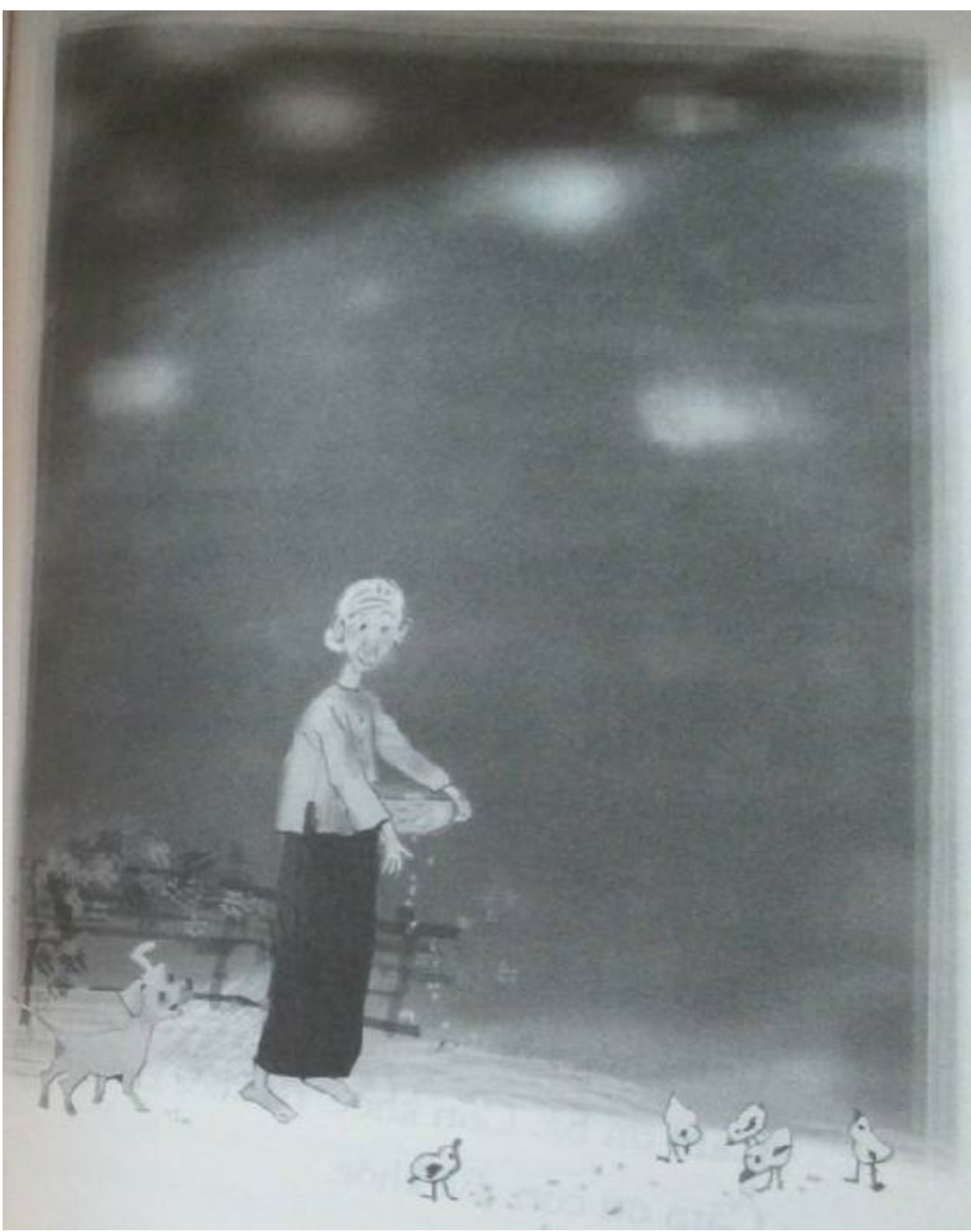
Cả chục con gà con đồng loạt ngược mỏ lên riu rít “*Chiếp chiếp gô*”:

- Cảm ơn!

Trong một phút, bà Đỏ cảm giác đầu óc mình biến thành một món thịt băm.

Ngay lúc đó bà Đỏ không biết bà sẽ còn thấy đầu mình kêu ong ong thêm nhiều lần nữa khi thằng Cu và lũ nhóc trong vườn tiếp tục cộng tác với nhau sáng chế thêm nhiều mẫu câu mới, đa dạng, phong phú, hoàn toàn có thể dùng để biên soạn một cuốn cẩm nang ngoại ngữ kiểu như *Sổ tay hội thoại hằng ngày* hay *500 câu thường dùng khi đi du lịch*.

Bà Đỏ không ở trong số những người phụ nữ dễ xao lòng nhưng kể từ ngày bọn nhóc trong vườn bày những trò quỷ quái, bà đành phải cầu viện đến đức tin như một đồn lũy tinh thần để nương náu và để giúp bà không lẫn ra xui khi thực tiễn cuộc sống đột ngột có những điều vượt xa những trải nghiệm thông thường.

Cho dù như vậy, khi thằng Cu đổ cám vào máng, nhìn lũ heo ngón ngấu quét sạch thức ăn bằng những cú táp quá khích rồi hỏi “Ăn nữa không?” để nghe lũ heo con ngược mõm trả lời “Nữa”, tất nhiên bằng thứ ngôn ngữ pha trộn giữa “ăng ẳng”, “chiêm chiếp”, “gâu gâu” và “ủn ỉn”, bà vẫn kinh ngạc đến mức quên cả mình là ai, đang ở đâu.

Tất nhiên, từng ngày một, bà cũng học được cách làm quen với thực tiễn đó, thậm chí thấy thích thú khi trò chuyện được với đám vật nuôi.

Nếu trình bày theo sách hướng dẫn thực hành giao tiếp thì các cuộc trò chuyện đó diễn ra như thế

này.

** Bài 1:*

Bà Đỏ và thằng Mỡm Ngẩn:

- Con khỏe không?
- Cảm ơn bà. Con khỏe. Bà khỏe không?
- Cảm ơn con. Bà khỏe.

** Bài 2:*

Bà Đỏ và lũ gà con:

- Tụi con đói không?
- Cảm ơn bà. Tụi con no rồi. Bà đói không?
- Cảm ơn. Bà cũng no rồi.

** Bài 3:*

Bà Đỏ và lũ heo con:

- Chúc tụi con ngủ ngon.
- Cảm ơn bà. Chúc bà ngủ ngon.

Cuốn sổ tay hội thoại do thằng Cu và thằng Lọ Nồi hợp tác biên soạn ngày càng dày lên thì hũ gạo trong nhà bà Đỏ ngày càng xẹp xuống.

Mỗi lần đóng gạo thổi cơm, bà Đỏ thường gặp nỗi băn khoăn trong lòng mình nhưng vì đạo này niềm vui được trò chuyện với các vật nuôi đang đứng cao hơn nỗi lo lắng về kinh tế nên bà vẫn chưa đặt mình vào tình trạng báo động.

Có đôi lúc bà nghĩ đến ông động vật hoang dã, ông du lịch và bà kế hoạch đầu tư - những người đã ủng hộ bà ngay từ những ngày đầu đặt chân đến khu vườn trại nhưng ngay lập tức bà kịp nghĩ đến ông an ninh, người có vẻ không thiện cảm lắm với các con vật của bà, thế là ý định loan báo câu chuyện mới mẻ đến mọi người liền tắt ngóm.

Bằng trực giác, bà cảm thấy câu chuyện lần này khác xa câu chuyện lần trước. Hiển nhiên với hai mẹ con bà thì đây là một câu chuyện thần tiên, nhưng với cách suy nghĩ của ông an ninh thì việc con người con vật có thể chuyện trò, lại bằng thứ ngôn ngữ bí hiểm, điều đó có thể gây khó khăn cho mạng lưới kiểm soát, thậm chí nó còn làm rối bời cuộc đời ông.

Bà Đỏ cố giấu nhem mọi thứ, hằng ngày lén lút thưởng thức niềm vui được quây chặt giữa bốn hàng giậu.

Bí mật của bà chỉ bị phát hiện vào cái ngày bà đang trò chuyện với thằng Đuôi Xoăn ở dưới giàn su su bỗng nghe tiếng gọi khê từ bên ngoài hàng rào:

- Chị... chị...

Bà Đỏ giật bắn người, nhón nhác quay mặt về phía tiếng gọi. Bà không giấu được vẻ hoảng hốt khi trông thấy bà Hai Nhành, không hiểu tại sao lại thò đầu ra giữa các đám lá vào đúng lúc này.

[©S.T.E.N.T](#)

Tất nhiên bà Hai Nhành không đủ bình tĩnh để nhận ra sự biến sắc của bà chủ nhà vì mặt bà trông còn khó coi hơn. Mắt trợn lên, gò má giãn giãn, miệng bà há to đến nỗi bà Đỏ có thể nhìn thấy rõ lưỡi gà trong cuống họng.

- Chị... chị... - bà hai Nhành tiếp tục cà lăm khi bà Đỏ tiến về phía hàng rào.

Bà Đỏ tất nhiên cũng cà lăm, mặc dù bà cố tin người hàng xóm chưa trông thấy gì:

- Chị... đi... đâu đây?

Bà Hai Nành không nhìn vào bà Đỏ, đôi mắt thất thần tiếp tục dán chặt vào thằng Đuôi Xoăn đang sục sạo vạt đất chỗ giàn su su, lấp bắp:

- Chị vừa... vừa... trò chuyện với con heo kia à?

- Không, không! Làm gì có! - Bà Đỏ hấp tấp chối biến. Bà lắc đầu mạnh đến mức có cảm giác cái đầu sắp văng ra khỏi cổ.

- Có mà! - Bà Hai Nành khẳng khẳng.

- Tôi đã bảo là không có.

Bà Đỏ bắt ngờ lớn tiếng, giọng quyết liệt như thể bà đang cực lực phủ nhận đã lừa bán cho bà Hai Nành một món hàng *second - hand* quá tệ.

Bà Hai Nành không cãi nữa. Bà kéo tay bà Đỏ để hai bà có thể nhìn thẳng vào mắt nhau ở khoảng cách gần và từ bên kia hàng giậu, bà hạ giọng thì thào:

- Chị đừng lo. Tôi không nói với ai đâu. Chị nói thật với tôi đi.

Bà Hai Nành nói như dỗ dành. Nhưng bà Đỏ nhất quyết không để mình bị mê hoặc.

- Nói thật chuyện gì? - Bà tiếp tục giả ngây, rất gần với cách bà đã dùng để đối phó với ba mẹ cách đây ba mươi năm khi bà cố giấu chuyện bà đã làm vỡ chiếc lọ hoa đặt trên đầu tủ.

- Chị đừng có dối tôi. - Giọng bà Hai Nành vẫn du dương nhưng đã phảng phất đe dọa - Tôi đứng đây khá lâu, đã thấy chị và con heo con nói qua nói lại hàng buổi.

Bà Đỏ đánh hơi được nguy hiểm, nhưng lời phân bua vụng về của bà chỉ chít những lỗ hồng:

- Chỉ là nói chơi thôi mà.

Trông bà như người cố giấu một con bò đặng sau lưng nhưng sừng và đuôi bò lòi cả ra ngoài.

Chỉ đợi có vậy, bà Hai Nhanh chồm sát hàng rào, giọng sung sướng:

- Nói chơi, tức là vẫn có nói, đúng không?

21

Hôm đó, bà Hai Nhanh trở thành người thứ ba sau mẹ con bà Đỏ có khả năng trò chuyện với các vật nuôi.

Bà say sưa thực hành các bài tập ngôn ngữ bên vườn cà đến mức quên cả giờ giấc.

Nếu dạ dày không đột ngột bị đánh thức, bà sẵn sàng bỏ hết công chuyện để ở lì trong vườn nhà bà Đỏ đến tối mịt để trải nghiệm điều mà bà tin là thú vị nhất trong cuộc đời bà.

Trước khi ra về, bà một lần nữa trấn an bà Đỏ rằng không ai trên đời có khả năng giữ bí mật giỏi bằng mình và ngay ngày hôm sau, bà dắt ông Sáu Thơm đến bên ngoài hàng rào thập thò lén lút nhìn vô.

Bà Đỏ tất nhiên tin bà Hai Nhanh, nhưng thằng con bà dù chỉ là thằng nhóc mười ba tuổi đã tỏ vẻ rất hiểu thế nào là phụ nữ. Nó không tin một người đàn bà có thể nhốt bí mật trong lòng mà không làm cho bí mật đó cựa quậy và cuối cùng mặc cho nó sống ra.

Ngay khi bà Hai Nhanh ra về, nó đã cùng thằng Lọ Nồi bổ sung vào từ điển một loạt từ mới:

- Có người rình.

- Ai thế?

- Bọn trộm.

- Các nhà báo.

- Bà Hai Nhanh.

- Ông Sáu Thơm.

- Ông an ninh.

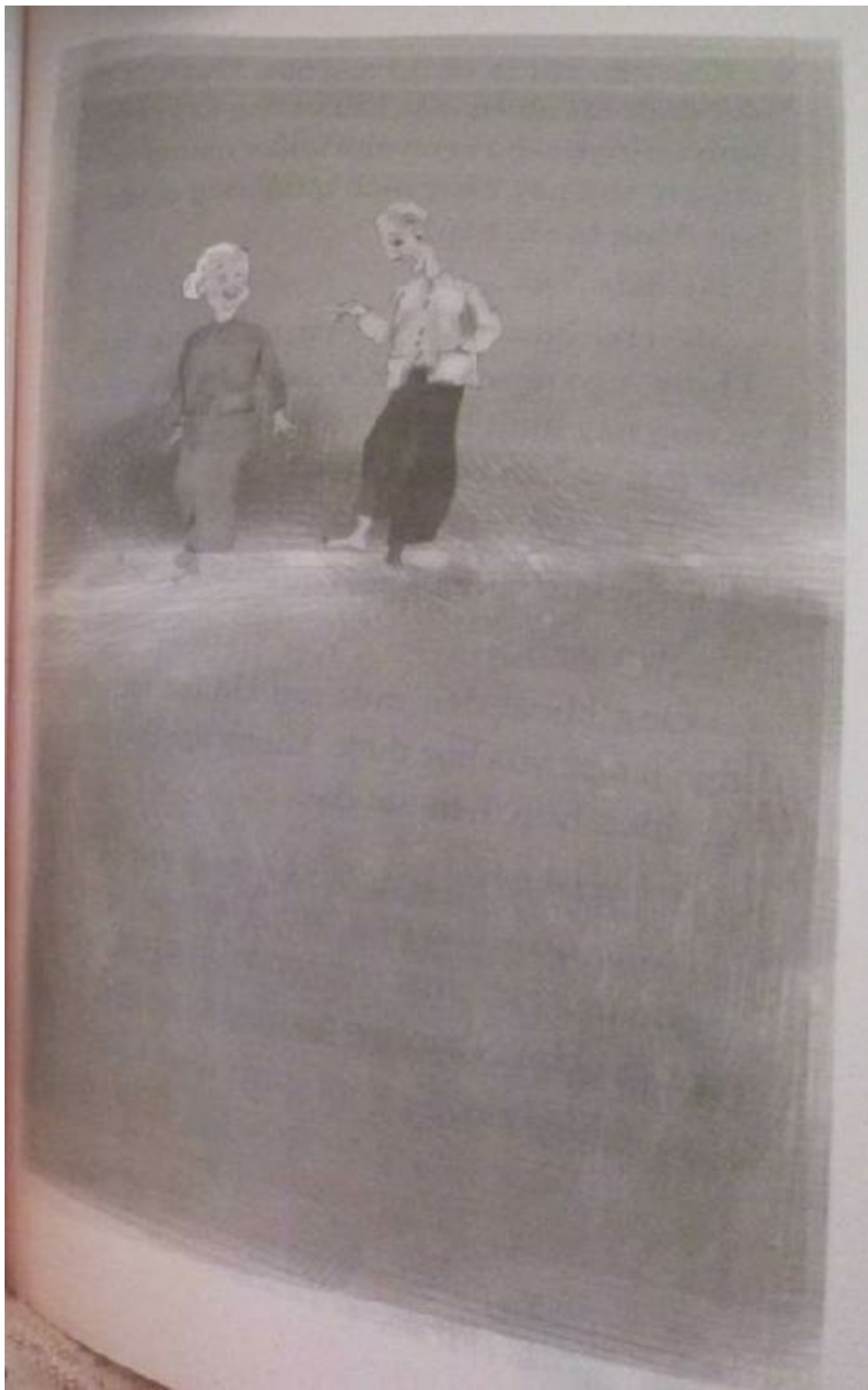
- ...

- ...

Đó là lý do bà Hai Nhàn và ông Sáu Thơm suýt chút nữa ngã lẫn ra đất khi cả hai vừa mon men đến bên hàng giậu đã nghe thằng Cu bất thần lên tiếng:

- Mời cô Hai và bác Sáu vào nhà chơi!

Cũng như bà Hai Nhàn hôm qua, ông Sáu Thơm được thằng Cu chỉ vẽ tận tình thứ ngôn ngữ mới. Người nông dân chân lấm tay bùn này không phải được sinh ra để học ngoại ngữ: chắc chắn ông không thể nhét vào đầu bất cứ một từ tiếng Anh hay tiếng Ý nào và cũng không đủ dạn dĩ và tự tin để giao tiếp với người ngoại quốc. Nhưng trò chuyện với chó heo gà thì lại khác. Cũng như ông, những vật nuôi được sinh ra từ ruộng vườn và cho ruộng vườn nên khi trò chuyện với chúng, ông có cảm giác đang chào hỏi những người bạn thân.

Cho đến khi ra về thì ông Sáu Thơm đã nhớ được rất nhiều mẫu câu và ông nảy ra ý định ôn luyện thứ ngôn ngữ lạ lẫm nhưng vô cùng lý thú này bằng cách quay sang người bạn đồng hành, bập bẹ:

- *Chiếp... un... un?*

Bà Hai Nhành tròn mắt nhìn ông Sáu Thơm, ngỡ ngác mất một lúc. Đến khi hiểu ra ông này định hỏi gì, bà lập tức tươi ngay nét mặt và hào hứng đáp trả:

- *Un un. Chiếp un un?*

Ông Sáu Thơm khoái quá:

- *Un un.*

Ông khoái đến mức sau khi lục lợi vốn ngoại ngữ vừa học được, không tìm thấy câu gì thích hợp, bèn nói đại:

- *Un gô gô .*

Mặc dù được ông Sáu Thơm chúc ngủ ngon ngay khi mặt trời còn lơ lửng trên ngọn tre, bà Hai Nhàn vẫn vui vẻ “cảm ơn”:

- *Chiếp chiếp gô.*

22

Lần này được bà Đổ dặn dò lý lưỡng, bà Hai Nhàn quyết giữ kín câu chuyện kỳ lạ trong vườn. Hơn nữa, bây giờ bên cạnh bà đã có ông Sáu Thơm. Có thêm một người chia sẻ, bí mật trong lòng bà không còn gào thét nữa.

Khi gặp nhau trước cổng nhà hay trên đường làng, hai người tùm tùm chào nhau và hỏi thăm sức khỏe bằng những tiếng “*chiếp chiếp, gô gô, un un*” là một thú vui mới, tao nhã và sành điệu.

Bà Đổ và thằng con bà cũng nhanh chóng tham gia vào trò chơi này khi bất chợt đụng đầu bà Hai Nhàn và ông Sáu Thơm dưới gốc đa đầu làng hay trong góc chợ, thấy hai người gật đầu rạng rỡ chào:

- *Ăng gô gô!*

Mẹ con bà Đổ cũng chúc lại bọn họ một ngày tốt lành bằng mẫu câu toàn ừ ừ gâu gâu đó.

Dĩ nhiên, cây kim ngôn ngữ giấu trong bọc đến một ngày cũng lòi ra. Người làng bắt đầu tò mò về những lời đối đáp kỳ lạ họ thỉnh thoảng nghe được giữa bà Hai Nhàn, ông Sáu Thơm và mẹ con bà Đổ.

Đến khi có năm người buổi sáng, bảy người buổi trưa và chín người buổi tối chặn đường để tìm hiểu cho bằng được bọn họ đã nói với nhau những gì, bà Đổ buộc lòng phải giải thích cho những người hiếu kỳ ý nghĩa của thứ ngôn ngữ mà bà đang dùng. Đại khái lúc đó trông bà giống một giáo viên Anh ngữ đang giảng giải cho các học trò sơ cấp “Good morning” nghĩa là gì, “Thank you” ý tứ ra làm sao và sử dụng trong trường hợp nào. Về nguồn gốc bí ẩn của thứ ngôn ngữ này, hiển nhiên bà giấu biến và nói chung cũng chẳng ai thắc mắc.

Trong khi thứ ngôn ngữ do thằng Lọ Nồi sáng tạo đang lan ra khắp các ngõ ngách và có khả năng biến thành một ngôn ngữ thứ hai được sử dụng phổ biến bên cạnh tiếng mẹ đẻ thì một ngày nọ chú heo con nghịch ngợm tình cờ chui ra khỏi khu vườn qua một lỗ hổng ở chân rào.

Đó là một khoảnh khắc nằm giữa buổi sáng và buổi trưa, mặt trời vừa nhô lên khỏi ngọn tre và những quả su su còn ngái ngủ trên giàn. Trong khi lang thang trong nắng, thằng Lọ Nồi nhận ra ở cánh đồng bên ngoài có rất nhiều hoa đẹp và rất nhiều hương thơm.

Nó mê mải dạo chơi trên đồng cỏ, thích thú quay mồm về các hướng để hít thở mùi vị của lá, của cỏ, của hoa dại. Nó phóng những quãng ngắn, dừng lại, rồi phóng những quãng xa hơn - như những vận động viên tập môn chạy băng đồng.

Chỉ vài cú phóng như vậy, thằng Lọ Nồi đã đến sát hàng rào nhà hàng xóm.

Và trong khi đứng thở hồng hộc dưới bóng lá, nó bất chợt nhìn thấy *nàng*.

Chưa bao giờ nó thấy một nàng heo nào đẹp đến thế. Nàng trạc tuổi nó, toàn thân trắng hồng, rèm mi như tơ nõn mỗi khi nàng chớp mắt, đặc biệt cổ nàng đeo một chiếc nơ đỏ. Mỗi khi nàng thong thả cất bước bên kia hàng rào, trông nàng mới uyển chuyển làm sao. Chiếc nơ đỏ rung rung theo từng bước chân khiến Lọ Nồi ngẩn ngơ nhìn. Nó có cảm giác mỗi bước đi của nàng làm nở một bông hoa.

Lọ Nồi dùng mồm rút một chiếc lá dâm bụt trên hàng giậu, xao xuyến nhai. Chỉ để trấn áp cảm giác hồi hộp - thứ cảm giác lần đầu tiên nó bắt gặp trong đời.

Nàng heo rời vạt rau tần đê đi về phía hàng rào. Nàng thơ thần dạo chơi, không biết có một chàng heo đang lặng lẽ ngắm mình qua kẽ lá.

Lọ Nồi nghe rất rõ tiếng đập của trái tim trong ngực mình khi nàng sắp đi ngang qua chỗ nó.

Nó lúng túng nằm bẹp xuống cỏ, mượn hơi đất ẩm để làm dịu đi nỗi rộn ràng trong lòng mình.

- Đeo Nơ! Em ở đâu thế?

Lọ Nồi giật bắn mình khi tiếng một cô gái thành linh vẳng tới, suýt chút nữa nó đã bỏ chạy.

Nó cựa quậy vai và hông, cố dán mình sâu hơn vào trong cỏ.

- Nàng tên là Đeo Nơ! - Lọ Nồi thì thầm với chính mình - Cái tên đẹp quá! Có lẽ không có cái tên nào xứng đáng hơn với nàng.

Nằm yên một lát, không thấy bóng người nào xuất hiện, Lọ Nồi dần trấn tĩnh. Nó khẽ nhòm người dậy trên bốn chân, rón rén thò đầu qua hàng rào, đảo mắt tìm kiếm.

Vẫn chẳng có ai trong vườn.

Chỉ nàng Đeo Nơ đang tròn mắt ra nhìn nó. Trông mặt nàng như thể nó là chú heo đến từ hành tinh khác.

- Ối! - Đeo Nơ ngạc nhiên kêu lên.

Lọ Nồi không ngờ Đeo Nơ đứng ngay sau hàng giậu, lại đang quay mặt về phía mình.

Bất ngờ quá, nó cũng nghệt mặt ra nhìn nàng, bụng dạ rối bời. Ở khoảng cách gần, đôi má nàng hồng như tráng men, hông nàng thon thả như được gió và ánh sáng vuốt dài ra, nom nàng duyên dáng như vừa bước ra từ một bức tranh mùa xuân.

Phải mất đến một phút, Lọ Nồi mới tìm lại được tiếng nói. Nó hít vào một hơi, cố tỏ ra là một chú heo dễ thương và lịch sự:

- *Un un gô - gô un un!*

Nàng nhìn sững nó, ngờ ngàng:

- Bạn nói tiếng gì thế?

- À không, tôi muốn gửi lời chào buổi sáng. - Lọ Nồi lúng túng đáp, muốn đưa chân trước lên bẹo tai mình một cái quá nhưng không dám.

- Bạn từ đâu đến đây?

- Tôi ở khu vườn đằng kia.

Lọ Nồi ngoái cổ ra sau, định chỉ cho Đeo Nơ chỗ ở của mình nhưng chợt nhớ nàng đang đứng khuất sau hàng giậu nó đành bỏ ý định đó.

- Tên bạn đẹp quá! - Lọ Nồi tấm tắc, vì hồn nhiên hơn là can đảm.

- Cô chủ đặt cho mình đó. - Đeo Nơ bẽn lễn đáp, rồi nó hỏi, rất nhanh, như để khóa lấp sự ngượng ngùng - Còn bạn tên gì?

- Tên tôi á?

Lọ Nồi lộ vẻ bối rối, nó không nghĩ Đeo Nơ sẽ hỏi tên nó, mặc dù một chú heo thông minh như nó lẽ ra phải lường trước điều đó.

Dường như đứng trước một giai nhân, các chàng trai (là heo hay là người thì cũng thế!) thường khổ sở nhận ra trí thông minh của mình đột ngột rơi đâu mất.

23

Lọ Nồi thờ mặt ra mặt một lúc. Từ trước tới nay, nó chẳng bao giờ quan tâm đến tên của mình. Cậu chủ đặt tên gì, nó vui vẻ chấp nhận tên đó, không hề nghĩ ngợi.

Nhưng bây giờ thì nó đau khổ phát hiện ra nó đang sở hữu một cái tên quá xấu xí. Tên Lọ Nồi đứng cạnh tên Đeo Nơ chẳng khác nào một kẻ bần hàn thô lỗ đứng cạnh một tiểu thư quý phái thanh cao.

- Tôi tên là... là... - Lọ Nồi lắp bắp, cái lưỡi như thụt đi đâu mất.

- Bạn sao thế? - Đeo Nơ chớp đôi mi dài óng ả, sững sốt - Tên bạn mà bạn cũng không nhớ à?

- Nhớ chứ! - Lọ Nồi quyết định nói dối - Tôi tên là... là... Nắng Vàng.

- Ôi, tên bạn thật là thơ mộng! - Đeo Nơ reo lên.

Cánh mũi Lọ Nồi phập phồng vì sung sướng:

- *Chiếp chiếp gô!*

- Sao ạ? - Đeo Nơ nhướn mắt, hôm nay người bạn mới làm nó kinh ngạc không biết bao nhiêu là lần.

Lần thứ hai trong vòng năm phút Lọ Nồi nhận ra sai lầm của mình. Nó cào chân lên cỏ, lúng túng:

- À... à... tôi muốn nói là... tôi cảm ơn lời khen của bạn.

Lọ Nôi là một chú heo nghịch ngợm nhưng chân thật. Xưa nay nó chưa bao giờ nói dối. Đây là lần đầu tiên, và nó không ngờ nói dối lại hay ho đến thế.

Đang lâng lâng, nó chợt lạnh toát sống lưng khi nghe tiếng cậu chủ giọng giả vờ vọng tới từ phía sau:

- Lọ Nôi ơi ời! Mày đang ở đâu thế?

Thằng Cu vừa gọi vừa khua chân dọc cánh đồng cỏ, chốc chốc lại khum tay lên miệng gọi lớn:

- Lọ Nồi ơi! Lọ Nồi à!

Nhìn người bạn mới cựa quậy về bồn chồn, Đeo Nơ tò mò:

- Cậu chủ của bạn đang tìm bạn phải không?

- Ờ.

- Thế ra bạn tên là Lọ Nồi? - Nàng heo ngẩn ra.

- Ờ... ờ...

Lọ Nồi ngong nghịu, hai tai thót nhiên nóng bừng, trong khoảnh khắc đó nó ước giá mà nó có thể hóa thành vô hình.

Lúc này thằng Cu vừa đến chỗ hàng giậu và đã nhìn thấy chú heo của mình:

- À, thì ra mày ở đây!

Lọ Nồi chộp ngay lấy vận may. Nó ỉn ỉn ý nói “tôi đây” và hấp tấp chạy lại phía cậu chủ.

Cậu chủ sẽ lừa nó về nhà, sẽ kéo nó ra khỏi tình huống tồi tệ nhất nó từng gặp phải trong đời.

Khi nhủ bụng như vậy, Lọ Nồi không ngờ chủ nó cứ neo chân tại chỗ, mắt nhìn chăm chăm vào khu vườn.

Cái mỏ neo có hình thù một cô bé mười hai tuổi, tóc ngắn ngang vai, mặc áo màu nồn chuối đang bước ra từ ngạch cửa phủ đầy hoa giấy đỏ tươi.

- Em đang làm gì đó, Đeo Nơ? - Cô bé reo lên khi nhìn thấy Đeo Nơ cạnh hàng rào.

Đang bước thoăn thoắt về phía nàng heo, cô nhác thấy bóng người thấp thoáng bên kia hàng giậu, liền đứng lại:

- Ai đang thập thò ngoài đó? Tính ăn trộm gì nhà tôi phải không?

Thằng Cu như người bị gội nước lạnh. Đang ở trên mây, nó rơi một lèo xuống đất (còn lăn thêm vài vòng), trong một thoáng nó bỗng ngong lú lo y như con heo của mình:

- Ồ... ơ...

- “Ồ” gì mà “ơ”!

Cô bé vừa nói vừa tiến lại phía hàng rào.

- A, tôi biết anh rồi! Anh là anh Cu, con bác Đỏ.

Nếu thằng Lộ Nồi xấu hổ về cái tên của mình như thế nào thì chủ của nó còn xấu hổ về cái tên của mình gấp mười lần hơn thế.

Thằng Cu ấp úng, mặt đỏ như:

- Đó là tên mẹ tôi gọi ở nhà, còn tên đi học...

Cô bé có vẻ thờ ơ với cái tên trên giấy tờ của thằng Cu. Nó ngắt lời:

- Các vật nuôi nhà anh không còn con này kêu tiếng con kia nữa à?

- Ờ.

Thằng Cu ngượng ngịu đáp, vẫn chưa nhận ra cô bé trước mặt là ai.

Nó chẳng lạ gì bà Tươi. Bà Tươi sống bằng nghề nuôi bò cày để cho thuê. Bà không có con, trong nhà quanh quẩn chỉ hai vợ chồng, không hiểu cô bé này ở đâu ra.

Như đọc được thắc mắc qua vẻ lóng ngóng của người bạn mới, cô bé nhoẻn miệng cười:

- Tôi là Hà, cháu bác Tươi.

- Chắc bạn ở thành phố về nghỉ hè?

Thằng Cu ngập ngừng hỏi, nó nghĩ chỉ có con gái thành phố mới trắng trẻo và mồm miệng nhanh nhẩu như thế.

Nhỏ Hà gật đầu, không nói đúng hay sai, chỉ hỏi:

- Anh đi đâu đây?

- Tôi đi tìm con heo bị sông sáng nay.

Thằng Cu đỉnh ninh nhỏ Hà sẽ hỏi han con heo đó trông như thế nào, anh đã tìm được chưa hay điều gì đại loại như vậy hoặc hơn vậy (ví dụ “để tôi đi tìm cùng anh nhé”), nào ngờ cô bé nhún vai:

- Vậy anh Cu đi tìm đi nhé!

Nhỏ Hà buông một câu hờ hững, rồi cúi xuống âu yếm gãi lên lưng con Đeo Nơ:

- Trời nắng rồi đó, vào nhà đi em!

24

Thằng Cu buồn lắm. Hụt hẫng nữa.

Nó có cảm giác nhỏ Hà không hứng thú trò chuyện với nó.

Nó cũng ngạc nhiên về mình nữa. Hôm nay nó thấy nó làm sao ấy! Nó có khối bạn gái trong làng. Nhưng chẳng bao giờ nó bận tâm các con nhỏ đó có thích trò chuyện với nó hay không.

Thế mà sáng nay một con nhỏ lạ hoắc lại khiến lòng nó gặm lên giận hờn, rồi dịu xuống thành những tiếng thở than. Hay là tại cái tên của mình nhỉ? Trong làng chẳng thiếu gì đứa tên Cu: Cu Tí, Cu Tèo... Nhưng khi lớn lên, chẳng ai gọi chúng bằng cái tên hồi bé nữa. Ồ, lớn lên thì mọi thứ phải khác đi. Thằng Cu Tí thành thằng Hùng. Thằng Cu Tèo thành thằng Hải. Chỉ có nó, đã mười ba tuổi rồi mà ngày nào cũng nghe mẹ nó oang oang “Cu ơi, Cu à”. Rồi cả làng cũng gọi thế.

Trước đây thì nó chẳng thấy phiền lòng. Chỉ có hôm nay đi lùnh con heo con bắt ngờ gặp nhỏ Hà, nó mới cảm thấy cái tên của nó thật bất tiện.

Thằng Cu vừa lê bước vừa nghĩ, rất giống con heo của mình.

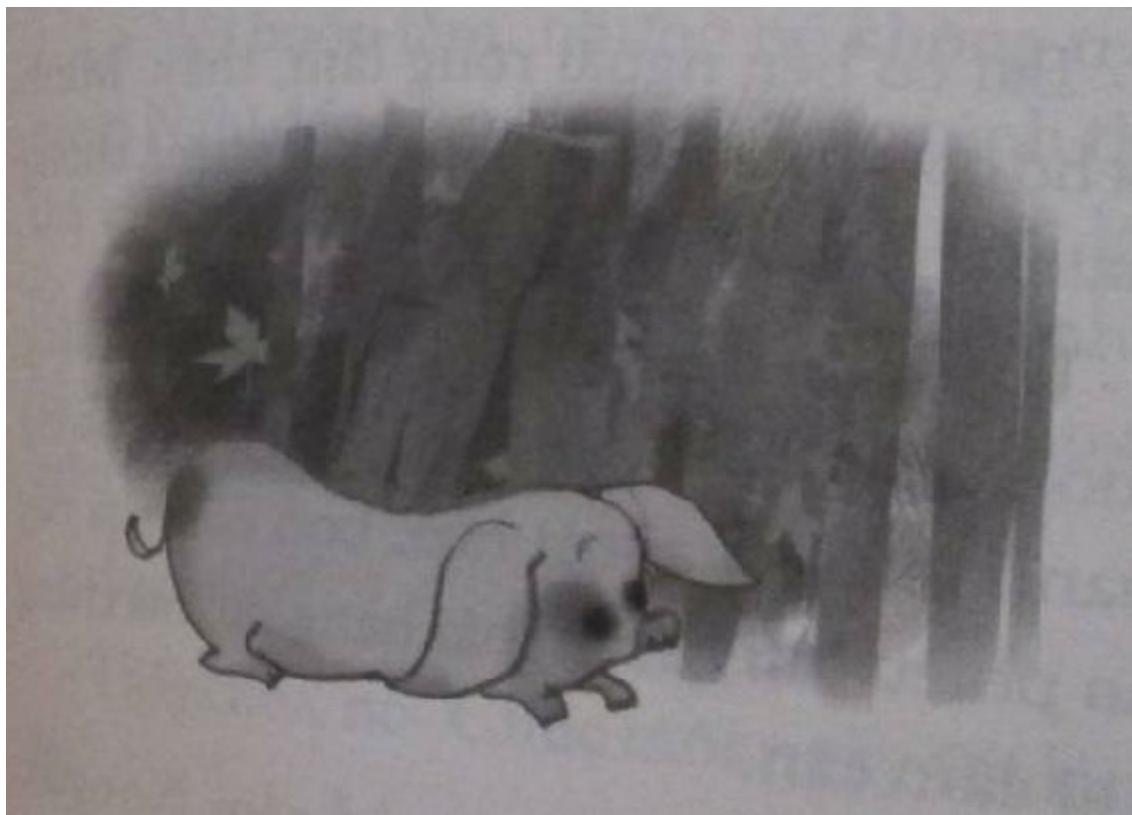
Vì thằng Lộ Nồi, đang lếch thếch theo chân chủ, cũng đang nghĩ về cái tên của nó y như thế.

Hai chủ tớ lặng thinh trên đường về, lòng đầy tâm trạng, đã thấy hương cỏ ban trưa phảng phất buồn.

Sau lần đó, bà Đỏ bảo thằng Cu thay cây cọc cũ bị mục chỗ chân rào để heo khỏi sông ra ngoài.

Kể từ hôm thằng Cu tuân lời mẹ nê chặt lỏi ra vào bí mật, Lộ Nồi - kẻ đầu têu những trò nghịch

ngọt trong bầu - bỗng hóa thành một chàng heo đằm chiêu. Nó ít đùa giỡn với bọn nhóc hơn. Bây giờ đám vật nuôi hay bắt gặp nó nằm mọp hàng giờ bên hàng giậu tư lự nhìn ra ngoài.

- Có gì ngoài đó mà nhìn hoài vậy anh? - Một hôm không nén được thắc mắc, Đuôi Xoăn mon men lại gần ngập ngừng hỏi.

- Ngoài đó có nhiều thứ hay lắm. - Lọ Nồi khụt khịt đáp, vẫn không nhấc mình lên khỏi nỗi buồn - Hôm trước tao đã lên ra đó một lần.

Đuôi Xoăn rúc đầu vào đám lá, nhắm mắt nhìn:

- Em thấy ngoài kia cũng giống như trong này thôi. Cũng cỏ cây. Những bông hoa, và những con chim.

Lọ Nồi còn chưa kịp nói, thằng cún Mồm Ngẩn đã nhô đầu ra từ phía sau Đuôi Xoăn:

- Bãi cỏ bên ngoài rộng lắm, thầy. Mình tha hồ chạy từ đầu này sang đầu nọ mà không phải tránh bất cứ thứ gì.

- Ủ, thế thì thích thật. - Lần đầu tiên thằng Đuôi Xoăn khen tên đệ tử. So với cuộc sống quanh quẩn của loài heo, bọn cún xưa nay vẫn phiêu lưu bên ngoài hàng rào mà chẳng bị ai cấm cản.

Lọ Nồi cựa mình trên chỗ nằm. Nó ngược cổ định hét lên “Không phải thế! Điều đáng yêu nhất

ngoài kia không phải là bãi cỏ!” nhưng đến phút chót nó thấy ngưỡng ngưỡng thế nào, lại nằm im. Bãi cỏ tất nhiên là hay, hương thơm của nó rõ ràng ngào ngạt hơn trong này, ít ra là vì nó không trộn lẫn với mùi... phân heo. Nhưng với Lọ Nồi, điều quyến rũ nhất ở bên kia hàng rào là nàng tiểu thư Đeo Nơ trong vườn nhà bà Tươi.

Nguồn ebook: [©STENT](#)

Lọ Nồi không biết Đeo Nơ lúc này có nhớ đến nó như nó đang nhớ đến nàng không. Và nếu nhớ thì nàng nhớ những gì. Chắc nàng sẽ nhớ đến cái tên Năng Vàng. Nàng sẽ nhớ nó là chúa xạo ke.

Lọ Nồi buồn lắm, nhưng nó không trách nàng. Nghĩ đến Đeo Nơ, đến thân hình thon thả và dáng đi uyển chuyển của nàng, lòng nó chỉ dậy lên một nỗi niềm triu mến. Đột nhiên nó lẩm bẩm, tin rằng ở tít đằng kia nàng sẽ nghe thấy:

- *Ăng gô gô!*

- Thấy chưa, nó “Chúc một ngày tốt lành” đó!

Có tiếng nói bên kia dây lá.

Lọ Nồi bật ngay dậy khỏi chỗ nằm, mắt láo liên. Cả thằng Đuôi Xoăn cũng quay đầu nhìn dáo dác.

Mồm Ngẩn thì thầm:

- Em phát hiện ra bọn họ từ nãy, thưa thầy.

Lố nhố bóng người bên ngoài hàng giậu.

- Họ là ai thế?

Mồm Ngẩn làm một động tác mơ hồ (nếu nó không phải là một con cún thì rất có thể chúng ta nhìn thấy nó đang rụt cổ):

- Các nhà báo hôm nọ.

Có thể nói sự kiện sinh ra vì nhà báo và nhà báo sinh ra vì sự kiện.

Những con vật nuôi nhà bà Đỗ một thời hâm nóng các trang báo và nuôi sống các tòa soạn. Nhưng rồi bọn chúng con này chả thềm kêu tiếng con kia nữa. Báo chí chẳng còn tin gì hấp dẫn để khai thác, các sạp báo vắng hắt cảnh độc giả nườm nượp xếp hàng để hóng tin lũ chó heo gà trong vườn nhà bà Đỗ.

Khu du lịch độc đáo đóng cửa không kèn không trống. Du khách, các nhà báo, các quan chức đầu tỉnh lần lượt biến mất - cũng vội vàng như khi họ xuất hiện.

Cho đến một ngày trời buồn như mộng mị, chàng nhà báo trẻ lún phún ria mép đảo qua làng, do buồn chân và do rảnh rỗi.

Trong khi lang thang trên đường mòn, đầu óc đang cụp lại như chiếc ô của chàng bỗng xòe ra khi lọt vào tai những mẩu đối thoại kỳ lạ.

Những “*chiếp un un*”, “*ăng gô gô*” dội vào óc chàng làm mọc lên vô vàn những dấu hỏi.

- Cái quái gì thế nhỉ? - Nhà báo trẻ tự hỏi, vành tai giăng ra hết cỡ để mong đánh lưới không sót một mẩu câu nào, rồi kéo sụp nón xuống trán, mở máy ghi âm tí hon nhét vào túi áo, chàng bắt đầu lẻo đẻo bám theo những người dân làng để sung sướng nhận ra mình đang đối diện với một sự kiện ngôn ngữ có thể là lớn nhất của thế kỷ.

Giống như mọi con đường đều dẫn đến La Mã, mọi chỉ dẫn của những người dân được phỏng vấn đều dẫn chàng nhà báo đến trước ngõ nhà bà Hai Nhành.

Phần tiếp theo bạn đọc có thể đoán ra: một nhà báo dẫn theo hai nhà báo, hai nhà báo dẫn theo bốn nhà báo và mọi nhà báo đều được bà Hai Nhành sốt sắng dẫn đến trước hàng rào nhà bà Đỏ.

- Mình phải làm sao đây, thưa hai thầy? - Chiếc mồm ngẩn của thằng Mồm Ngẩn hết quay sang thằng Lọ Nồi lại quay sang Đuôi Xoăn - Vẫn... vẫn...

Mồm Ngẩn ấp úng, nó sợ nói sai sẽ làm phật ý sư phụ Đuôi Xoăn cộc tính.

- Đúng rồi đó, trò! - Lọ Nồi khẽ liếc mắt về phía hàng rào, thấp giọng - Chúng ta vẫn trò chuyện bình thường...

- Thế thầy không sợ bọn họ quấy rầy chúng ta như lần trước sao? - Mỡm Ngẩn dè dặt hỏi lại.

- Chẳng việc gì phải sợ! - Lọ Nồi hừ giọng.

- Nhưng các bác gà trống nhà hàng xóm sẽ gáy inh tai. - Mỡm Ngẩn nói giọng hoang mang - Và thầy Đuôi Xoăn sẽ ngứa ngáy và mắc tè suốt đêm...

- Nghe nè, trò Mỡm Ngẩn! - Lọ Nồi đặt chân lên đầu tên đệ tử lảm lời - Cuộc sống không phải lúc nào cũng giống như dòng nước phẳng lặng. Đôi khi chúng ta cần quăng một tấm lưới ra thật xa và kéo về một mẻ náo nhiệt, điều đó cũng không tệ lắm đâu!

Mỡm Ngẩn đã thấy yên lòng. Những ngày vừa qua, nó cảm thấy cuộc sống giống như một con tàu bị chết máy - im lìm và buồn tẻ. Nhưng nó chẳng biết làm gì ngoài việc lẻo đẻo đi theo sư phụ Đuôi Xoăn và Lọ Nồi, đầu óc hoàn toàn trống rỗng.

Bây giờ nghe Lọ Nồi phán một câu hợp ý nó quá, triết lý lại sâu sắc làm sao, Mỡm Ngẩn khoái chí vẩy đuôi lia lịa và ngoác mõm reo to (quên rằng sư phụ nó trước đây từng nói ngược lại những điều vừa nói bằng một triết lý cũng sâu sắc không kém):

- *Chiếp chiếp gô!*

Bên kia hàng giậu, bà Hai Nhánh hãnh diện phiên dịch cho các nhà báo:

- Con cún này vừa nói “cảm ơn” đó!

26

Bọn chíp hôi nhà chị Mái Hoa xưa nay tự xem mình là phận đàn em. Các anh Lọ Nồi, Đuôi Xoăn và Mỡm Ngẩn làm gì tụi nó đều răm rắp làm theo.

Lần này cũng vậy, theo gương các anh tụi nó sẵn sàng hợp tác với cánh nhà báo bằng cách liên thoảng trình diễn bản hòa tấu “*chiếp chiếp, un un, gô gô*” không một chút băn khoăn.

Chỉ có con Cánh Cụt ngây thơ là thắc mắc:

- Rồi chúng ta sẽ được ăn uống phủ phê phải không anh?

Đuôi Xoăn gật đầu:

- Ờ.

- Tụi em sẽ không còn phải dãi nắng dầm mưa ngoài vườn để bắt giun...

Đuôi Xoăn ngoáy tí cái đuôi xoăn, hể hả:

- Rõ ràng là vậy!

- Mà sống ườn ra cho người khác lo như vậy thì coi như là không sống, đúng không anh?

Cứ như thể con gà con vừa mổ vào mặt con heo con một cú đau điếng. Cái đuôi xoăn của thằng Đuôi Xoăn xoắn thêm một vòng rồi dừng lại, cứng đơ, như một cái đuôi giả ai vừa gắn vào mông nó. Mắt nó ngầu đỏ và long lên một cách bất thường, dấu hiệu cho biết nó muốn nhảy xổ vào con Cánh Cụt lắm rồi.

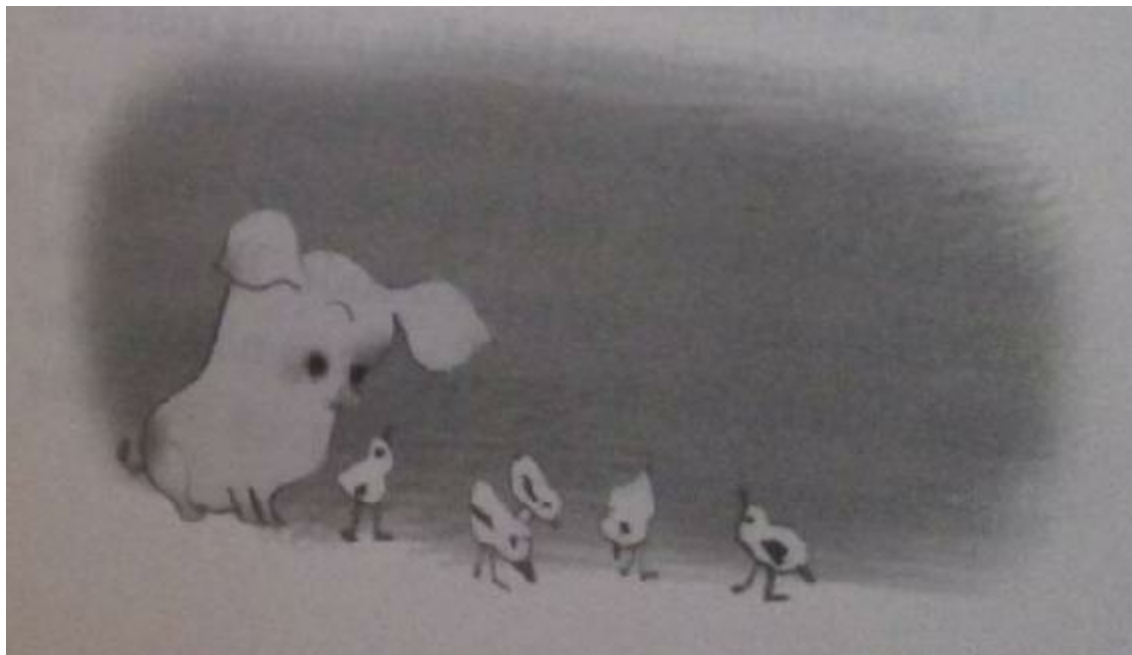
Trong khi Đuôi Xoăn có vẻ không kiềm được ý định tấn cho con gà bướng bỉnh một trận thì Lọ Nồi đang cố làm hết cách để điều đó đừng xảy ra. Nó bước qua trái một bước, đứng chắn trước bộ mặt phùng phùng của thằng em và ôn tồn nói với con gà con:

- Này, Cánh Cụt! Em thuộc bài lắm! Nhưng chúng ta làm điều này vì niềm vui chứ không phải vì miếng ăn.

Nó tiếp tục thuyết giảng, tai vẩy nhè nhẹ:

- Em vẫn có thể đi nhặt sâu hay bắt giun nếu em thấy rằng đó là sự lao động chính đáng và lương thiện.

Dưới giàn su su, heo con nói về lao động và niềm vui, chó con và gà con gật gù tán thưởng.

Nhưng mẹ của heo con, mẹ của chó con và mẹ của gà con thì để tâm trí của mình trôi theo một hướng khác, thực tế hơn.

Chị Nái Sề rung rung đôi vú:

- Những ngày huy hoàng sắp trở lại với chúng ta.

Chị Mái Hoa rung rung đôi cánh:

- Chúng ta sắp trở lại với những ngày huy hoàng.

Chị Vện rung rung đôi tai:

- Cả hai câu đều đúng.

Khi một bộ phận nào đó trên cơ thể rung rung (con người thì chắc là... rung đùi trong trường hợp này) có nghĩa lòng dạ đang hoan hỉ lắm.

Các bà mẹ heo, bà mẹ chó, bà mẹ gà không chỉ bộc lộ niềm hoan hỉ bằng những mẫu câu.

Kể từ ngày các nhà báo thậm thụt xì xào bên kia hàng rào, chị Nái Sề, chị Vện và chị Mái Hoa như trẻ lại nhiều tuổi. Từ giã máng ăn sát vách, thanh gổ trên nóc nhà và đồng rom ấm áp trước cửa chuồng, cả ba thường xuyên lang thang hàng giờ dưới giàn su su và đậu que, xuyên qua các luống cải, vòng cà, nắng trên vai và lá thỉnh thoảng rụng trên lưng, cuối cùng dừng lại ở vạt đậu bắp kế hàng rào để ríu rít trò chuyện như những cô gái mới lớn đang thi nhau khoe mối tình đầu.

Dĩ nhiên, họ trò chuyện bằng thứ ngôn ngữ mà họ biết các nhà báo rình rập ngoài kia muốn nghe, và vì họ cố ý gân cổ nhân nhá nên những tràng “gô gô, un un” ngân lên leng keng như phát từ một đội kèn đồng.

27

Ông an ninh lẽ ra phải là người đến vườn nhà bà Đỗ sớm nhất - đúng như chức trách, nhưng lại là người đến muộn nhất.

Khi các bài tường thuật đầu tiên về thứ ngôn ngữ kỳ lạ có thể dùng để giao tiếp giữa người và vật bắt đầu loang ra trên mặt báo, ông động vật hoang dã, ông du lịch và bà kế hoạch đầu tư là những quan chức nhanh chân nhất có mặt ở nhà bà Đỗ.

Ông động vật hoang dã đến để một lần nữa nung nấu ý định thúc ép Liên minh Bảo tồn thiên nhiên quốc tế đưa các con vật đặc biệt này vào sách Đỏ trong hội nghị Công ước Liên hợp quốc về đa dạng sinh học sắp diễn ra tại Ấn Độ.

Ông du lịch đến với một dự án vĩ đại trong đầu nhằm khuếch trương hình ảnh và thanh thế của ngành du lịch, lần này không chỉ thu hút khách nội địa mà còn muốn vươn tới tận bờ bên kia của Thái Bình Dương, với mục tiêu là những du khách rừng rinh ngoại tệ.

Bà kế hoạch đầu tư đến để nghe kế hoạch đầu tư của ông động vật hoang dã và ông du lịch bằng gương mặt nở hoa, sau đó gương mặt bà nở hoa đợt hai khi nghĩ đến ngày những dự án khổng lồ kia kết trái.

Ông thuế vụ đến ngay sau đó, trong sự im lặng đáng ngờ như thể cỏ mùa hè nuốt êm cả tiếng chân lẫn tiếng nói của ông. Thực ra ông không nói tiếng nào từ tám giờ sáng đến tám giờ tối không phải vì ông không muốn nói gì hay không có gì để nói, chỉ là vì ông đang mải nhằm đếm số thuế ông sẽ thu được trong những ngày sắp tới và vì cứ mỗi lần đếm tới con số hàng tỉ ông lại lâng lâng sung sướng khiến đầu óc đột ngột lảng đi, thế là ông phải loay hoay đếm lại từ đầu.

Bà y tế xuất hiện gần như cùng lúc với ông thuế vụ. Ngược lại với ông thuế vụ, bà y tế nói luôn mồm. Bà nói say sưa đến mức có nhiều lúc bà nói đến mười lăm phút để diễn tả điều người khác chỉ cần nói trong mười lăm giây. Sở dĩ bà dông dài những điều cần ngắn gọn, chẳng qua bà không biết ngành y tế sẽ được lợi lộc gì và được bao nhiêu trong các dự án hấp dẫn này.

Ba ông và một bà còn lại đành phải bấm bụng nghe bà y tế huyền thuyên về tầm quan trọng của công tác kiểm dịch và phòng dịch, ích lợi to lớn của các loại vắc xin và vai trò quyết định của việc kiểm tra thức ăn dành cho gia súc và gia cầm.

Mãi đến khi các nhà ngôn ngữ học, sinh học và tâm lý học theo chân các quan chức kể trên xéo gần nát các luống rau nhà bà Đỗ, ông an ninh mới lò dò xuất hiện.

Ông bước vào khu vườn, mặt lạnh dưới 0^0 , hai tay thọc túi quần, động tác gây cho những người yếu bóng vía đỉnh ninh ông đang mân mê hai khẩu súng bí mật, ngoài khẩu thứ ba lủng lẳng công khai nơi thắt lưng.

Khi ông làm thỉnh, ria mép ông vẫn rung rung như thể ông đang giấu một cái nghiên răng đằng sau nó. Và khi ông nói thì hàm ria đen rậm của ông càng rung bần bật.

Ông an ninh nói gì?

Ông lằm bằm:

- Không được! Không được!

Sau khi lằm bằm, ông làu bàu:

- Không ổn! Không ổn!

Sau khi làu bàu, ông lèm bèm:

- Không xong! Không xong!

Khi nói “không được”, ông thấp thỏm nghĩ đến những khó khăn trong việc quản lý những công dân trao đổi thông tin bằng thứ ngôn ngữ mà ngành an ninh đến nay vẫn chưa hoàn toàn nắm bắt được.

Khi nói “không ổn”, ông lo lắng nghĩ đến một việc còn phức tạp hơn: không những các công dân đó trò chuyện với nhau bằng thứ ngôn ngữ kỳ bí mà đám vật nuôi của họ cũng có khả năng sử dụng thuần thục thứ ngôn ngữ quái chiêu này. Tệ hơn nữa là chó có thể liên lạc với người, người có thể tâm sự với heo...

Khi nói “không xong”, ông không chỉ thấp thỏm và lo lắng mà còn cả đau đớn khi bà y tế và ông thuê vụ, hai đồng minh thân cận trước đây của ông, lần này có vẻ ngả về phe của ông động vật hoang dã, ông du lịch và bà kế hoạch đầu tư.

Tự nhiên ông an ninh cảm thấy cô đơn.

Suốt thời gian qua, ông vui đầu vào các bộ phim Walt Disney nhưng chẳng thu hoạch được điều gì đáng kể. Bệnh nghề nghiệp khiến ông chỉ nhớ tới những nhân vật phản diện và những âm mưu. Ông không có ấn tượng gì đặc biệt với nàng Bạch Tuyết, chỉ bị ám ảnh bởi nụ hoàng hậu độc ác. Ông quên mất nàng Cinderella nghèo khổ và lương thiện, chỉ cháy bỏng trong đầu hình ảnh ba mẹ con bà mẹ kế Tremaine thâm hiểm và xảo quyệt. Trong những cơn ác mộng, ông chưa một lần gặp lại chàng Aladdin dễ mến, chỉ toàn thấy tể tướng Jafa đầy quỷ kế lượn tới lượn lui...

Thật khó để một tâm hồn trở nên thân thiện và rộng mở khi nhìn đâu, kể cả trong phim, cũng thấy toàn những kẻ khả nghi và những tên thủ ác.

Đó là lý do tại sao ông an ninh hết lằm bằm đến làu bàu rồi đến lèm bèm, rồi tua lại từ đầu như ông đang gài trong cổ họng một cuộn băng cát-xét tí hon.

Hôm ông an ninh đặt chân đến vườn nhà bà Đỏ, thời tiết mới đẹp làm sao. Trời xanh ngắt ngất, mặt trời đang vùi mặt sau những đám mây bông bênh. Cũng có thể ông mặt trời đang ngậm chiếc tàu thuốc và nhả ra từng cụm mây trắng và dày đến nỗi che khuất cả gương mặt đỏ tía của ông. Trong không gian, cỏ tháng tám thơm lừng, mùa thu ngập ngừng sang trên các nhánh cây và chim hót véo von.

Tiếc là mãi lo nghĩ, ông an ninh không cảm nhận và thưởng thức được những gì thiên nhiên ban tặng.

28

Nói ông an ninh là người đến vườn nhà bà Đỏ sau cùng là nói theo kiểu xem mặt mà bắt hình dong.

Trên thực tế, nếu là người đến muộn ông đã không am tường tình hình đến thế, và dĩ nhiên không lo nghĩ đến thế.

Theo những thông tin đáng tin cậy mà tác giả truyện này được biết, ông là người đến nhanh nhất, phát hiện ra mọi chuyện sớm nhất và trong khi chàng nhà báo lún phún ria mép còn đang nghe ngóng dân làng trò chuyện thì ông, ria mép nhiều hơn chàng nhà báo kia gấp hai mươi lần, đã thám thính và thu thập đầy đủ những gì mà báo chí đăng tải sau đó một tuần.

Trong lót một người bán dạo đến từ làng bên với gánh rau cải có cả tươi lẫn héo, ông an ninh đã thành công rực rỡ trong việc làm thất bại mọi ánh mắt dò xét của người làng.

Tuy nhiên trong tuần lễ tiếp theo, ông đã thất bại thảm hại khi không thể thành công trong việc giữ ông thuế vụ và bà y tế ở lại phòng tuyến truyền thống để chống lại sự hoan hỉ quá mức của các quan chức ngành du lịch, kế hoạch đầu tư và bảo vệ động vật.

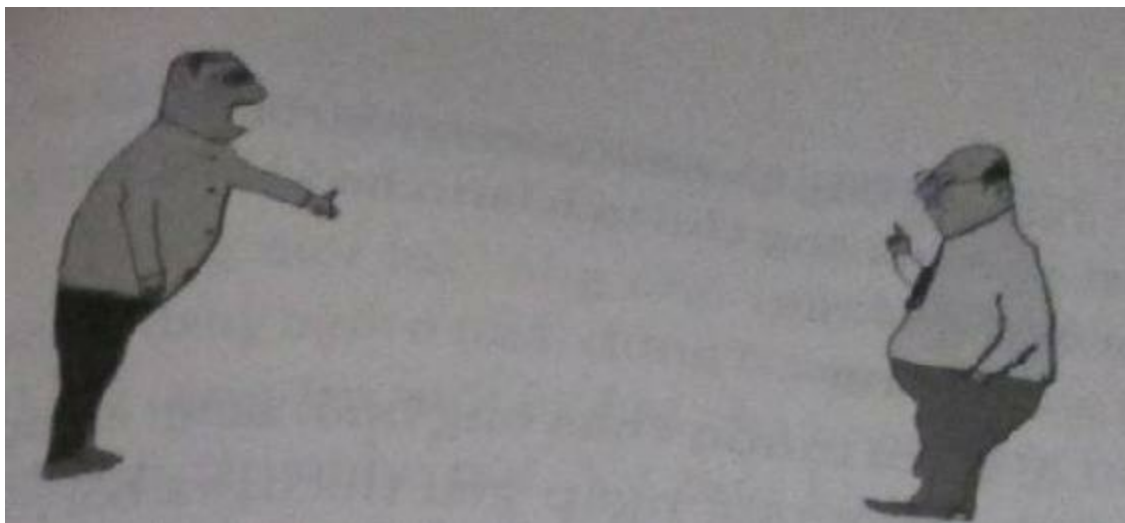
Bây giờ, khi quay lại khu vườn mà đối với ông đã là một hiểm địa bằng bộ dạng đích thực của một quan chức ngành an ninh, ông không biết phải ứng xử như thế nào để tìm kiếm sự ủng hộ của các đồng sự.

Nếu hiểu được tâm trạng của ông, chúng ta sẽ hiểu vẻ mặt lạnh băng của ông chỉ là một thứ vỏ bọc nhằm che giấu đằng sau nó sự bối rối, lo âu và cả sự hờn giận nữa.

Trong lúc bế tắc nhất, ông nghĩ ngay đến ông chủ tịch tỉnh.

Ông an ninh nghĩ đến ông chủ tịch cũng đúng thôi. Chỉ có điều khi nghĩ đến vị cứu tinh của mình ông không bao giờ ngờ ông chủ tịch đáng kính kia cũng hóa trang thành một kẻ dân dã để vội vã dẫn thẳng con năm tuổi đến vườn nhà bà Đỏ ngay khi mẩu tin đầu tiên về hiện tượng kỳ lạ này xuất hiện trên mặt

báo. Hai cha con nấp bên ngoài bờ giậu hàng buổi để thích thú quan sát cảnh mẹ con bà Đỏ trò chuyện với các vật nuôi bằng thứ ngôn ngữ mà bây giờ cả hai đã khắc khá sâu vào vỏ não. Không những thế, suốt cả tuần lễ sau đó hai cha con còn hào hứng tập dượt và ôn luyện thứ ngôn ngữ này đến mức thuộc lòng với ý định sẽ sử dụng nó để giao tiếp với bọn heo chó gà kia - là cái bọn lúc này đã trở nên vô cùng đáng yêu trong mắt họ.

Vì vậy, không có gì ngạc nhiên khi vừa nhác thấy ông an ninh bước vô phòng mình, ông chủ tịch tỉnh đã biết ngay hàng rìa rậm kia muốn trình báo chuyện gì.

- Chào buổi sáng, ngài chủ tịch.

Ông an ninh nói, vẻ mặt nghiêm trọng một cách bất thường mặc dù trước khi bất thường thì vẻ mặt ông cũng đã nghiêm trọng lắm rồi.

Ông chủ tịch tỉnh vui vẻ chào lại:

- *Un un gô - gô un un.*

Hẳn nhiên ông chủ tịch không cố ý, chỉ là quen miệng do tối hôm trước mới “thực hành ngôn ngữ” với thằng con.

- À không... - Ông chủ tịch nhận ngay ra sự lơ đãng của mình, liền phác một cử chỉ lúng túng bằng tay trái.

Nhưng ông an ninh dường như bị câu chào bất ngờ của ông chủ tịch làm cho á khẩu. Ông há hốc miệng:

- Ô... ông...

- Ý là tôi muốn chào ông buổi sáng. - Ông chủ tịch ngượng ngập giải thích, và bối rối gãi ngọn núi Phú Sĩ loe hoe tóc nhân khi bàn tay trái còn lơ lửng trên không - Và nhân tiện tôi cũng muốn hỏi ông khỏe không?

- *Un un - chớp un un?* - Tới lượt ông an ninh để trượt câu nói khỏi môi, trơn tru và bất cần, trông ông như người nói mớ.

Trong một giây, vẻ mặt của hai ông lập tức đổi chỗ cho nhau.

Ông chủ tịch ngạc nhiên:

- Ông nói gì cơ?

Ông an ninh lúng túng chùi tay lên mép quần, hàng ria sâu róm cựa quậy dữ dội như sắp bò ra khỏi mặt ông:

- Không, không, ông cũng biết rồi đó...

- Tôi chưa biết gì cả.

- Ý là tôi bảo tôi khỏe và hỏi ông có khỏe không?

Ông chủ tịch toét miệng ra cười:

- *Un un.*

Trong một lúc, ông chủ tịch tưởng như mình đang ngồi ở nhà, đứng trước mặt ông là thằng con năm tuổi và hai cha con đang bắt đầu bài tập nghe nói. Và ông không cưỡng được lời chúc tốt lành cho một ngày:

- *Ăng gô gô.*

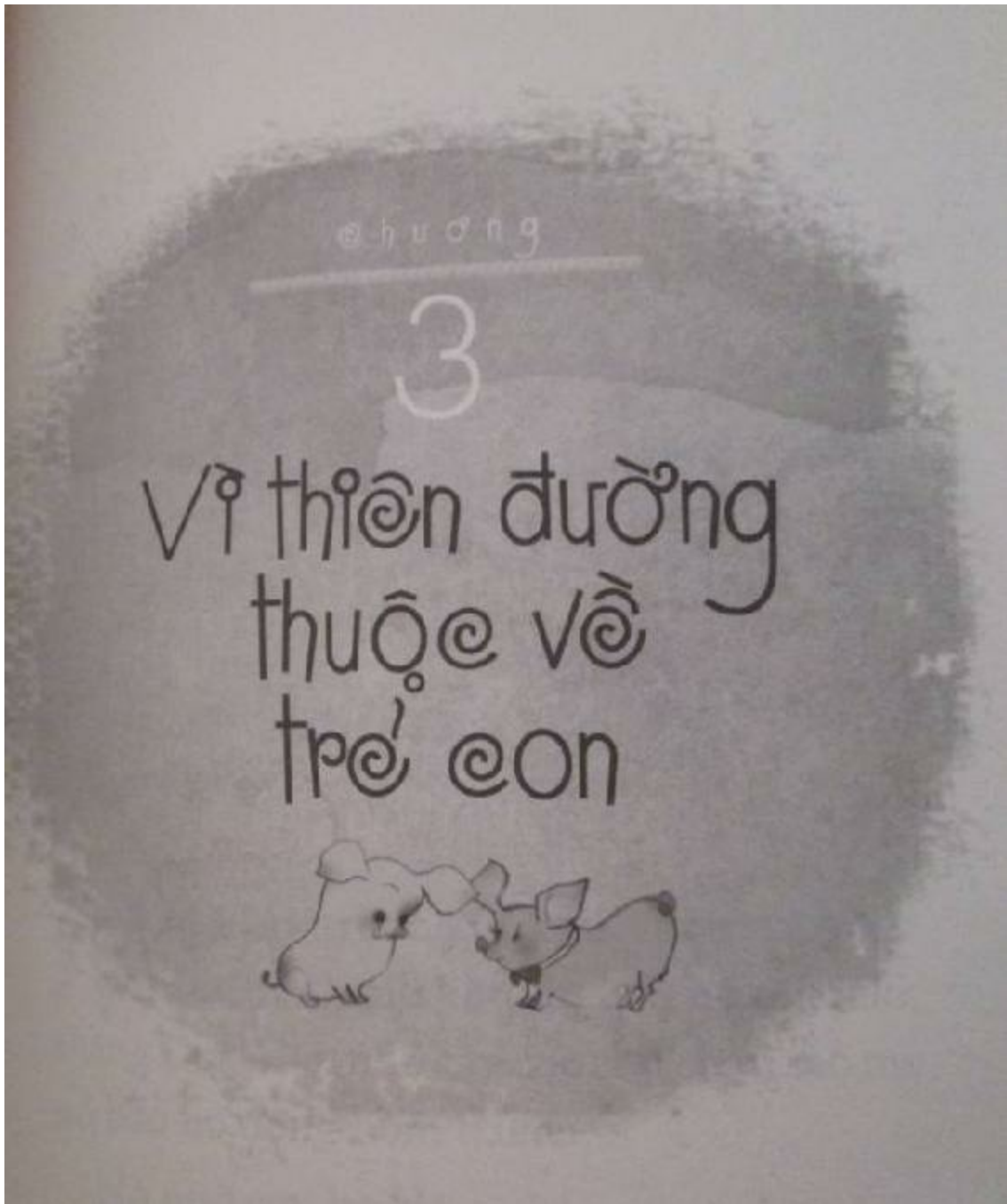
Như bị cuốn vào một trò chơi hấp dẫn, ông an ninh quên mất mình đến đây làm gì, hào hứng cảm ơn:

- *Chớp chớp gô.*

Trong vòng nửa tiếng đồng hồ, ông chủ tịch và ông an ninh thi nhau đối đáp bằng thứ ngôn ngữ lạ lẫm như thể xem ai có năng khiếu ngoại ngữ hơn ai.

Một viên thư ký đi ngang phòng ông chủ tịch, ghé tai vào cửa nghe lỏm một lúc rồi quay ra, lẩm bẩm:

- Hôm nay ông chủ tịch tiếp khách nước ngoài sao mình không biết nhỉ!

Một ngày trước khi khu vườn một lần nữa trở thành khu du lịch huyền ảo, thằng Cu đã lên nhô cây cọc chỗ chân rào mẹ nó bảo nó đóng hôm trước.

Nó nhớ con bé Hà.

Cách đó một quãng, thằng Lọ Nồi hồi hộp quan sát cậu chủ của mình ngay từ khi thằng Cu lúi húi bên hàng giậu.

Nó nhớ nàng Đeo Nơ.

Lúc thằng Cu vừa nhô cây cọc lên khỏi mặt đất, Lọ Nồi lập tức lao tới, nhanh như một tia chớp, chui tọt qua lỗ hồng, phóng vụt ra đồng cỏ bên ngoài.

Chạy men theo con suối nhỏ dọc cánh đồng, mắt nó bắt gặp bao nhiêu là hoa dại, mũi nó cảm nhận bao nhiêu là hương thơm nhưng Lọ Nồi vẫn không dừng bước. Nó nghĩ: Khi quay về mình sẽ thông thả ngắm hoa và hít thở mùi vị của lá cỏ cũng không muộn!

Lọ Nồi chạy nhanh lắm, có lẽ từ khi lọt lòng mẹ đến nay chưa bao giờ nó chạy nhanh đến thế. Chân nó ngấu nghiêng nuột từng mét đất, cảnh vật loang loáng lùi ra sau đến chóng cả mặt, thế nhưng nó vẫn thấy chậm, vẫn ước gì có thêm vài đôi cánh.

Khi đến được bên hàng giậu nhà bà Tươi, điều duy nhất nó có thể làm là nằm mọp xuống cỏ thở dốc.

Nguồn ebook: [©STENT](#)

Nó thở và nó lắng nghe.

Tuy không trông thấy gì, nó vẫn có cảm giác nàng Đeo Nơ đang ở rất gần nó.

Linh cảm của Lọ Nồi không đánh lừa nó. Trong khi nó đang nghĩ xem nếu gặp nàng Đeo Nơ nó sẽ nói những chuyện gì, sẽ giải thích ra làm sao cái chuyện nó có mặt ở đây (lần đầu thì có thể cho là ngẫu nhiên nhưng lần thứ hai thì khó mà biện bạch), tiếng nàng Đeo Nơ thình lình vẳng tới tai nó:

- Ô, bạn Lọ Nồi đang làm gì ở ngoài đó thế?

Giọng nàng mới du dương làm sao, Lọ Nồi ngỡ như nàng không nói: nàng vừa hát lên một câu hỏi. Nhưng nàng không gọi nó là Nắng Vàng. Điều đó khiến Lọ Nồi có cảm giác nó vừa đút đầu vào lò

xông hơi.

Dùng mõm rút một chiếc lá, Lọ Nồi ngượng ngập nhai. Đó là thói quen của nó mỗi khi hồi hộp hay xấu hổ. Nó nhai, và quay đầu nhìn dáo dác.

- Bạn tìm gì thế? Mình đứng ở đây nè!

Tiếng Đeo Nơ lại vang lên cho biết nàng trông rõ chàng heo ngó ngẩn bên kia hàng giậu.

Lần này thì Lọ Nồi tưởng như nó vừa đút đầu vào lò xông hơi lẫn lò nung vôi cùng một lúc, cái bốt đen trên mặt nó suýt chút nữa biến thành màu đỏ. Nó rụt rè đứng lên trên bốn chân, bước tới trước vài bước và thận trọng thò đầu qua đám lá.

Bây giờ thì nó đang đối diện với nàng Đeo Nơ.

So với hình ảnh nó thường bắt gặp trong những giấc mơ, nàng Đeo Nơ ở trước mặt nó trông xinh xắn và đáng yêu hơn nhiều.

Với thân hình thon thả và làn da trắng hồng, ngay cả khi đứng yên như lúc này, nàng Đeo Nơ vẫn gợi ra trong tâm trí nó sự dịu dàng của dòng nước và sự mềm mại của những đám mây.

Lọ Nồi quên bẵng vừa rồi nàng gọi nó bằng cái tên xấu xí. Nó đã thôi xấu hổ. Lòng con heo con bây giờ chỉ tràn ngập băng khuâng.

Chỉ khi Đeo Nơ lặp lại câu hỏi Lọ Nồi mới sực tỉnh:

- Bạn đang làm gì vậy?

- Tôi có làm gì đâu.

- Thế sao bạn đến đây?

Lọ Nồi ấp úng, nó rất muốn gãi tai nhưng vướng các nhánh cây:

- À... Tôi đi lạc.

Lạc tới nơi lần trước mình mới vừa lạc thì chắc chắn không phải là đi lạc. Nhưng nàng Đeo Nơ không nhận ra điều đó, cũng có thể nàng không quan tâm.

Nàng đột ngột lái câu hỏi sang hướng khác:

- Tại sao bạn có tên là Lọ Nồi?

Lọ Nồi tưởng như Đeo Nơ vừa bắn ra một mũi tên. Nó thóp bụng lại, nghe đau quặn nơi dạ dày. Có thể tin rằng nó sẵn sàng mất một cái chân hay một cái tai để không phải trả lời câu hỏi này.

- Tại sao ư? – Nó hỏi lại, máy móc và ngây ngô.

- Ừ, tại sao?

Nàng Đeo Nơ gật đầu, mắt vẫn nhìn chăm chăm chú heo trước mặt.

Đột nhiên, nàng la lên:

- A, mình biết rồi.

- ...

- Đó là do cái vết đen trên mặt bạn.

- ...

- Mình nói đúng không?

- ...

Trong vòng năm phút, tiếng nói tuột khỏi mồm chú heo mới lớn. Nó nhúc nhích môi, nhưng không nhớ ra cái lưỡi nằm ở đâu. Dĩ nhiên Lọ Nồi có thể nói bằng mắt. Người ta vẫn bảo “đôi mắt biết nói” đó thôi. Nhưng đôi mắt Lọ Nồi lúc này đang sụp xuống. Nó không đủ can đảm nhìn nàng Đeo Nơ.

Mà nàng Đeo Nơ ấy, yêu kiều nhưng vô tâm quá. Nàng tiếp tục làm trái tim chàng heo rỉ máu:

- Mặt bạn giống như trang giấy bị vấy mực ấy. Trông bẩn bẩn thế nào.

Tới đây thì Lọ Nồi tắt thở hoàn toàn. Nó không thấy không khí ra vào trong lồng ngực nữa. Nó khép mắt lại, tự an ủi dù sao nó cũng được nhìn thấy nàng heo yêu dấu lần cuối cùng trước khi từ giã cõi đời.

- Lọ Nồi! Mày đang ở đâu?

Tiếng thằng Cu theo gió văng tới lờng lờng. Con heo con đang ngỡ mình sắp chết đột ngột tìm lại được cảm giác. Nó ngúc ngoắc đầu trong đám lá và đi thụt lùi ra sau.

Cho tới khi khuất hẳn sau hàng giậu, nó vẫn không nói thêm được tiếng nào, kể cả lời chào tạm biệt nàng Đeo Nơ. Nó rất muốn làm một chàng heo lịch sự, nhưng tiếng nói vẫn chưa trở lại với nó.

Ở đằng xa, cậu chủ tiếp tục réo tên nó âm ỉ.

Thằng Cu ồn ào thế thôi, chứ nó thừa biết chú heo của mình đang ở đâu. Nó cố tình để Lọ Nồi sống ra cánh đồng cỏ và chạy tới đây, chỉ để có lý do lân la qua vườn nhà bà Tươi.

Lúc này, thằng Đuôi Xoăn cũng định xông ra theo anh nó nhưng thằng Cu đã nhanh tay cầm cây cọc vào chỗ cũ. Nó biết Lọ Nồi thích nàng Đeo Nơ. Như nó thích con bé Hà. Để thằng Đuôi Xoăn ưa phá bĩnh này bám theo thì hỏng bét.

Thằng Cu khua chân trên cỏ, lần bước tới chỗ chú heo của mình, mắt không ngừng đảo dác nhìn qua đám lá ngăn cánh đồng với khu vườn. Trông nó có vẻ lén lút mặc dù lúc này nó đang phơi mình giữa nơi trống trải. Khi tới gần hàng giậu, nó có một chút do dự. Cảm giác đó khiến nó ngạc nhiên. Rõ ràng nó đi tìm con heo bị lạc nhưng tâm trạng lại hồi hộp giống như đang làm chuyện gì phi pháp.

- Em đang làm gì đó, Đeo Nơ?

Nhỏ Hà đánh dấu sự xuất hiện của mình bằng một câu hỏi giống hệt lần trước.

Và cũng như lần trước, thằng Cu bị mái tóc ngắn tuổi mười hai bên kia hàng rào neo chân xuống cỏ.

Nó hít một hơi thật sâu để trấn tĩnh, nhưng trái tim trong ngực nó vẫn rối rít đập, thỉnh thoảng lại giật cục như bánh xe vấp phải ổ gà.

- A, lại anh Cu!

Nhỏ Hà lại reo lên, giọng như bắt được trộm.

Thằng Cu vẫn im thin thít, đã rất giống thằng Lọ Nồi phiên bản 1.0. Nó mon men đến đây chỉ để gặp nhỏ Hà, nhưng khi gặp được rồi, nó lại không biết làm gì hay nói gì. Cách chào hỏi ngang phè phè của con bé này càng làm nó quên mất kỹ năng nói. Nó chỉ còn mỗi kỹ năng nghe.

Mà toàn phải nghe những câu như đâm vào tai:

- Con heo của anh lại đi lạc nữa à?

Lúc này nhỏ Hà đã tiến sát hàng rào. Nó vít cong một nhánh lá để nhìn thẳng Cu rõ hơn và để tung một cú đâm khác:

- Sao anh để nó đi lạc mãi thế?

Thằng Cu tưởng như mẹ nó đang trách nó. Đã thế, ánh mắt long lanh của nhỏ Hà bám cứng lấy gương mặt đang thộn ra của nó làm đầu cổ nó nóng ran.

- Ờ... ờ...

Mất đến vài phút thằng Cu mới tìm lại được tiếng nói. Chỉ để phát ra những từ vô nghĩa.

Nhỏ Hà nhìn thẳng Cu thêm một lúc. Rồi dường như nhận ra sự bối rối của chú bé trước mặt, nó chớp mắt chuyển đề tài:

- Nghe nói các vật nuôi nhà anh biết nói tiếng người hả?

- Đâu có!

Thằng Cu đáp, nó không nghĩ thứ tiếng kia là tiếng người.

- Sao các nhà báo bảo mẹ con anh có thể trò chuyện được với con heo con chó con gà? Các nhà báo nói dối sao?

- Ờ... không... họ không nói dối...

- Họ không nói dối tức là anh Cu nói dối...

Thằng Cu đỏ mặt vì bị khoác tội danh nói dối, cả vì bị cô bé gọi bằng cái tên mà nó không bao giờ muốn xưng ra trước mặt bọn con gái.

Nó mím môi lại, mặc dù không làm thế thì đôi môi nó cũng đã bị dán chặt bởi một chiếc băng keo vô hình.

- Tôi ghét những người nói dối lắm đó.

Nhỏ Hà nói, thật thà và hồn nhiên nhưng đối với chú bé mới lớn bên kia hàng rào, người yêu đầu vừa đóng mẩu đinh cuối cùng lên nắp chiếc quan tài định mệnh.

Một chuyện tình bé con đã được khâm liệm. Mặc dù trên thực tế có vẻ như chuyện tình đó chưa kịp chào đời.

- Đeo Nơ, vào nhà đi em!

Hương thơm thoảng ra từ khu vườn lẫn mùi lá cây khét nắng làm thằng Cu ngây ngất say. Nó vẫn chôn chân trên cỏ, rất gần khu vườn nhưng hồn nó đang chông chênh bênh bồng đâu đó. Tiếng nhỏ Hà gọi Đeo Nơ văng vẳng bên tai nó, nghe xa xăm làm sao.

Mây chớm thu lặng lẽ trôi bên trên những nhánh cây và gió trong cành lá đang bắt đầu rên rỉ. Đó là thằng Cu tưởng thế. Lòng nó đang réo rắt đầy thôi.

31

Lọ Nồi chạm nhẹ vào chân thằng Cu, như muốn báo cho cậu chủ biết là cô bé Hà đã vào nhà từ đời nào đời nào rồi, cậu đừng có đứng phoir nắng giữa trời như thằng ngốc nữa.

Thằng Cu nhìn xuống Lọ Nồi, mấp máy môi “*Chiếp chiếp gô*” bằng giọng rung rung buồn để cảm ơn chú heo con rồi cúi người quay gót.

Hai chủ tớ lếch thếch rời khu vườn ảo mộng.

Dọc đường về, Lọ Nồi chốc chốc lại va khẽ vào chân thằng Cu và ngược mắt nhìn cậu chủ như ngằm sẻ chia, an ủi. Nó quan sát thằng Cu ngay từ đầu và sau khi suy bụng heo ra bụng người nó nhận ra cậu chủ nó chẳng khá khẩm gì hơn nó trong câu chuyện ê chề này.

Nhìn thằng Cu đi đứng liêu xiêu trong bóng nắng mà nó thương quá. Tất nhiên cả hai chủ tớ đều gánh nỗi buồn trên vai mà đi, nhưng nó đi bằng bốn chân dù sao cũng đỡ vất vả hơn người đi bằng hai chân.

Lọ Nồi nghĩ bụng, khụt khịt mũi rồi ngược nhìn chủ, thấy chủ không buồn nhìn lại mình, nó khụt khịt thêm một cái nữa và băng khuông đưa mắt nhìn ra xa, phiền não thấy đời heo lẫn đời người đều không như là mơ.

Một dòng suối chảy ngang mắt nó. Con suối nhỏ ven làng ngời lên trong nắng như một sợi chỉ bạc thêu lên nền cỏ xanh. Lọ Nồi biết con suối đó nhưng nó chẳng thấy có gì thu hút.

Đó là nói trước đây. Bây giờ thì nó rất muốn lại gần con suối. Nó nhớ câu nói của nàng Đeo Nơ “Mặt bạn giống như trang giấy bị vấy mực ấy. Trông bản bản thế nào”. Nhận xét phũ phàng đó chẳng khác nào bản án tử hình đối với nó. Giấc mơ của nó đã chết rồi, chết thật rồi, và nó cũng biết chết bởi tay ai. “Bây giờ mình muốn biết chết bởi cái gì”, Lọ Nồi hờn dỗi nghĩ và men dần về phía con suối.

- Lọ Nồi, mày đi đâu vậy?

Thằng Cu thấy con heo con bắt thần rẽ ngoặt, ngạc nhiên kêu lớn, càng ngạc nhiên hơn nữa khi lần đầu tiên nó thấy con heo con không nghe lời mình.

Lọ Nồi vẫn lầm lũi bước, trông nó nặng nề như một đám mây trĩu nước.

Thằng Cu nhìn con heo con, thở đánh thượt một cái rồi lẻo đẻo đi theo.

Lần này thì tớ trước chủ sau, cả hai im lặng lùa chân trên cỏ, chậm chạp tiến về phía bờ suối.

Chỉ đến khi Lọ Nồi dừng lại, buồn bã soi mặt xuống dòng nước, thằng Cu mới ngờ ngợ hiểu ra. Chắc thằng nhóc này vừa bị nàng heo kia chê xấu trai!

Lọ Nồi biết chủ nó đang quan sát nó từ phía sau nhưng nó lờ đi.

Nó đứng bất động như một con heo bằng gỗ, âu sầu nhìn bóng nó dưới suối, cố bơi ra một chi tiết đẹp dễ nhưng nó chẳng thấy gì ngoài vết đen “thấy bản bản”, càng ngắm lại càng thấy bản.

“Nàng không ưa mình là phải rồi! Chính mình còn muốn liệng đá vào mặt mình nữa là!”. Lọ Nồi cay đắng nhủ thầm.

Đột ngột nó rên lên:

- Gồ gồ... gồ un... un gồ... ô... ô... ô...

Hẳn nhiên chuỗi âm thanh của con heo con chẳng có nghĩa gì. Nó chỉ là tiếng thở dốc, là nỗi tuyệt vọng vấp đập trong lồng ngực tìm cách thoát ra.

Thằng Cu vẫn im lìm đằng sau thằng Lọ Nồi từ nãy đến giờ. Nó tôn trọng nỗi buồn của chú heo con. Nó muốn vỗ về chú heo nhưng chẳng biết nói gì.

Chỉ đến khi thằng Lọ Nồi buông ra những tiếng thở than, nó mới tặc lưỡi làm bầm:

- Thế là... tình ta... vỡ tan... n... n... n...

Thằng Cu dịch câu nói của con heo con hay tự dịch lòng mình, chỉ có trời (và các bạn đang đọc cuốn sách này) mới biết!

32

Đuôi Xoăn và tên đệ tử Mỡm Ngẩn đón thằng Cu và Lọ Nồi ngay cổng. Đuôi Xoăn còn rủ bọn chíp hôi nhà chị Mái Hoa nhưng lũ gà con mãi bắt giun.

Chú cún Mỡm Ngẩn dĩ nhiên muốn phóng ra ngoài đồng cỏ lúc nào cũng được nhưng cứ mỗi lần chú dợm chân đều bị sư phụ Đuôi Xoăn cản lại:

- Đứng đi! Cậu chủ không thích tụi mình quần chân đâu!

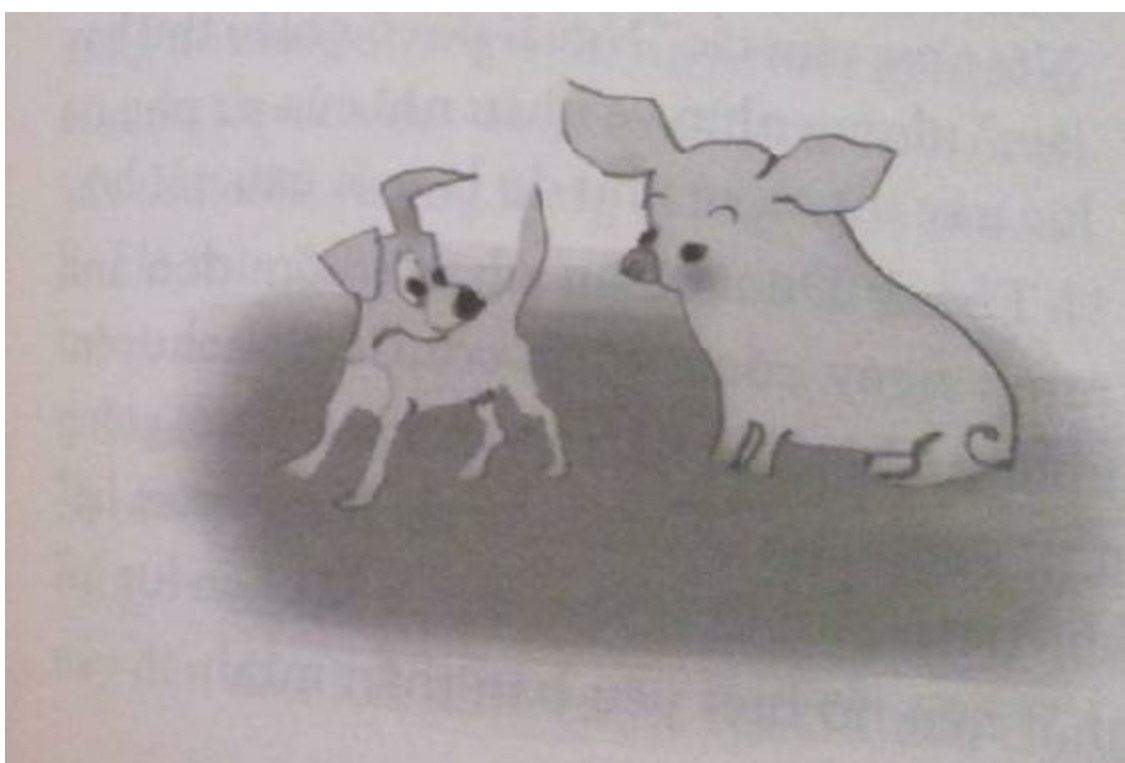
- Sao thầy biết?

- Sao không biết! Khi nãy thấy ta định chạy theo, cậu chủ cấm phập cây cọc rào trước mỡm, bây giờ ta còn đủ hai hàm răng để trò chuyện với trò là may mắn lắm đấy!

- Thế sao...

Sư phụ Đuôi Xoăn biết tên đệ tử định hỏi gì.

- Lọ Nồi là trường hợp đặc biệt! - Nó cắt ngang.

Cách giải thích của Đuôi Xoăn chẳng khác nào nhổ một câu hỏi ra khỏi óc thằng Mồm Ngắn để trám vào một câu hỏi khác, hóc búa hơn.

Thằng cún thấy đầu mình tối đi từng phút một. Nó định hỏi “Đặc biệt là sao hả thầy?” nhưng sợ Đuôi Xoăn chửi mình ngu, nó liếm mép hai ba cái rồi bấm bụng làm thỉnh - một quyết định vô cùng sáng suốt vì chắc chắn Đuôi Xoăn sẽ chửi nó ngu khi nó dám hỏi một câu mà ngay cả sư phụ nó cũng hoàn toàn mù tịt.

Bộ dạng thất thểu của thằng Cu và thằng Lọ Nồi khi trở về từ đồng cỏ càng khiến đầu óc thằng cún như vón cục lại. Nó nhớ Lọ Nồi từng tẩm tặc “Ngoài đó có nhiều thứ hay lắm” nhưng nhìn vẻ nhàu nhĩ của sư phụ nó lúc này thì có vẻ như đó là một câu nói hớ.

Thằng Đuôi Xoăn nhấp nhồm đón anh mình ngay cổng cũng cốt để hỏi chuyện, nhưng bộ mặt làm lì của thằng Lọ Nồi giống như muốn nói “khôn hồn thì đóng mồm lại” khiến nó cảm thấy làm thỉnh là lựa chọn tốt nhất nếu nó biết yêu bản thân mình.

Rốt cuộc, hôm đó trong vườn nhà bà Đồ diễn lại các cảnh từng diễn ra trước đó ít hôm: Lọ Nồi nằm mọp bên hàng giậu suy tư về cuộc đời, thằng Đuôi Xoăn nằm cách đó một quãng suy tư về thằng anh đang suy tư. Tên đệ tử Mồm Ngắn nằm thập thò cách đó hai quãng để rình rập cả hai.

Chỉ có bọn gà con là vô tư. Cứ chốc chốc chúng lại đảo ngang qua chỗ nằm của các ông, thi nhau há mỏ “*Ăng gô gô*” loạn cả lên, mặc dù chẳng ông anh nào trong ba ông anh buồn đáp lại lời chúc tốt lành của bọn chúng.

Ở trong nhà, thằng Cu cũng đang tắm mình trong nỗi buồn và bắt đầu nghĩ đến thói kiêu kỳ của bọn

con gái, mặc dù cuối cùng nó cũng chẳng nghĩ ngợi được gì nhiều. Khi nó sắp sửa đạt được mục đích vạch ra tật xấu thứ nhất (trong hàng mớ tật xấu) của con bé Hà thì nó đã bị mẹ nó bầy ra khỏi nhà để trông coi đám thợ làm vườn.

Đám thợ này do bà kế hoạch đầu tư cử tới đã nhiều ngày, và dù hôm nay là ngày cuối cùng thằng Cu vẫn thấy họ lảng xãng từ đầu này đến đầu kia khu vườn với đủ thứ dụng cụ trên tay: cuốc, xẻng, chổi, cưa, kéo, bình tưới, lưới che côn trùng. Trong không khí sục nức mùi nhựa cây tỏa ra từ những cành nhánh vừa được cắt tĩa lẫn mùi đất ẩm dâng lên từ mặt cỏ khi nước từ bình tưới tẩm ướt từng rẻo vườn.

Dưới sự cố vấn của các nhà sinh học và tâm lý học, lần này ông động vật hoang dã chỉ đạo tốp thợ cố gìn giữ khu vườn trong dáng vẻ tự nhiên nhất. Ông tin rằng cảnh quan và môi trường sinh hoạt thay đổi đột ngột có thể sẽ làm các vật nuôi hoảng sợ, kéo theo sự đánh mất những thói quen kỳ diệu.

Không một chậu cây mới nào được đem tới. Các loại cây có sẵn, tốp thợ chỉ bón phân, bắt sâu và tĩa các lá héo. Các thân cây thôi uốn lượn cầu kỳ và các tán lá không còn được gọt nắn nét theo hình tròn. Dây nhợ và các bóng đèn màu giăng mắc trên các cành nhánh cũng được gỡ xuống

Khu vườn đã thôi điệu dàng.

Sự thay đổi chỉ diễn ra trong góc bếp và trong các chuồng trại.

Nhờ các khoản đầu tư, hũ gạo nhà bà Đỏ cuống quýt đầy lên. Các máng ăn của mẹ con nhà chị Nái Sẻ, chị Mái Hoa và chị Vện ăm ắp và thơm lừng.

Túi áo của thằng Cu có lẽ không ra ngoài xu thế này. Nó sắp phồng lên nay mai, cho dù trái tim nó có vẻ như đang xẹp xuống.

Hiển nhiên, sự thay đổi không chỉ diễn ra trong nhà bà Đỏ.

Trên đường làng, các tấm panô lại được dựng lên, lần này được thiết kế và trang trí bởi các họa sĩ từng triển lãm tranh ở nước ngoài, với thù lao cao ngất. Bà y tế giành được là người chi tiền nhưng bà kế hoạch đầu tư từ chối sau khi nhã nhận cảm ơn bằng mẫu câu thời thượng: “*Chiếp chiếp gô*”.

Kho bạc tỉnh, huyện, xã thay tủ sắt mới, to hơn và nhiều ổ khóa hơn, chờ cơn bão tài chính quét qua.

Ngày mai khu du lịch mới chính thức khai trương nhưng cả tuần nay làn sóng người đã nháp nhò quanh vườn nhà bà Đỏ. Sự háo hức trong công chúng được các phương tiện truyền thông thổi bùng gây ra một đám cháy lớn trong dư luận.

Chị Nái Sề, chị Mái Hoa và chị Vện tối nào cũng lén chặt bụng những khẩu phần thừa mứa như dành cho vua chúa. Đến mức khi chúc nhau ngủ ngon, để thốt ra từ “*Un gô gô*” cả ba phải kèm theo một tiếng “ợ”. Mùi thức ăn bay cả vào trong giấc mơ.

Trong những ngày này, với bà Đổ bốn mùa đều là mùa xuân. Bây giờ, bà không chỉ cầu nguyện và tạ ơn trước khi đi ngủ mà vào bất kỳ lúc nào bà tỉnh giấc trong đêm.

Ông an ninh sau cuộc đàm thoại lịch sử với ông chủ tịch tỉnh, bắt đầu nhìn ngôn ngữ như một phương tiện văn hóa thay vì một phương tiện gây bạo loạn, đã tin vào con người hơn nhưng vẫn dè chừng với các con vật.

Chỉ đến khi xảy ra câu chuyện sau đây thì ông mới thực sự thấm nhuần quan điểm điều gì pháp luật không cấm thì con người lẫn con vật đều được phép làm, kể cả việc sáng tạo ra ngôn ngữ và cách thức sử dụng thứ ngôn ngữ đó.

33

Đêm trước ngày khai trương khu du lịch, thằng Lọ Nồi không ngủ được. Cứ mỗi lần chớp mắt, nó lại bắt gặp hình ảnh của nàng Đeo Nơ. Tất nhiên nó không định sẽ gặp lại nàng lần nữa. Sáng nay, nàng đã chế nhạo dung mạo của nó bằng thứ lời lẽ chỉ dùng để hạ nhục kẻ khác. Ừ thì nó xấu trai, nó mang một cái bớt đen trên mặt nhưng có cần phải gắn cái bớt định mệnh đó với từ “bẩn bẩn” để làm đau lòng nó không, trong khi nàng heo thừa hiểu rằng nó không thể nào xóa bỏ được vết nhò đó trừ khi nó cắt cái mặt liệng đi.

Nàng đối xử với mình thật là tệ quá! Lọ Nồi cảm thấy nhói đau với ý nghĩ đó trong nhiều giờ liền. Nhưng không hiểu sao nó vẫn nhớ nàng. Nó nhớ chiếc nơ đỏ trên cổ nàng. Nó nhớ rèm mi dài và trắng như tơ của nàng. Mỗi khi nàng tròn mắt nhìn nó vẻ ngạc nhiên, rèm mi nàng bao giờ cũng óng ánh như có nắng chiếu qua. Những lúc đó, nó cũng ngạc nhiên tròn mắt nhìn lại nàng, tự hỏi làm sao lại có một nàng heo đáng yêu đến thế trên cõi đời này.

Bầu trời rạng xanh dưới ánh sao đêm và hương hoa đại từ cánh đồng bên ngoài thoảng vào khiến Lọ Nồi xốn xang quá. Nó vẫn dán mình trên cỏ, nhưng chất keo dán có vẻ không còn chắc chắn nữa. Lúc này nó cảm giác nó đang nằm trên một cái lò xo.

Đến một lúc, nó bật dậy trên bốn chân và nhào lại phía hàng giậu. Ngần ngừ một thoáng, nó dũi mõm vào cây cọc rào thằng Cu vẫn nhổ lên cắm xuống. Sau một hồi vừa húc vừa day, Lọ Nồi cũng đạt được mục đích. Cây cọc văng ra, và nó sung sướng trườn mình qua lỗ hồng quen thuộc.

Tất nhiên Lọ Nồi biết nó làm mọi cách sống ra ngoài để làm gì và để đi đâu nhưng nó không hề vội vàng. Nó biết nàng Đeo Nơ không có trong vườn vào giờ này. Nó quyết định đi đến đó cũng không phải để gặp nàng.

Có một điều gì đó thôi thúc nó lần bước đến vườn nhà bà Tươi. Dù sao thì với chú heo mới lớn, khu vườn đó vẫn là nơi đánh thức trong nó những cảm xúc mới lạ cho dù không phải cảm xúc nào cũng gắn liền với sự dễ chịu. Mỗi lần nghĩ đến nàng Đeo Nơ, Lọ Nồi thường quên bằng những phiền muộn mà nàng đem lại để đắm mình trong tâm trạng êm đềm nhưng rồi lần nào cũng thế, một chốc sau nó lại nhanh chóng bị những câu nói vô tình của nàng đuổi kịp và thế là nó lại rên lên.

Nhưng Lọ Nồi không hề hối tiếc vì đã gặp nàng Đeo Nơ. Nó không muốn đánh đổi bất cứ điều gì để trở lại làm con heo vô tư như thằng Đuôi Xoăn. Một hạt mầm đã nảy ra trong lòng nó, đang lớn lên theo từng giờ và nó không thể làm ra vẻ lòng mình vẫn còn là miếng đất hoang.

Hương đồng nội quăn quít quanh chú heo con. Nó lần đi trong hương tháng tám vừa lắng tai nghe lũ đẽ kéo đàn trong cỏ, chẳng mấy chốc đã đến chân rào nhà bà Tươi.

Kỷ niệm dẫn nó đến chỗ trước đây nó lần đầu gặp nàng Đeo Nơ, cạnh bụi dâm bụt nơi nó thường nhai lá để che giấu tâm trạng bối rối.

Lọ Nồi bâng khuâng gieo mình xuống cạnh chân rào. Nó nằm thế thôi, chẳng để làm gì, ngoài chuyện thu xếp các ý nghĩ làm sao để đừng thấy đời quá buồn.

Chốc chốc, nó ngẩng đầu nhìn qua hàng giậu, vừa mong vừa không mong nhìn thấy nàng Đeo Nơ.

Nó ngẩng đầu lần thứ mười thì chợt nghe có tiếng rì rầm.

Tai nó lập tức động lên và tim nó như ngừng đập.

Nó bầu chân xuống cỏ, cố ngăn một cú nhào lộn phản kích theo kiểu heo.

Đầu óc rối bời, Lọ Nồi không có đủ thì giờ để ngạc nhiên về bản thân. Chỉ thoát nghe tiếng nàng Đeo Nơ, nó đã lập tức đánh mất chính mình, đã quên phất mình đến đây làm gì.

Tiếng thì thầm lại vang lên và lần này Lọ Nồi sững sốt nhận ra giọng nói đó phát ra từ bên ngoài hàng rào.

Không phải nàng! Nó bần thần nhủ, và tò mò ngoảnh nhìn lại phía sau.

Cách nó chừng vài mét có ba bóng đen đang chụm đầu vào nhau.

Lọ Nồi thắc mắc quá. Nó nhồm dậy và thận trọng tiến về phía bọn người lạ.

- Trong nhà này chỉ có hai vợ chồng và một con nhóc à.

- Vậy tụi mình vào đi!

- Tối nay không được. Dắt bốn con bò ra khỏi nhà không phải dễ. Phải chuẩn bị đầy đủ rọ mõm và dây thừng đã.

- Tối mai tụi mình tập trung tại đây. Cũng giờ này.

Những lời bàn bạc rất khế nhưng khi lọt vào tai Lọ Nồi bỗng oang oang như phát ra trong một căn phòng kín.

Lọ Nồi thấy bụng quặn lại, chưa biết phải làm gì, một người trong bọn đã kêu lên:

- Ô, có con gì kia?

Như bị một phát đạn sượt qua tai, Lọ Nồi hấp tấp quay mình chạy.

- Một con heo con.

- Bắt lấy nó!

- May quá! Một bữa chén ngon lành đây rồi!

Bọn người lạ háo hức đuổi theo con heo con, bằng cả giọng nói lẫn tiếng chân.

Ở phía trước, Lọ Nồi sợ muốn sồn ra quần (tất nhiên nếu nó có mặc quần). Bốn chân nó khua gấp gáp, chân này chạy đua với chân kia.

Đang nhắm mắt nhắm mũi phóng thực mạng, Lọ Nồi suýt ngã lăn ra cỏ khi va phải một con heo khác đang phóng ngược lại.

- Đứa nào thế? - Nó gầm gừ.

- Em đây! Để em chặn bọn họ lại cho!

Tiếng thằng Đuôi Xoăn vang lên, nó cũng đang lão đảo vì tông phải thằng anh một cú quá mạnh.

Không để Lọ Nồi kịp hỏi thêm, vừa gượng lại Đuôi Xoăn đã lấy trớn đâm bổ vào bọn người đang rượt đuổi.

Va phải chú heo, tên chạy trước lập tức ngã chúi xuống đất, chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra đã bị tên thứ hai ngã đè lên do vấp phải đồng bọn.

Tên thứ ba nhanh mắt né người qua một bên, định tự khen mình về tài lạng lách đã bật la oai oái:

- Ôi, cái gì thế này!

Một mẫu quần, và hình như có cả một mẫu móng của hấn vừa bị con Mồm Ngắn đớp cho một phát.

Con Mồm Ngắn mồm ngắn nhưng nanh không ngắn. Tên trộm vừa rồi rít khua tay ra sau lưng vừa nhảy tung tung, giằng co cả buổi mới rút được móng mình ra khỏi cú ngoạm của chú cún.

Lọ Nồi không tham gia vào cuộc chiến. Nó cứ đứng đực ra, đầu hết quay bên này lại ngoảnh bên kia.

Ngay cả khi ba tên trộm đã vắt giò lên cổ chạy biến vào bóng tối, nó dường như vẫn chưa hết ngẩn ngơ.

34

Thằng Mồm Ngắn là đứa đầu tiên phát hiện ra hành tung của Lọ Nồi.

Mồm Ngắn từ khi được sinh ra đã quen ngủ ngày. Ban đêm nó tỉnh như sáo. Ngay từ cú húc đầu tiên của Lọ Nồi vào cọc rào, Mồm Ngắn đã biết. Nó chỉ không biết sự phụ nó chuồn ra ngoài làm gì vào lúc đêm hôm khuya khoắt như thế này nhưng nó không dám hỏi, cũng không dám tự tiện bám theo.

Nó lẩn mò về phía bụi chuối ở góc vườn, nơi thằng Đuôi Xoăn đang nằm.

- Thầy ơi, thầy! – Nó rụt rè kêu lên.

Đuôi Xoăn đang buồn ngủ, biết thằng Mồm Ngắn gọi mình nhưng nó vờ như không nghe thấy.

- Thầy ơi!

Mồm Ngắn lại kêu, cao giọng hơn một chút.

Thằng Đuôi Xoăn tiếp tục làm thính, cũng chẳng nhúc nhích, như thể thính thoảng nó vẫn điếc đột xuất.

Chú cún liếm mép, khụt khịt mũi, rồi lại liếm mép, vể phân vân. Chuyện khác thì nó không dám làm kinh động thầy nó, nhưng chuyện này thì lạ lùng quá. Nó ngược mắt nhìn lên bầu trời sao, ngần ngừ một lát rồi quyết định thử kêu thật to.

Mồm Ngắn chẳng lạ gì tính khí cộc cằn của Đuôi Xoăn. Vì thế nó cố tìm mẫu câu lịch sự nhất để nhờ Đuôi Xoăn có bọc mình nó cũng có cách chống chế.

Nó kê mồm vào sát tai Đuôi Xoăn, gân cổ hét lớn – rất giống cách ca sĩ vẫn dùng để thử mi-cờ-rô:

- *Un gô gô!*

Thằng Đuôi Xoăn tất nhiên biết rõ tên đệ tử đang lảng vảng bên cạnh tìm cách đánh thức mình nhưng nó không nghĩ thằng này lại làm trò điên điên như thế.

Đuôi Xoăn có cảm giác trời đang sập xuống đầu. Tai ù như xay thóc, nó nhảy bắn một phát lên không.

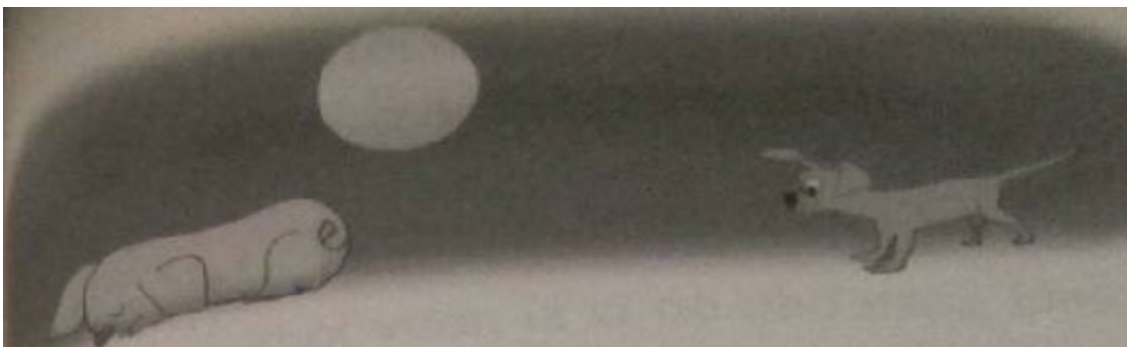
- “Chúc ngủ ngon” cái đầu mày!

Đuôi Xoăn giận dữ mắng khi đang lơ lửng trên không. Và khi rớt xuống đất thì không còn là mắng nữa. Nó giơ chân trước đập lên đầu thằng cún thật mạnh, giọng bốc khói:

- Mày điên hả, thằng kia?

Mồm Ngắn sợ hãi thụt lui một bước để phòng cú đánh thứ hai.

- Dạ, em... em... chúc thầy ngủ ngon mà. – Nó đưa chân xoa đầu, ấp úng thanh minh.

Đuôi Xoăn thở phì phì:

- Ta đang ngủ ngon mà chúc ngủ ngon cái con khỉ gì! Trò làm ta mất ngủ thì có! Thật tức chết với thằng cún này!

Đuôi Xoăn không biết mình rơi vào bẫy của tên đệ tử. Khi Mỡm Ngắn thấp giọng nói cho nó biết thằng Lọ Nồi đã chuồn ra khỏi khu vườn và đang đi lang thang bên ngoài đồng cỏ thì Đuôi Xoăn há hốc mồm, cơn giận thành linh trôi tuột đâu mất:

- Trò nói thật không đó?

- Chính mắt em trông thấy mà.

Một phút sau, hai thầy trò đã ở cạnh chân rào.

Đuôi Xoăn nhìn chiếc cọc nằm lẩn lóc trên cỏ, ngơ ngác:

- Lọ Nồi ra ngoài giờ này làm gì nhỉ?

35

- Thế anh ra ngoài làm gì?

Đuôi Xoăn giương mắt hỏi Lọ Nồi, sau khi đã thuật cho thằng này nghe tại sao nó và Mỡm Ngắn có mặt ở cánh đồng đúng lúc Lọ Nồi bị bọn người lạ rượt bắt.

- Làm gì à?

Lọ Nồi bối rối hỏi lại, thực ra là tìm cách kéo dài thời gian để nghĩ cách giải thích thế nào cho lọt tai thằng Đuôi Xoăn và thằng Mỡm Ngắn. Dĩ nhiên nó không thể thú thật nó lên ra khỏi vườn là vì nó nhớ nàng Đeo Nơ. Nếu nàng Đeo Nơ thích nó, nó cũng đã xấu hổ chín người. Đằng này nàng chẳng xem nó ra gì, nó càng không muốn hé môi.

- Ờ... ờ...

Sự lúng túng của Lọ Nồi làm hai đứa kia ngạc nhiên quá.

Thằng Mỡm Ngắn tròn mắt:

- Làm gì mà thầy cũng không biết hả thầy?

Lọ Nồi khịt mũi:

- Sao lại không biết!

- Thế thầy làm gì ngoài đó?

Hình ảnh ba tên trộm chột lóe lên trong óc Lọ Nồi.

- Ta đi rình trộm.

- Trộm à?

Thằng Đuôi Xoăn xuýt xoa. Rồi sực nhớ bọn người khi nãy, nó khẽ kêu lên:

- Ra bọn kia là bọn trộm?

- Thì đây!

Mồm Ngẩn tò mò:

- Bọn chúng định trộm gì trong nhà mình vậy thầy?

- Bọn chúng định trộm bò nhà hàng xóm.

Khi báo tin đó với cậu chủ vào sáng hôm sau, Lọ Nồi không thể diễn tả đầy đủ ý tứ như lúc nói với Đuôi Xoăn và Mồm Ngẩn.

Mặc dù thằng Cu đã dịch thứ ngôn ngữ quái chiêu của bọn nhóc ra tiếng người, cuốn “sổ tay đàm thoại” đó vẫn còn thiếu khá nhiều từ. Các từ cụ thể như “bà Tươi”, “nhỏ Hà”, các từ trừu tượng như “nhớ nhung”, “tuyệt vọng”, có gan trời nhà ngôn ngữ học tên Cu mới dám đưa vào từ điển khi mà không chỉ mẹ nó, bà Hai Nhành ông Sáu Thơm mà cả làng (có khi cả nước nữa) đang rộ lên phong trào học thứ ngôn ngữ này.

Cho nên tin tức quan trọng kia, thằng Lọ Nồi chỉ có thể thông báo trong vồn vện hai từ cậu chủ từng dạy nó: “bọn trộm” và “tối mai”.

- Cái gì? - Thằng Cu giật mình - Tối mai bọn trộm đến viếng nhà mình à?

Lọ Nồi ngúc ngoắc đầu.

- Không đúng à?

Lọ Nồi gục gặc đầu.

- Tao chẳng hiểu mày muốn nói gì cả!

Cái đầu thằng Lọ Nồi đứng yên, trông nó có vẻ khổ sở và bất lực.

Thằng Cu dăm dăm nhìn con heo con, ngờ ngợ một hồi rồi ngồi thụp xuống, gãi tay lên lưng nó, giọng vỗ về:

- Mày định nói gì nói lại tao nghe nào!

- *Gô ăng ăng.*

- Tao hiểu rồi. Bọn trộm.

- *Gô chiếp chiếp.*

- Ờ. Tối mai. Rồi sao nữa?

Lọ Nồi nghe câu hỏi nhưng không thể trả lời. Nó không đủ từ ngữ để diễn đạt.

Nó cứ đứng trơ ra, giương mắt nhìn cậu chủ và bút rút cào chân lên mặt đất.

Thằng Cu biết Lọ Nồi đánh hơi được bí mật gì đó, nhưng thông báo cụt ngủn của con heo con khiến nó ù ù cạc cạc. Trong nhiều phút, nó nhìn thằng Lọ Nồi như nhìn một dấu chấm hỏi, cố đoán xem sự thật đang nằm ở đâu dưới cái bóng đen kia.

Cứ thế, hai chủ tớ trần trời nhìn nhau, vẻ thăm dò như trong trò chơi giải câu đố: một bên cố đoán bên kia đố gì, một bên cố đoán bên kia sắp giải câu đố được chưa.

Mười phút nữa trôi qua, và thằng Cu chấp nhận là người thua cuộc. Nó giơ hai tay lên trời, giọng đầu hàng:

- Chịu. Mày cứ im im thế này có tài thánh tao cũng không thể biết được tối mai bọn trộm sẽ làm gì!

Vừa nói nó vừa uể oải đứng lên.

Lọ Nôi thấy tim mình đột ngột thất lại. Việc ý nghĩa đầu tiên nó có thể làm trong đời bỗng hóa thành công cốc. Nhà bà Tươi sắp gặp tai họa thế mà nó không có cách gì báo động cho mọi người biết. Ngôi nhà đó lại đặc biệt hơn bất cứ ngôi nhà nào khác: Nàng Đeo Nơ của nó ở đó, cô bé Hà của cậu chủ nó cũng ở đó. Bọn trộm xộc vào đó có khác nào xộc vào nhà chủ tớ nó. Ồ, có khác chút xíu nào đâu!

Chán chường, thất vọng, tức tối, Lọ Nôi ngẩng đầu lên trời, và từ mồm nó tuôn ra một tràng ầm ức:

- Gồ gồ... gồ un... un gồ... ô... ô... ô...

Lọ Nồi không hiểu tại sao mình lại buột ra câu đó. Đối với nó, đó chỉ là một tiếng rên, hoàn toàn vô thức, bật ra từ nỗi tuyệt vọng - như đã từng xảy ra bên bờ suối hôm nào.

“*Thế là... tình ta... vỡ tan... n... n... n...*”, thằng Cu lằm bằm, vừa đứng lên đã vội ngồi xuống. Nó nhìn sững vào mặt con heo con, khẽ reo:

- À, tao biết rồi! Tối mai bọn trộm sẽ viếng nhà bà Tươi phải không?

Lọ Nồi không ngờ sự thể lại xoay ra như thế. Nó mừng quýnh, đầu gục gác lia lịa.

Nó không chỉ gật đầu. Nó còn vẩy tai và ngoắt đuôi. Còn bốn cái chân nữa, nó cũng ráng hết sức để nhảy cẫng lên. Và nó nói:

- *Chiếp chiếp gô!*

“*Chiếp chiếp gô*” là “cảm ơn”, nhưng ai cũng hiểu trong hoàn cảnh eo hẹp về từ ngữ, “*chiếp chiếp gô*” có lúc cũng được dùng như là “đúng rồi”.

Lúc đó chính là lúc này.

36

Ông động vật hoang dã, ông du lịch và bà kế hoạch đầu tư tin rằng mình là những người đến sớm nhất trong ngày khai trương.

Nhưng khi cả ba xuất hiện trước cổng nhà bà Đỏ vào lúc trời còn tù mù, họ đã thấy ông thuế vụ và bà y tế đang đứng trò chuyện trong sân.

- *Un un gô – gô un un!* – Ông du lịch tiến về phía ông thuế vụ, gật đầu chào buổi sáng.

Ông thuế vụ toét miệng ra cười:

- *Un un gô – gô un un!*

Bà y tế thấy ông du lịch phớt lờ mình, cố nặn ra một câu để mọi người đừng quên bà ta đang đứng đó:

- *Chiếp un un?*

Ông du lịch chưa kịp trả lời mình khỏe hay không, bà kể hoạch đầu tư đã chen ngang:

- Hai vị đến sớm quá ha!

- Làm sao sớm bằng ông an ninh! – Bà y tể nhún vai, giọng nhuốm vẻ nhạo báng – Có cảm giác tối hôm qua ông ấy ngủ luôn tại đây hay sao ấy!

Ông động vật hoang dã ngoái đầu nhìn quanh:

- Ông ấy đâu?

- Chắc ông ta đang đi lòng vòng đâu đó.

Trước đó ba mươi phút thì ông an ninh đang đi lòng vòng quanh khu vườn thật. Nhưng lúc này thì ông đang đứng đối diện với thằng Cu ở vạt đậu bắp. Chính xác là ông bị thằng Cu chặn lại.

- Chú ơi. – Thằng Cu dè dặt nói, mắt dán vào khẩu súng bên hông người đối diện, ước gì mình cũng có một khẩu như thế để canh trộm.

- Có chuyện gì thế cháu bé? – Ông an ninh hơi ngạc nhiên.

Ánh mắt thằng Cu bò từ thắt lưng ông an ninh lên hàng ria mép đen nhánh:

- Tối mai bọn trộm sẽ vào nhà bà Tươi, chú à.

- Nhà bà Tươi á? – Ông an ninh khẽ nhướn mày.

Thằng Cu đoán ông an ninh không biết bà Tươi. Nó chỉ tay về phía đồng cỏ:

- Căn nhà ở cuối cánh đồng đó chú.

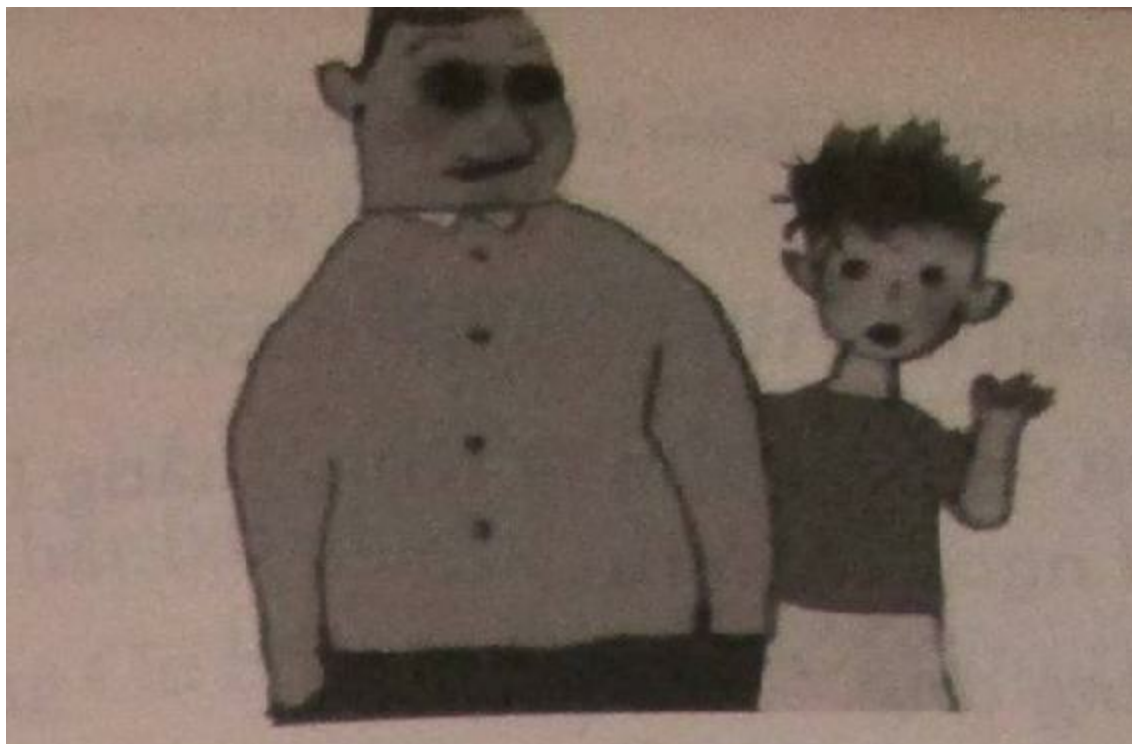
Ông an ninh quay đầu nhìn theo hướng chỉ của thằng Cu.

- Làm sao cháu biết tin này? – Ông quay lại, nheo mắt nhìn chú nhóc trước mặt.

- Thằng Lọ Nồi báo cho cháu biết.

- Thằng bé đó có ở đây không?

- Có. Để cháu gọi nó.

Thằng Cu lập tức khum tay lên miệng:

- Lọ Nồi ơi! Lọ Nồi à!

Ông an ninh biết con heo con, cũng như tất cả các vật nuôi khác trong vườn nhà bà Đỏ. Ông chỉ không biết tên nó là Lọ Nồi. Cho nên khi thằng Lọ Nồi chạy lại, ông trợn mắt lên:

- Là con heo con này sao?

- Nó đó.

Ông an ninh không giấu vẻ nghi ngờ. Dĩ nhiên ông biết các vật nuôi trong khu vườn kỳ lạ này có thể trò chuyện với con người. Nhưng báo trộm là chuyện khác. Nó không đơn giản như “Chào buổi sáng” hay “Anh có khỏe không?”.

- Thế nó báo tin như thế nào?

Không đợi cậu chủ ra lệnh, thằng Lọ Nồi hăng hái ngoác mõm:

- Gô ăng ăng.

Ông an ninh nhìn thằng Cu:

- Ba từ đó có nghĩa là tối mai bọn trộm đột nhập vào nhà bà Tươi sao?

- Không. “*Gô ăng ăng*” là “bọn trộm”.

Nó vỗ tay lên đầu con heo con:

- Tiếp đi, mày!

- *Gô chớp chớp*.

Lần này không đợi ông an ninh hỏi, thằng Cu nhanh nhẩu phiên dịch:

- Nó muốn nói là “tối mai”.

Lọ Nồi đột nhiên thấy mình quan trọng hẳn. Đây phần khích, nó hào hứng ngân nga, không nghĩ có ngày mình lại thốt ra câu này một cách vui vẻ:

- *Gồ gồ... gồ un... un gồ... ô... ô... ô...*

Con heo con làm ông an ninh ngẩn ngơ. Ông quay sang thằng Cu, ngơ ngác hỏi, có thể thấy mũi ông dường như dài ra thêm một tấc:

- Nó hát bài gì à?

Thằng Cu bối rối đáp, cố để đùng đỏ mặt:

- Không... không... Câu luyên láy này có nghĩa... “đột nhập vào nhà bà Tươi”.

37

Chị Nái Sè, chị Mái Hoa và chị Vện rất cuộc là những nhân vật nổi bật nhất trong buổi sáng hôm đó.

Khác với lũ nhóc, cả ba ý thức rất rõ những lợi ích mà thứ ngôn ngữ đặc biệt của chúng đem lại.

Trong khi lũ heo con, gà con, chó con vẫn chơi đùa một cách hồn nhiên, tất nhiên không giấu vẻ khoái trí trẻ con trước sự sẵn đón của khách du lịch và giới truyền thông thì các bà mẹ huy động tất cả vốn từ một cách có chủ ý nhằm giới thiệu như một thực đơn hấp dẫn dành cho đám đông.

Cả ba luôn cặp kè bên nhau, thoáng thấy bóng người đến gần là lập tức trở tài đối đáp bằng những mẩu câu đã được âm thầm tập dượt từ trước đó nhiều ngày, không chỉ nội dung mà cả cách nhấn giọng, những quãng lặng, những đoạn ngân nga khiến cuộc trò chuyện bỗng véo von như phát ra từ một dàn nhạc giao hưởng.

Đèn *flash* chớp nháy, tiếng máy quay phim chạy rè rè được đệm bởi những tiếng “ồ”, “à”, “ôi chao” của khán giả càng làm bà mẹ heo, bà mẹ chó, bà mẹ gà kích động, mỗi lúc một cao giọng, gây cảm giác dàn nhạc giao hưởng vừa bổ sung thêm nhiều nhạc cụ điện tử để chuyển qua trình diễn loại *rock* nặng vẫn được biết tới dưới tên *heavy metal*.

So với chị Nái Sê, chị Vện và chị Mái Hoa, một nhân vật cũng lẳng xẵng không kém trong ngày hôm đó là bà Hai Nhanh. Bà đi tới đi lui giữa các con vật để trò chuyện với chúng, chạy qua chạy lại giữa vật và người để làm phiên dịch, nhân tiện dạy cho du khách vài câu đối thoại thông dụng, để ngay sau đó những người này mon men lại gần các con vật nuôi, sung sướng thực tập thứ ngôn ngữ độc đáo, sung sướng hơn nữa khi được các con vật niềm nở đáp trả.

Một đám mây tháng tám trữu nước bay ngang khu vườn, rắc vài hạt mưa lên đám người bên dưới nhưng không đủ làm ướt sự hứng khởi của họ.

Cha con ông chủ tịch tỉnh cũng chen lẫn trong đám đông, cứ mỗi lần con gà nói chuyện với con chó hay con chó nói chuyện với con heo, mặt thẳng bé nở ra mười tám phân vuông, chân nhảy tung tung. Ông bố nhìn vẻ háo hức của thẳng con, ông không nhảy nhót vì ông là người lớn, hơn nữa vì ông là chủ tịch của một tỉnh nhưng mặt ông rõ ràng nở ra gấp đôi thẳng con, tức là ba mươi sáu phân vuông.

Bà Đỏ, như thường lệ chỉ đứng trong kẹt cửa nhìn ra. Tất nhiên chân bà trong nhà nhưng tâm trí bà đang ở ngoài vườn. Bà đứng một chỗ nhưng bà thấy hết, những cành non bị uốn cong trong gió, bụi nước trong không trung, máy chụp hình và máy quay phim của nhà báo và du khách, cả những chiếc vé trong túi của đám đông bằng cách nào đó bà cũng thấy. Và bà làm rầm tạ ơn.

Thằng Cu sau khi gặp ông an ninh vẫn lảng vảng trong vườn lúc đầu ngày nhưng khi thoáng thấy con bé Hà xuất hiện trước cổng, lòng nó lập tức chùng xuống và nó nhanh chân trốn biệt.

Lúc đầu nó tính vui nỗi buồn vào đồng rơm trước chuồng heo, nhưng sợ con bé bắt gặp, nó chạy vào nhà chôn mình trong góc bếp. Nó ngồi thu lu trên chiếc ghế con, hai tay ôm đầu, cặp mắt thần thờ nhìn đồng chén đĩa, ly tách, bát đĩa, nồi niêu, dao thớt ngồn ngang trước mắt, tự nghĩ nên làm gì trong lúc này, nên làm chảy máu mình bằng cách ôn lại những câu nói xé lòng của nhỏ Hà như mặt thớt ôn lại từng nhát dao hay nên chạy ra vườn trông vào mặt vẻ tươi tỉnh của tên lừa đảo Frank Abagnale trong bộ phim *Đó mày bắt được tao* nó vừa xem trên ti vi.

Trong khi thằng Cu đang phân vân giữa hai lựa chọn, và có vẻ nghiêng về lựa chọn thứ hai khi loay hoay chuyển tên bộ phim thành *Đố mày làm tao buồn*, nó chợt giật bắn mình khi nghe tiếng mẹ nó oang oang:

- Cu ơi! Cu à! Mày đang ở đâu vậy, con?

Mẹ nó tuy đứng chỗ cửa, nhưng bà gọi vọng ra ngoài bằng giọng vang rền thế kia chẳng khác nào bà muốn giết nó lần nữa khi thể nào con bé Hà kiều kỳ kia cũng không bỏ lỡ cơ hội chế nhạo nó.

Thằng Cu rầu rĩ nghĩ và lần này nó không buồn ôm đầu nữa. Chú bé mới lớn chán nản thả tay cho

cái đầu rơi xuống và ở tư thế cắm tì vào xương ức đó, nó bỗng giống thẳng Lộ Nồi kinh khủng khi một chuỗi rền rĩ từ ngực nó phát ra, nghe giật cục như một dây nút áo thành linh bị bực:

- *Gồ gồ... gồ un... un gồ... ô... ô... ô...*

Trong hoàn cảnh này, chắc chắn câu đó không có nghĩa “đột nhập vào nhà bà Tươi” như cách đây mấy tiếng nữa.

38

Lịch sử ngành truyền thông hoàn toàn có thể chọn ngày hôm sau ngày khai trương khu du lịch nhà bà Đỏ để ghi tên vào sách Guinness.

Từ bốn giờ sáng, độc giả đã xếp hàng dày đặc trước các sạp báo, hầu hết cầm bánh mì trên tay để ăn sáng trong khi đợi đến lượt mình. Cho đến tám giờ sáng, khi lượng báo phát hành đã tăng gấp năm lần so với ngày thường, máy in vẫn sầm sập chạy. Ở bên ngoài, bất chấp trẻ bán báo đã bắt đầu nâng giá vô tội vạ, báo vẫn thiếu trầm trọng.

Nhiều người rời khỏi hàng để càn quét những tờ báo hiếm hoi được rao với giá trên trời dọc phố. Cảnh độc giả hùng hục săn báo chẳng khác gì cảnh cao bồi Texas săn vàng, chỉ thiếu mỗi màn rút súng ra để khử nhau.

Lần đầu tiên, chương trình buổi sáng của đài truyền hình được khán giả náo nức chờ đợi. Trong các khu xóm, các thị tứ, ở các cơ quan, bệnh viện, trường học, trại giam, người người bu quanh ti vi để xem các thước phim tường thuật về những con vật nuôi kỳ lạ. Bảo vệ được đóng cổng trễ, nhân viên được giải quyết hồ sơ trễ, bác sĩ được khám bệnh trễ, trẻ em được phép học trễ, tù nhân được đi lao động trễ: thế giới như ngừng lại và bị nén thành hình chữ nhật khi tất cả ánh mắt đều bị đóng khung trong màn ảnh truyền hình.

Heo hỏi han gà, gà cãi nhau với chó, chó tâm sự với heo, hiện tượng đó còn kinh khủng hơn là con này nói tiếng con kia. Chưa dừng lại ở đó, bằng thứ ngôn ngữ độc đáo và khả năng vận dụng ngôn ngữ thiên tài, con người và con vật đã có thể trò chuyện với nhau.

Ranh giới giữa các loài bị xóa nhòa. Nhiều người bắt đầu lý luận về ngôn ngữ bằng cách lý luận về Thượng Đế. Các nhà phân tích chính trị vịn vào đó để hâm nóng chủ đề hòa hợp hòa giải. Các triết gia thì rung rung cày xới lại thuyết nhất nguyên. Vạn vật có vẻ sắp sửa quy về một mối. Các nhà xuất bản giỏi nắm bắt thời cơ chuẩn bị in lại Kinh Vệ Đà với số ấn bản lên tới hàng vạn.

Đến khi chương trình phóng sự về khu du lịch nhà bà Đỏ đột ngột ngưng lại giữa chừng để ông chủ tịch tỉnh thông báo các chiến sĩ an ninh đã bắt được một bọn trộm bò vào tối hôm qua nhờ sự báo tin kịp thời của chú heo Lộ Nồi thì quanh các ti vi đất dưới chỗ ngồi của khán giả giống như thành linh bị

sút lở.

Âm thanh bắt đầu hỗn loạn và chuẩn bị vượt ngưỡng 100 *decibel* do những tiếng hò reo, tiếng hú hét, tiếng gõ bàn, tiếng nhịp chân nổ ra cùng lúc. Nhiều người chảy nước mắt vì xúc động, không ít người ngất đi vì hưng phấn quá mức.

“Lọ Nồi – thằng Cu – ông an ninh”, dường như thông tin đó đã được cô xướng ngôn viên trẻ trung kể lại lưu loát, rành rọt, thêm mắm vào những chỗ thiếu muối và thêm muối vào những chỗ thiếu mắm, khiến câu chuyện bắt trộm ở nhà bà Tươi hấp dẫn và kịch tính hơn cả tiểu thuyết trinh thám do Conan Doyle và Agatha Christie cùng chấp bút.

Nguồn ebook: <https://www.luv-ebook.com>

Bà Đồ dĩ nhiên không biết gì cho đến khi ông chủ tịch xuất hiện trên truyền hình. Nếu thằng Cu không kịp đỡ lưng mẹ thì bà đã rất giống con tàu bị cơn bão cảm xúc đánh đắm trước khi bà kịp nhớ đến chuyện cầu nguyện.

Thằng Cu nhận ra đầu óc mình đang trống rỗng. Thế giới trong lòng nó lúc này giống như trái cam được bỏ đôi: tất cả những gì liên quan đến nhà bà Tươi đều chia tâm trí nó ra làm hai. Nó không biết phải hướng cảm xúc của mình vào đâu, rằng nên bắt đầu vui hay nên tiếp tục buồn.

Trong tâm trạng lơ lơ lửng lửng đó, nó ngẩn ngơ nhìn ông chủ tịch, ngạc nhiên thấy đầu ông ít hói và nhọn hơi trước. Có lẽ tối hôm qua ông ăn được và ngủ được, nó nghĩ thế và lại nhìn cô xướng ngôn viên vừa thế chỗ ông chủ tịch trên màn hình, tin rằng không ai duyên dáng và xinh đẹp hơn cô.

Nhưng đến khi phát hiện cô có nét phảng phất con bé Hà thì nó bỏ đi ra cửa.

Ở ngoài vườn, nắng lên tươi thắm.

Có tiếng gió đập sần sạt trên giàn su su khiến nó ngược lên. Những trái su su được mặt trời sưởi ấm đã thôi ngái ngủ, đang rủ nhau chơi trò xích đu. Nó đưa mắt mân mê trái su su gần nhất, thích thú thấy rõ cả mớ gai tơ. Nhìn một hồi, nó có cảm giác trái su su đang nhìn lại nó, thậm chí có vẻ đọc được cả tâm trạng của nó.

Thế là nó chột dạ ngoảnh mặt đi.

Đúng lúc đó nó nghe những tiếng lao xao.

39

Mười phút sau khi chương trình truyền hình kết thúc, các lối đi dẫn vào nhà bà Đỏ đã kín đặc người. Không còn chỗ chen chân, nhiều người lội cả xuống ruộng. Lúa gãy ngang và cỏ thì dập nát. Các tấm panô cấm dọc đường đổ sập. Quang cảnh rất giống một bầy bò điên xông vào làng.

Lần đầu tiên cảnh sát giao thông xuất hiện ở thôn quê để giữ trật tự. Ông an ninh, ông động vật hoang dã, ông du lịch và bà kế hoạch đầu tư họp ngay trong vườn nhà bà Đỏ, quyết định hủy toàn bộ vé cũ và in lại vé mới ngay trong buổi chiều. Để tránh tình trạng quá tải, vé mới sẽ định giờ, tham quan theo suất – giống như vé xem phim.

Khi thằng Cu ngoảnh đầu lại từ dưới giàn su su, đoàn người đã vào gần tới cổng.

Nó thấy bà Hai Nhàn và ông Sáu Thơm gần như bị bẹp gí trong đám đông – những người vừa xô tới vừa gào:

- Lọ Nồi đâu? Chúng tôi muốn gặp Lọ Nồi!

Điệp khúc đó lặp đi lặp lại, oang oang như phát qua một bộ khuếch âm công suất lớn.

Thằng Cu tính chạy ra giúp bà Hai Nhàn và ông Sáu Thơm thoát thân, đã vội đi giật lùi khi nhác thấy con bé Hà thấp thoáng trong đám đông.

Như một mũi tên, nó bay ngang sân và một phút sau đã biến mất khỏi đám cây lá.

Thằng Cu lại ngồi cô đơn trong góc bếp với mớ chén dĩa, ly tách, bát đĩa, nồi niêu, dao thớt.

À, lần này nó không ở một mình.

Có một con chuột đang kiếm ăn đâu đây.

Thằng Cu nhặt một chiếc que, lom khom tiến lại nơi phát ra tiếng sột soạt. Nó quỳ trên hai đầu gối, khua khoắng chiếc que vào gầm chạn.

Một cái đầu thò ra – gần như ngay tức khắc. Cái đầu có một cái bốt đen trên mặt.

Thằng Cu đưa tay dụi mắt:

- Trời đất! Mày làm gì mà chui nhủi ở đây vậy hả, Lọ Nồi? Sao mày...

Tiếng nói rớt khỏi môi thằng Cu khi nó chợt nhớ ra nó cũng chẳng khá gì hơn con heo của mình. Cũng là thân phận của kẻ đi trốn cả thôi. Nó trốn con bé Hà. Còn thằng Lọ Nồi đi trốn đám đông.

- Bà con bình tĩnh, đừng làm các con vật hoảng sợ! – Từ ngoài sân vọng vào tiếng ông an ninh đang dẹp loạn. Thằng Cu nghe giọng ông vang vang, nó đoán tay ông đang cầm một chiếc loa – Tôi bảo đảm chú heo Lọ Nồi đang ở đây, ngay trong khu vườn này!

Trong một phút sau, làn sóng âm thanh của đám đông dịu đi sau lời hứa của ông an ninh, đã thôi vỗ bồm bộp vào tai người nghe.

- Đề nghị bà con xếp hàng trật tự. – Ông an ninh tiếp tục trấn an những cái đầu nóng – Trong năm phút nữa, ai cũng được nhìn thấy con heo Lọ Nồi, được chào hỏi nó, được vuốt ve nó, cả được chụp hình chung với nó...

Thằng Lọ Nồi rúm người lại khi nghe ông an ninh. Nó rục rịch định chui vào lại dưới gầm chạn nhưng thằng Cu đã kịp chộp lấy chân nó.

- Yên nào! – Thằng Cu lôi con heo con ra ngoài, nhẹ giọng vỗ về - Người ta không làm gì mày đâu! Người ta chỉ muốn chiêm ngưỡng mày thôi!

Thấy Lọ Nồi vẫn còn nhớn nhác, nó cào nhẹ lên lưng con heo con, mỉm cười:

- Sợ gì chứ! Nhờ mày mà ông an ninh bắt được trộm. Mày là một anh hùng, được bao nhiêu người ngưỡng mộ, tôn vinh. Bây giờ mày là một con heo vĩ đại. Vĩ đại hơn cả tao nữa!

Lọ Nồi không hiểu hết những lời lẽ của cậu chủ. Nhưng nó vẫn cảm nhận được nó đang được bao bọc trong vinh quang sau những gì nó đã làm.

Tim nó đập chậm lại và bốn chân nó đã bớt bồn chồn.

Nhưng gần như ngay lập tức tim nó lại đập như búa bổ và chân nó lại muốn nhảy bắn lên: Từ cửa bếp, ông an ninh và bà kế hoạch đầu tư đang lần lượt tiến vào. Nhưng nếu chỉ có thế, nó đã không phát hoảng đến vậy. Thập thò sau lưng hai người này là con bé Hà và sau lưng con bé Hà là kẻ mà nó chỉ miễn cưỡng gặp khi không còn ai trên đời để mà gặp nữa: nàng Đeo Nơ.

40

Như đã từng xảy ra nhiều lần trong đời, thằng Cu một lần nữa trông rất giống bản sao của thằng Lọ Nồi.

Nó đứng phắt dậy khi thấy ông an ninh và bà kế hoạch đầu tư, chưa kịp mở miệng chào quai hàm đã cứng đờ khi mái tóc ngắn của con bé Hà xát vào mặt nó.

- A, - ông an ninh reo lên – thì ra chú heo con này đang ở đây!

- Cả cháu bé này nữa, - bà kế hoạch đầu tư tiếp lời – sao cháu lại ở trong này?

Thằng Cu vẫn chưa phun được hạt tảo vô hình chẹn ngang họng. Ánh mắt nó đi qua đi lại giữa bà kế hoạch đầu tư và ông an ninh, xẹt qua con bé Hà một tẹo, ửng mặt lên, rồi xẹt ngay lại, miệng ú ớ như kẻ đột ngột đánh rơi hết vốn từ.

Người đánh thức noron thần kinh điều khiển ngôn ngữ của thằng Cu rốt cuộc chính là kẻ đã khiến nó mắc chứng á khẩu.

- Anh Cu... - Nhỏ Hà len tới trước mặt ông an ninh, nhoẻn miệng cười – Tôi biết ơn anh và chú heo con của anh nhiều lắm đó.

Bà kế hoạch đầu tư phụ họa:

- Nếu không có hai chủ tớ nhà này, bầy bò của nhà con bé đã bị trộm khoảng sạch rồi.

Lần đầu tiên thằng Cu thấy nhỏ Hà nói được một câu tử tế, cũng lần đầu tiên nó thấy tên nó không đến nỗi quá khó nghe. Và khi con nhỏ này nói tiếp thì nó thấy không có ai trên đời tốt bằng nhỏ Hà, rằng con nhỏ này không hề kiêu kỳ chút xíu nào như nó tưởng:

- Tôi cũng xin lỗi anh về sự hiểu lầm hôm trước. Anh không hề nói dối tôi.

Trong khi thằng Cu ngẩn ra vì bất ngờ và vì sung sướng, nhỏ Hà đột ngột thò tay ra nắm tay nó, bắt chập ông an ninh và bà kế hoạch đầu tư đang nhìn chăm chăm, thỏ thẻ bằng giọng êm như gió:

- Anh đừng giận tôi nữa nhé, anh Cu!

Cử chỉ bất ngờ của cô bé khiến đầu cổ thằng Cu nóng ran. Nó không bao giờ ngờ có ngày nhỏ Hà cầm tay nó, ngay cả trong những giấc mơ táo bạo nhất. Nó có cảm giác nó đang đút tay vào ổ điện. Tay nó tê tê, giần giật và sức nóng lan từ các đầu ngón tay lên tận óc. Con gái thành phố dạn dĩ ghê! Nó nghĩ, và giống như đang bị điện giật thật, tay nó dờ ra như gỗ, nằm bất tỉnh trong tay nhỏ Hà. Nhưng giá như có thể cự tuyệt được, nó vẫn muốn mãi mãi được chôn tay nó trong bàn tay êm ái đó.

Nhỏ Hà không nghe thằng Cu ừ hử gì, tưởng thằng này còn giận mình, lại nói (lại bạo dạn kiểu thành phố):

- Anh nói anh hết giận tôi, tôi mới buông tay anh ra.

- Nói đi chú bé! – Ông an ninh hăng giọng, nụ cười tinh quái thấp thoáng trôi qua hàng ria mép – Nói đi, rồi chúng ta ra ngoài kia! Hay chú mày không muốn cô bé thả tay ra!

Câu nói trêu của ông an ninh có giá trị ngang một cái véo tai.

- Ờ... ờ... tôi hết giận rồi! – Thằng Cu sực tỉnh, lắp bắp, thực ra nó định nói “Tôi có giận bạn hồi nào đâu” nhưng chợt nhớ mình quả có giận thật (không những giận mà còn định bôi mót tạt xấu của con nhỏ này cho bõ ghét) nó đành bối rối thú thật.

Nhỏ Hà buông tay chú nhóc, cười hì hì:

- Anh không giận tôi, mai mua một chú heo của anh lại đi lạc nữa, tôi hứa sẽ tìm phụ cho anh.

Nàng Đeo Nơ lặng lẽ chứng kiến màn làm hòa giữa cô chủ nhỏ và chú bé hàng xóm, đến lúc thấy mình không thể ra về một nàng heo vô tâm được nữa.

Nó *ngượng nghịu* bước tới vài bước, nhìn Lọ Nồi bằng ánh mắt *ngượng ngập* và lí nhí bằng giọng *ngượng ngùng*:

- Bạn thật là tài giỏi...

41

Cũng như cậu chủ của mình trước đó ít phút, chú heo con nghe tai mình lùng bùng. Lần đầu tiên nó nghe nàng Đeo Nơ khen nó. Những sợi tơ buồn giăng giăng trong lòng nó bị lời khen và vẻ bền lễn của nàng Đeo Nơ giật đứt từng khúc.

Nó nhìn rèm mi óng ả của nàng heo, bối rối:

- *Chiếp chiếp gô...*

- Không, mình phải cảm ơn bạn mới đúng. – Nàng Đeo Nơ vội vàng nói, bây giờ thì nàng đã hiểu được thứ ngôn ngữ kỳ lạ này.

Nàng vừa nói vừa nhích tới gần hơn, ngọ nguậy đầu làm chiếc nơ rung rung trông như một bông hoa vừa đi vừa nở.

Động tác duyên dáng của Đeo Nơ làm chú heo mới lớn nghe tim mình đập thành thịch. Nó càng muốn ngất khi nghe nàng dịu dàng hỏi, không, không phải hỏi – đó là tiếng suối róc rách chảy ra từ miệng nàng:

- Bạn có muốn kết bạn với mình không?

Nó hoàn toàn không tin cái tai nào trong hai cái tai mình. Trong đời thằng Lọ Nồi (bây giờ - sau này - mãi mãi - cho đến khi chết đi) nếu nó có thiết tha và sẵn lòng chờ đợi một điều gì thì đó chính là điều nó vừa nghe thấy. Mặc dù trọng lượng không nhẹ lắm, lúc này nó vẫn thấy mình đang lơ lửng trên mây.

Lọ Nồi đã định gật đầu, đến phút chót không hiểu sao nó vô cớ giận dỗi:

- Không!

Nàng Đeo Nơ tưởng như mặt đất đang chao đi. Nàng thốt nhiên bước lui một bước, bốn chân run lẩy bẩy và khóe mắt đã bắt đầu ngân ngấn nước.

Mặc dù ông an ninh, bà kế hoạch đầu tư và thằng Cu không hiểu nội dung cuộc đối đáp giữa hai đứa nó. Đeo Nơ vẫn thấy mình đang bị sự xấu hổ đóng đinh xuống đất. Rõ ràng nàng phải nghiêng chặt răng để đừng bật ra một tiếng rên.

Lọ Nồi nhìn thấy hết, và nó bỗng nhận ra mình là con heo chẳng ra gì. Về ngõ ngang và thất vọng của nàng heo yêu dấu làm nó nhói đau.

Lần này thì chính nó nhích về phía nàng Đeo Nơ.

- Tôi muốn kết bạn với bạn lắm đó. – Nó nói, liên tục thêm vào những tiếng khịt mũi để che giấu sự lúng túng – Nhưng bạn thì xinh đẹp, còn tôi... tôi...

Nó định nói “Mặt tôi giống như trang giấy bị vấy mực, trông bản bản thế nào” nhưng nó kịp nghĩ nhắc lại những nhận xét đó chẳng khác nào khếp tội nàng heo, làm cho nàng đau khổ thêm lần nữa. Vì vậy mà nó cứ ngoắc ngứ, không làm sao nói được hết câu.

Đến lúc này thì nàng heo hiểu ra sự từ chối kết bạn của Lọ Nồi chỉ là sự giận dỗi.

- Mình lỡ lời thôi, chứ mình không có ý chê bạn xấu! – Đeo Nơ lật đật thanh minh – Hôm đó mình chỉ muốn tìm hiểu tại sao bạn có tên là Lọ Nồi...

Lọ Nồi biết nàng heo đang bào chữa, nhưng nó chẳng trách cứ nàng. Ngược lại, từng lời nói của nàng rót vào lòng nó như một loại thuốc giảm đau kỳ diệu. Nàng biết nàng có lỗi với nó, vậy là đủ rồi. Nó cũng chỉ cần thế thôi.

Nhưng nàng Đeo Nơ diễm lệ còn đi xa hơn thế. Nàng chớp rèm mi đẹp (chớp tới mấy cái liền) và cất cao giọng, không phải để chú heo nghe rõ mà để chế ngự sự thẹn thùng, nếu không nàng không đủ can đảm thốt ra những gì nàng nghĩ:

- Cái bớt đen trên mặt không che khuất được tài trí và tâm hồn tuyệt đẹp của bạn, Lọ Nồi à. Mình rất vinh hạnh được là bạn của bạn.

Thỏ lộ xong rồi, bây giờ nàng Đeo Nơ mới cảm thấy mắc cỡ (nàng là con gái mà), thế là nàng hấp tấp quay lưng chạy ra cửa.

Chú heo Lọ Nồi cần đến mười lăm giây để mật ngọt trong câu nói của nàng heo kịp ướp vào tâm hồn mình và mất thêm chừng đó thời gian nữa để cây hạnh phúc kịp trổ hoa trong lòng mình.

Tới giây thứ ba mươi mốt, giữa mật và hoa, Lọ Nồi ngược mồm lên trần nhà, và như các bạn đã từng thấy cách đây mấy chục trang, từ lồng ngực chú mới lớn bắt thần nổ ra một tràn âm thanh dồn nén (lần này không phải phát ra từ nỗi tuyệt vọng nên nó giống tiếng reo hơn là tiếng rên):

- *Un ún ún... un gô... chiép gô... ô... ô...*

Ông an ninh vừa mấp máy môi định bảo thằng Cu dẫn Lọ Nồi đi theo nàng Đeo Nơ, bỗng há hốc miệng trước hành vi kỳ lạ của chú heo con, hàng ria mép của ông liên tục động đậy như chính nó cũng vô cùng thất mắc:

- Nó muốn nói gì thế, cậu bé?

Thằng Cu thoát đầu định thú thật là câu đó chẳng có nghĩa gì hết. Nhưng nó chợt nhận thấy không có cơ hội nào tuyệt vời hơn lúc này để công khai một cách bí mật nỗi lòng thầm kín của mình với cháu bà Tươi. Thế là nó ranh mãnh đáp lời ông an ninh – nhưng mắt nó lại nhìn nhỏ Hà (tất nhiên không dám nhìn thẳng vào mắt, chỉ dám nhìn mái tóc thôi):

- À, nó nói “*Tôi muốn ở... bên em... suốt đời... i... i... ”*”.

Bà kế hoạch đầu tư suýt chút nữa ngã lăn ra nếu phút chót bà không kịp vịn tay vào vách bếp. Dù bận rộn chống đỡ thân người của mình, bà vẫn kịp bày tỏ sự ngạc nhiên:

- Hai con heo bé chừng này mà đã thích nhau á?

Ông an ninh thì cười muốn văng cả ria:

- Hà hà... Có gì đâu mà chị ngạc nhiên! Bọn trẻ bây giờ chúng lớn trước tuổi mà.

Thằng Cu không biết ông an ninh chỉ nói mấy con heo, hay gộp cả nó trong đó, vờ giấu mặt vào lưng thằng Lọ Nồi ra vẻ mình không nghe thấy gì, miệng rồi rít giục:

- Ra ngoài lẹ đi, mày!

42

Thằng Mỗ Ngẩn nấp ngay trước cửa bếp. Lúc này, thừa lúc mẹ nó say sưa trình diễn trước du khách, nó tìm cách lén đi và vù vào đây. Nhưng nó chỉ đứng lấp ló ngoài cửa, không dám vào.

Vừa thấy thằng Lọ Nồi ló đầu ra, Mỗ Ngẩn nôn nóng chạy ngay lại:

- Thầy làm gì trong này lâu vậy thầy? Mọi người kiếm thầy quá trời!

Lọ Nồi vẫn chưa ra khỏi trạng thái lằng lằng. Nó nhìn tên đệ tử, âm ừ bằng giọng của chàng trai đã yêu lần thứ tám:

- Nãy giờ ta bận giải quyết chuyện tình cảm!

- Chuyện tình cảm là chuyện gì hả thầy? – Chú cún ngây thơ liếm chiếc mũi ướt, mặt đực ra.

Lọ Nồi làm một động tác giống như là nhún vai và buông một câu giống như là nó lớn hơn thằng cún một thế hệ trong khi thực ra chưa biết đứa nào để trước đứa nào:

- Ta có nói trò cũng không biết đâu. Khi nào lớn lên trò sẽ tự khắc hiểu.

Ở ngoài vườn, bà Hai Nhành và ông Sáu Thơm đang thao thao giảng bài cho du khách thứ ngôn ngữ độc đáo của các vật nuôi và giúp cho họ thực tập với chị Vện, chị Nái Sề và chị Mái Hoa. Thằng Đuôi Xoăn và lũ gà con chạy nhảy lơn ton giữa các luống rau thỉnh thoảng cũng bị *giáo sư* Hai Nhành và *giáo sư* Sáu Thơm lôi vào để minh họa cho bài học.

Nhờ sa đà vào các tiết học ngoài trời đầy lý thú, đám đông tạm quên đi đề tài Lọ Nồi.

Khi ông an ninh dẫn đầu đám người và vật ra vườn thì khắp nơi đã tràn ngập những *chiếp chiếp*, *gồ gồ*, *un un*, quang cảnh chẳng khác mấy lễ hội ngôn ngữ quốc tế do Hiệp hội Linguafest'37 tổ chức hàng năm ở thành phố Tours bên xứ Phú Lăng Sa.

Một nhân viên mặc đồng phục cảnh sát chạy đến đưa chiếc loa cho ông an ninh và khi ông bắt đầu thông báo bằng giọng trịnh trọng sự có mặt của chú heo Lọ Nồi thì mọi cuộc thực tập ngôn ngữ lập tức dừng lại.

Trong vòng một phút, không biết chuyển động bằng cách nào, đám đông đã tạo thành một vòng rất tròn chung quanh bốn người mới xuất hiện.

Cả đồng cái miệng nhao nhao:

- Lọ Nồi là con heo nào?

- Là con heo nơ ư? – Một người nói khi nhìn thấy nàng Đeo Nơ không biết quay lại từ lúc nào và đang đứng cạnh thằng Lọ Nồi.

- Không phải đâu! Lọ Nồi chắc là con heo có bớt đen trên mặt.

Thằng Lọ Nồi lúc này đã hoàn toàn bình tĩnh. Một khi “sóng gió tình trường” đã trôi qua, con người (cũng như con heo – và tất tần tật các con vật khác) không còn thấy run sợ trước bất cứ điều gì trên đời nữa.

Như các bạn cũng đang đoán ra: Lọ Nồi lại phải trình bày cách thức nó đã báo tin cho thằng Cu về bọn trộm, lần này là trước lúc nhúc nhúc những đầu và cổ thay vì chỉ đối diện với ông an ninh như sáng hôm qua. Đủ loại máy ảnh và máy quay phim chĩa vào Lọ Nồi ngay từ khi nó xuất hiện, nhưng căn cứ vào thái độ ung dung của chú heo con có vẻ tất cả những điều đó chẳng phải là gánh nặng đối với nó.

Chú heo của chúng ta chẳng chút hồi hộp hay ngại ngùng. Khách hỏi đến đâu, nó đáp đến đấy, hùng hồn, trôi chảy, thảnh thơi liếc sang nàng Đeo Nơ để nở từng khúc ruột khi bắt gặp vẻ ngưỡng mộ ánh lên trong đôi mắt xinh đẹp của nàng.

Lần này, ông an ninh giành làm phiên dịch, gạt thằng Cu ra rìa. Trông ông phờn không kém gì thằng Lọ Nồi.

Nhưng thằng Cu không ghen tị với ông an ninh. Nó chỉ ghen tị với con heo con của mình. Nhìn thằng Lọ Nồi mắt liếc mày đưa với nàng Đeo Nơ, nó thấy mình còn kém con heo con của mình nhiều quá, và nó quyết khắc phục điều đó bằng cách rón rén đến bên cạnh con bé Hà nhưng mới nhích được vài bước nó lập tức đập tắt ngay ý định đó khi nhác thấy bà Tươi đang đứng bên ngoài vòng tròn nhón gót nhìn vô.

Đã thế, ngay sau lưng bà Tươi là mẹ nó. Mẹ nó không thường ra vườn trong những dịp thế này (chuyện đối ngoại toàn giao cho nó) nhưng lúc này thì bà đang có mặt chỗ đám đông, còn cao hơn đám đông một cái đầu mặc dù lúc bình thường bà thấp hơn mọi người một cái cổ.

Chắc chắn mẹ đang đứng trên một chiếc ghế cao! Để nhìn gì thế nhỉ? Hay là để xem mình có lém phéng gì với nhỏ Hà không? Thằng Cu nơm nớp nhủ bụng nhưng rồi nó tươi ngay nét mặt khi nghĩ đến những ngày sắp tới: nhỏ Hà đã hứa sẽ giúp nó tìm con heo đi lạc, có nghĩa là thằng Lọ Nồi sẽ có cơ hội đi lạc thêm nhiều lần nữa (mà thằng heo con này thì rất khoái trò đi lạc), tức là nó sẽ lại có dịp gặp gỡ nhỏ Hà, lần này chắc chắn cuộc trò chuyện bên trong và bên ngoài hàng rào sẽ dẹt bằng toàn những lời thơ mộng. Và để cho sự thơ mộng thơ mộng hơn nữa, nó sẽ yêu cầu nhỏ Hà gọi nó bằng cái tên đi học, cương quyết không cho gọi cái tên ở nhà.

Trong khi bà Đỏ đứng trên cao nhìn xuống, thằng Cu đứng giữa vòng tròn nhìn ngang thì thằng Mỡm Ngẩn nằm bẹp dưới đất nhìn lên. Nó tò mò quan sát sự phụ nó, và khi thấy thằng Lọ Nồi cứ chốc chốc lại ngoảnh đầu liếc sang nàng Đeo Nơ, nó gật gù lẩm bẩm “Ra chuyện tình cảm tức là nhìn một ai đó rồi quay đi rồi quay lại nhìn rồi quay đi rồi quay lại nhìn rồi quay đi... đến chừng nào mỏi cổ thì thôi! Chán ngắt!”.

43

Câu chuyện này đến đây xem như đã được kể xong và cuốn sách mà các bạn đang cầm trên tay hoàn toàn có thể bỏ chung một túi với các cuốn sách dạng *happy ending*, tiếng Việt gọi là *kết thúc có hậu*, còn ngôn ngữ quái chiêu của các vật nuôi nhà bà Đỏ gọi là gì thì phải đợi thằng Cu và thằng Lọ Nồi nghĩ ra. Chuyện tình bé con (nếu có thể miễn cưỡng gọi đó là chuyện tình) của hai chủ tớ thằng Cu đã tìm thấy con đường để đi tiếp, còn đi như thế nào là chuyện của tụi nó, tác giả truyện này hứa sẽ bí mật theo dõi, nếu thấy gì hay hay thì rất sẵn lòng kể lại, tất nhiên là trong một dịp khác.

Còn bây giờ, trước khi các bạn khép lại cuốn sách, tác giả tin rằng có những điều cho dù tác giả không nói thì các bạn cũng có thể hình dung ra:

“Nếu có một nơi nào đó trên trái đất mỗi ngày là một ngày hội thì đó chỉ có thể là nhà bà Đỏ”.

“Nếu có một đứa con trai mười ba tuổi nào đó vừa trông nom vật nuôi vừa mong vật nuôi mỗi ngày đi lạc vài lần thì đó chỉ có thể là thằng con bà Đỏ”.

“Nếu có một con heo con nào đó “thích tạo ra những âm thanh khiến người khác giật mình và xem đó là trò vui” thì đó chỉ có thể là con heo con của bà Đổ”.

Nhưng ở đây lại phát sinh vấn đề ngay từ nhà bà Đổ: Lọ Nồi vẫn là một đứa trẻ (tụi Đuôi Xoăn, Mồm Ngắn và lũ chip hôi nhà chị Mái Hoa chuyên đùa theo “đại ca” Lọ Nồi cũng là một lũ trẻ ham vui) cho nên không có gì đảm bảo một ngày nào đó tụi nó không chán thú “âm thanh” này.

Chuyện này từng xảy ra với hiện tượng con này kêu tiếng con kia rồi.

Khác với suy nghĩ của các bậc phụ huynh Nái Sề, Vện và Mái Hoa, trong mắt bọn nhóc tất cả chỉ là trò chơi.

Thằng Cu – con người góp phần hoàn thiện trò chơi này cũng là một đứa trẻ con, và nó làm điều đó hoàn toàn do nghịch ngợm.

Nó không nghĩ đến hũ gạo như bà Đổ, không nghĩ đến những cái két sắt như ông thuế vụ, ông du lịch, bà kế hoạch đầu tư hay bà y tế, cũng không nghĩ đến chuyện mở thêm đại lý phát hành như các nhà báo.

Do đó, nếu vào một ngày trời đột ngột trở gió, các vật nuôi nhà bà Đổ bỗng trở lại là các vật nuôi bình thường, những tấm panô bị âm thầm tháo xuống và đường làng chợt vắng bóng người qua, các bạn cũng đừng lấy làm ngạc nhiên.

Và nhất là đừng thất vọng. Biết đâu, vào một ngày trở gió khác, thấy đời buồn như ao tù, tụi nó lại nghĩ ra một trò chơi mới và du khách lại có dịp nườm nượp kéo đến.

Xét cho cùng, những trò tinh quái của bọn nhóc tuy chưa đủ giúp người lớn trở thành triệu phú nhưng cũng đã kịp kể một câu chuyện khác về thế giới giàu có của trẻ con.

Trẻ con được quyền làm mọi thứ. Chúng được phép nói những câu kỳ quặc, và ngay lập tức được tán dương.

Người lớn thì khác. Người lớn nói năng như thế có khi lại gặp tai họa.

Như cuộc trò chuyện sau đây giữa ông an ninh và bà kế hoạch đầu tư vừa diễn ra trên đường làng, ngay cuối buổi chiều ngày du khách được diện kiến chú heo Lọ Nồi vĩ đại.

Sau khi hôn hờ chia vui lẫn nhau về sự thành công ngoài sức tưởng tượng của hai ngày kinh doanh đầu tiên, ông an ninh và bà kế hoạch đầu tư cao hứng trò chuyện bằng thứ ngôn ngữ *chiếp chiếp, gô gô, un un* đang thịnh hành.

Đến lúc chia tay để lên ô tô đỗ trên đường liên tỉnh, ông an ninh nấn ná nói câu cuối cùng:

- *Un gô gô!*

Bà kế hoạch đầu tư tất nhiên vui vẻ cảm ơn lời chúc ngủ ngon của ông an ninh và bà lịch sự chúc lại:

- *Chiếp chiếp gô. Un gô gô!*

Cuộc đối thoại nếu kết thúc ở đây thì đời vẫn còn là màu hồng.

Đằng này ông an ninh vẫn còn hào hứng quá. Ông muốn nói thêm một câu nữa, nhưng bao nhiêu vốn ngoại ngữ đã dốc ra hết rồi. Hên làm sao (hay xui làm sao!), đôi môi ông chợt nhớ tới câu nói mới học được của thằng Lộ Nồi hời sáng:

- *Un ún ún... un gô... chiếp gô... ô... ô...*

Ông chưa kịp nghĩ ngợi, câu nói đã phun ra. Nhớ được cái câu dài ngoằng đó đúng là quá tài, nhưng cuộc đời đôi khi vẫn có những tình huống tréo ngoe: trong trường hợp này thành công trong ngôn ngữ lại là thất bại trong giao tiếp, mặc dù ngôn ngữ được sinh ra là dùng để giao tiếp.

Sau khi khựng lại một giây vì bất ngờ, bà kế hoạch đầu tư chỉ tay vào mặt ông an ninh, tuôn một tràng như tát nước – bằng tiếng mẹ đẻ đằng hoàng:

- Tôi một chồng hai con rồi, ông đừng có lộn xộn!

Tất nhiên là ông an ninh đứng như trời trồng. Đến khi chiếc ô tô của bà kế hoạch đầu tư lăn bánh rồi, ông mới đưa tay lên cổ đầu mình một cái:

- Ngu ơi! Biết vậy khi nãy mình nói câu “*Ấng gô gô*” quách!

“CHÚC MỘT NGÀY TỐT LÀNH” là mẫu câu duy nhất mà ông an ninh chưa dùng, chỉ vì đó là câu chúc đầu ngày trong khi ông và bà kế hoạch đầu tư đang sóng bước trong hoàng hôn. Giá như ông đừng khắt khe quá, cứ nói đại như bọn trẻ con thì vừa rồi ông đâu có sẩy miệng. Bọn trẻ trước khi đi ngủ, vẫn có thể hào hứng chúc nhau một ngày tốt lành, đầu ngày hôm đó chỉ còn có một mẫu. Ồ, một mẫu có

khi chừng ba mươi phút thôi nhưng nếu đó là một mẫu tốt lành thì cuộc sống vẫn vô cùng tươi đẹp.

Nếu ông an ninh có được một tâm thể hồn nhiên như vậy, có lẽ hôm nay ông đã có một ngày tốt lành trọn vẹn.

Chỉ tiếc ông đã là người lớn mất rồi.

Chợ Lớn, 23.1.2014

Ebook phi lợi nhuận được làm bởi STENT Forum. Để download thêm các ebook truyện ngôn tình khác, hãy truy cập: <http://www.luv-ebook.com>